

Editor: Aurelian Micu Lector: Ioan Drăghici

Tehnoredactor: Ana Croitoru Macheta colecției: Andy

O inimă în stele/Becky Barker București: Alcris, 2003.

Pem. – (El și Ea) Tit. orig. (eng): Logan's lady ISBN 973 – 646 – 253 – 6 821.111.31 = 1351

Colecția „EL și EA

BECKY BARKER

O inimă, în stele

Traducerea și adaptarea în limba română de CORNEL ROMOSAN

ALCRIS

De aceeași autoare în colecția „EL și EA” a mai apărut:

Dragoste nebună nr. 438

Ce idee a avut Alicia să vină la înmormântarea tatălui său vitreg! Acum opt ani, ar fi jurat că nu va pune niciodată piciorul în această fermă. Mai mult decât atât, chiar de la sosire, dă peste Giles Ratelife, „Seniorul” satului. Giles, care o făcuse să sufere atât de mult, Giles care o trădase și de care fugise. Chiar dacă el nu se schimbase, ea, Alicia, devenise între timp Lady Preston. Și nu se pune problema ca el s-o seducă din nou! Atunci, de ce îi bate inima atât de tare?

Capitolul!

Logan își strecură degetele prin cascada de păr blond, strângând-o ușor pe Dee la piept. Buclele blonde se revărsară peste fața și umerii lui. Era ca o topitură de aur înmiresmată, ca un buchet de trandafiri, încet-încet, se lăsa îmbătat de efluviile care nu erau decât ale ei, simțindu-și inima bătându-i puternic în piept.

Dee îl aștepta dintotdeauna. Senzuală, era fragilă și puternică în același timp. Nu cunoscuse niciodată o femeie atât de pasională, atât de dornică să se dăruiască. Și, din ziua în care destinul i-o scosese în cale, nu se mai recunoștea.

Nu se mai sătura s-o țină în brațe, s-o sărute. La atingerea buzelor ei purpurii, descoperirea o plăcere cum nu-și închipuise niciodată, nici chiar în visele lui cele mai nebunești. Doar cu un sărut, Dee făcea timpul să se oprească în loc și îi stârnea dorința.

Toată ființa lui se încorda în clipa în care, aplecându-se, femeia se lipi lascivă de el. La atingerea rotunjimilor ei împlinite, Logan abia își stăpâni un frison și închise ochii.

Cu vârfurile degetelor îi u timp ce ea îi acoperea pieptul

INIMĂ ÎN STELE

urm **w** c-o se arabescuri de foc. Oftând plin de mulțumire, își! mi
e* * - "»

Umerilor Mâinile acestea care se plimbau pe pielea lui erau ca niște ici sărutăcare-i zgâriau carnea. Inima parcă era gata să-i spargă piep

„And Plin de mulțumire, își încolări **h**”, il-Dorința era prea puternică, își pierdea controlul.

J'Pi. și mai strâns de el. brațde în Jurul ei **f** în cum aceea nu se gândi decât să pătrundă în e;

În clipa aceea nu se gândi decât să pătrundă în ea, să mai limită o dată alchimia trupurilor lor unite. Arcuindu-se pentru întâlnirea cu această delicată vrăjitoare, s-o strângă în brațe. Căută, căută.

buafel Wtede

cu DEE nu ez-ase

...**w**? o\lli acestui sentiment ave; iji; fericirea învingea pan;

...**r**” iuiueauna ceva înfricoșător, însă nu-și la urmă orice teamă.

— Eu te iubesc și mai mult, îi răspunse ea ridicându-Această mărturisire șoptită nu făcu altceva uceai să aprindă pe Logan și mai mult. Sângele îi fierbea în vine, ca u torent de foc prin tot trupul. Puse stăpânire pe buzele ei, di data asta cu un sărut feroce și exigent. Limbile lor se împletiră într-o luptă furioasă.

Pe urmă el se îndepărtă puțin, cât să-și recapete suflul, înainte să-și ascundă fața în căldura parfumată a sânilor ei. Cu ochii închiși, le respira aromele florale, le savura dulceața incomparabilă. Și, curând, nu mai putu să reziste tentației; cu vârful limbii, îi tachina un sfârc până când se întări între buzele lui.

Dee lăsă să-i scape un geamăt care îi ațâță dorința. Simțea dorința ca pe niște valuri din ce mai violente. Găsi totuși puterea să reziste asaltului, prelungind cu câteva minute această delicioasă tortură.

Totuși, numai Dumnezeu știa cât îl înnebunea și-l stârnea cu mângâierile ei magice!

Impresie de solitudine îl copleși...

— Nuuu!

Un strigăt de agonie îi sfâșie urechile, în timp ce o sonerie tridentă îl smulse brutal din visul lui. Cu un gest furios opri ceasul deșteptător, aprinse lumina de veghe, și se ridică în oaselor.

Era lac de sudoare, corpul parcă-i era electrizat. Și totuși, nu fusese decât un vis! Același vis pe care, de două luni, îl visa în fiecare noapte. Până la urmă, avea să-și piardă mințile!

Foarte zdruncinat, trase o înjurătură printre dinți. Se așează cât mai comod pe pernă, încercând să se destindă. Degeaba! inima continua să-i bată înverșunată ca o tobă.

Erau luni de zile de când n-o mai strânsese pe Dee în brațe. Și situația nu dădea deloc semne să se rezolve de la sine. Tânăra femeie îi spusese clar că nu voia să-l mai vadă.

Chiar cu o seară înainte, încercase s-o uite, în brațele unei alte femei, însă totul se terminase cu o decepție lamentabilă, ca și când nimeni și nimic n-ar fi fost în stare să-l vindece de obsesia lui...

Cu o nouă serie de înjurături, sări din pat și se duse în baie, cu speranța că un duș rece o să-l liniștească.

Ce-și închipuia el? Când ieși din baie, era la fel de înfierbânt. Furia chiar îi sporise. Totul era din cauza lui Dee / spusese că-l iubește, și el, prostul, o crezuse. Pe urmă, părăsise. Chiar dacă o parte din vină era și a lui, trebuia recunoască...

Dacă nu s-ar fi purtat ca un *bădăran*, *poate ar fi* accept să-l asculte. Acum era prea târziu! Dee n-o să-l ierte niciodată

De atunci, nu mai trăia, înnebunea la gândul că ea se puși consola în brațele altuia, căruia să-i dăruiască blândețea pasiunea ei. Trecuseră șase luni de la despărțirea lor, și toți amintirea ei îi rămânea vie în minte.

Strângându-și pumnii, se întoarse cu spatele la oglinda \ care vedea imaginea unui bărbat cu o figură de om beai încercănat, pe urmă se îmbracă. Afară abia se luminase. O atât mai rău, trebuia să iasă, avea nevoie să ia aer.

Se duse la grajd, și, după douăzeci de minute, galopa pl câmp în spinarea lui Brutus, armăsarul lui preferat. Ci părul în vânt, cu fața mângâiată de răcoarea dimineții, dădu piteni calului. Amintirea nopții de coșmar se risipea, aluni gata de plăcerea călăritului în zori, prin iarba verde din Kentucky. Când, până la urmă, trase de hățuri, ajunseseră la promontoriul stâncos care se înălța peste câmpie. Dedesubt, se ridica un hangar imens, care se continua cu o, pistă de decolare.

Unde mai pui că în curând avioanele or să-și ia zborul chiar din inima proprietății lui. Perspectiva asta trezea în el emoții

contradictorii. Greu de ales între teamă și satisfacția de a vedea un vis în sfârșit împlinit după atâtea ani... Nici acum nu înțelegea cum se hotărâse până la urmă să construiască o.

Istă. Poate n-avusese de ales. Dintr-un punct de vedere strict irofesional, trebuise să acționeze luând în considerare oncurența.

Administratorul lui, care-i era și prieten, era implicat din plin în proiectul ăsta. De câte ori nu-l auzise pe Jake spunându-i că pierdeau timpul – și prin urmare și clienții – transportând cu camionul cail pe care-i vindeau în toată țara?

Încheierea lucrărilor era prevăzută peste două zile. Cât despre avion, o să le fie livrat în scurt timp. Totuși, nu se punea problema să-l piloteze el însuși! Lăsase această sarcină în seama a doi angajați, Butch Troyer, unul dintre antrenorii lui, și Jake. Amândoi se oferiseră voluntari pentru un stagiul de zbor.

Lețiile vor începe de îndată ce administratorul lui o să găsească instructorul calificat care să accepte să vină să se instaleze pentru câteva săptămâni aici, la Cercul B. Logan refuzase să se ocupe el de recrutări, lăsându-i mână liberă lui Jake. Acesta aștepta cu o vizibilă nerăbdare începerea cursurilor.

Departa de a-i împărtăși nerăbdarea, Logan promisese să urmeze cursurile, în speranța să intre din nou într-o carlingă. Dar n-avea oare o părere prea bună despre puterile lui?

Ca și când n-ar fi fost destul de tulburat, nu putea să se gândească la stagiul ăsta fără să-și amintească imediat de Dee. În ciuda tuturor eforturilor lui, nu era în stare să și-o închipuie la comenzile unui avion. Din buzunarul pantalonilor, scoase fotografia în care tânăra femeie era cu surorile ei, toate trei – niște creaturi blonde, încântătoare. Toate trei semănau ca trei picături de apă. Purtau uniforme kaki, cu numele micii e Dacă se gândea mai bine, putea să fie o mică vacanță, și să și) umnezeu știa câtă nevoie avea de așa ceva după ultimele dar această viziun uni de coșmar pe care le petrecuse. Din fericire, munca n-o înfrângă teama și sfâsase să cadă într-o deprimare adâncă! O muncă pe care o avea cu entuziasm, chiar după cinci ani. Era pasionată de se lăsase convins d avioane, la fel ca surorile și părinții, care zburau și ei.

Urm – Ce interes a avut să construiască o pistă într-un loc de început bun, chiar nimeni știut? Întrebă Dee trezindu-se din reverie, ca să ia faxul până s-o poată recuceri p, pe care i-l întindea maică-sa.

mai rău. Viața nu mai - **n** ranchul ăsta sunt creșterea care urmează să fie

13 Vezi niciun sens fără ea... \ vânzându-i. Din câte-am aflat, au de gând să-și transporte caii cu companii familiale de aviație, Prescott Air Service, brodat litere aurii pe piept. Logan încercă încă o dată să le imagineze op. «o imagineze pe Dee în cockpitul unui il făcu să freacă. Totuși, ar trebui acceptate realitatea, dacă voia să-i lăte printre altele motivul administratorul lui! Să lupte eu să aibă parte de propria lui pista.

dacă mai avea mult drum de făcut

Dee.

Cu atât cel **t**, *draga* mea! Mă auzi? Domnul Travis vrea să rama cei puțin trei luni la ranch, îi explica Belle, mama tinerei femei. După aceea, o să poți hotărî dacă vrei lungești stagiul. Asta o să depindă și de nivelul la care o să-i ajungă elevii tăi.

— Elevii mei? Vrei să spui că vor fi mai mulți?

— Da, în total trei. Sunt prea mulți pentru tine?;

— Nu, doar că mă surprinde, asta-i tot. Dat fiind costul stagiului, proprietarul ranchului trebuie să aibă bani.

— Despre asta, n-ai de ce să-ți faci griji. Mi s-a propus chiar mai mult decât prevăzusem.

— În condițiile astea...

nazuri!

Dee Prescott lăsa să-i scape un oftat. N-o încânta să meargă să se îngroape undeva, în plină câmpie timp de o lună, dar astea erau riscurile meseriei. Nu ploua cu contracte și erau vremuri destul de grele pentru compania părinților ei. În cazul ăsta, nu putea să facă **m**TM avionul decât s-o mai facă tot eu camionul.

— Care este numele proprietății?

— Cercul B.

— Și acești viitori stagiari, sunt numai bărbați?

— Da, însă domnul Travis m-a asigurat că n-o să ai niciun fel de probleme. Pe toată perioada stagiului, o să stai la proprietarul ranchului. Îți pune la dispoziție o mașină și o să-ți plătească toate cheltuielile personale, în plus față de salariu.

— Foarte îmbietor, nu-i așa? exclamă Karina, una dintre surori, ridicându-se să-și ia o ceașcă cu cafea. De acord, o să stai izolată undeva în Kentucky, dar aici ce-ai avea de făcut?

Acum nici măcar nu mai ieși.

— Viața asta îmi convine cel mai mult! protestă Dee.

— Elevii tăi vor continua să lucreze în timpul celor patru săptămâni de stagiu, continuă Bella. Asta înseamnă că o să ai destul de mult timp pentru tine. O să ai ocazia să vizitezi regiunea.

I na *juva.1*.

Iritată, Dee se grăbi să-i răspundă că n-avea nevoie sfaturile ei, dar ce rost avea să se ciorovăiască? Sora ei n voia răul.

„Lo. e proprietarul? Întrebă ea pe un ton cât putea de firesc.

— Nu. E administratorul. Dar se pare că are mână libei.

Până acum, n-am stat de vorbă decât cu el.

— Profită de șederea acolo, interveni Carlie, cea de a treia soi ca să ne alegi și nouă niște armăsari frumoși. De cât timp!

gândim să trecem pe la o crescătorie... acum e ocazia s-o facei

— Carlie are dreptate. Ar fi o idee excelentă! exclamă De câțiva ani mă gândesc la așa ceva dar n-am avut nici nici curaj să caut.

— Problema este că nu prea mă pricep, replică De strâmbându-se.

— Cu atât mai bine! interveni Carlie. Acolo o să găsești nist (profesioniști care să te sfătuiască.

— Dar crezi că tata o să fie de acord? A spus că nu vrea se vadă niciun cal aici.

— Fiți liniștite. O să știu eu să-l conving.

— Stați o clipă. Cine o să aibă grijă de ei? protestă Karina. L orice caz, pe mine să nu conați.

— Aaa, da, așa e! o tachina Carlie. Uitasem că domnișoara] O să ne părăsească pentru Făt-Frumosul ei.

— Cred că exagerezi un pic!

t capăt al”.

Ochii Bellei se umeziră, cum se întâmpla de fiecare dată când venea vorba despre căsătoria asta. Nu putea să poarte ideea că trebuia să se despartă de unul dintre ipiii ei.

Cele trei surori schimbă niște priviri complice. Mama lor ra incorigibilă! Dacă ar fi lăsat-o în legea ei, Belle ar fi con-Inuat să aibă grijă ca o mămică de cele trei gemene ale ei cu bate că, la iarnă urmau să sărbătorească cea de a treizecea lor aniversare.

— Până la urmă, ați hotărât o dată? interveni Dee iritată, ntorcându-se spre Karina.

— Reed ar prefera să așteptăm până în august. O să fie în concediu, și o să putem profita ca să plecăm în voiajul de nuntă. Și pe urmă, în felul ăsta tata ar avea timp să găsească într-adevăr, spunea că o să angajeze pe cineva cu normă întreagă, care să le ajute pe fetele care, de câțiva ani, lucrau fără întrerupere.

— Și tu, Dee, când trebuie să pleci? o întrebă Karina.

Dee o întrebă din priviri pe maică-sa.

— Domnul Travis spune că vor fi pregătiți pentru începerea cursului pe 1 iulie. Cred c-ai putea să pleci peste două săptămâni.

Totul fiind pus la punct, nici nu se punea problema să protesteze. Belle era cea mai neînduplecată patroană!

— Să nu-ți faci nicio grijă, Dee, am făcut o mică anchetă în legătură cu cei de la Cercul B, continuă mama foarte serioasă, stârnind râsul celor trei fete. Ferma aparține aceleiași familii de mai multe generații și actualul proprietar este privit cu respect în regiune. Am fost încredințată că este vorba despre un gentleman desăvârșit. Fără îndoială că o să știe să întâmpine cum trebuie.

— Și cine este marele, seducătorul, bogătașul care nu mi știe cum să-și cheltuie banii? glumi Karina.

— O întrebare și mai importantă: e însurat? interveni Carlii Belle își înălță sprâncenele.

— Nu, e un celibatar convins. Locuiește împreună cu soțul lui și cu o guvernantă.

— Ce șansă ai, Dee! Se strâmbă Carlie. În lumea asta mic; n-ai de ce să te temi!

— Dacă situația nu-ți convine, continuă Belle privind-o pe Dee, poți să refuzi contractul, în privința asta, am fost clară că domnul Travis.

— Domnul ăsta, Travis, are și un prenume?

— Da, îl cheamă Jacob, dar toată lumea îi spune Jake.

— Cine sunt ceilalți doi? Au mai zburat până acum?

— Ja! Ce o să știe să-ți spună mai multe decât mine. I-am spus c-o să treci săptămâna asta să semnezi contractul.

— Când plec?

— Măine avem un zbor la Louisville. Cred că ai putea să te oprești la Lexington la întoarcere. Dee încuviință dând din cap. — Ce vârste au stagiarii? întrebă ea, curioasă.

— Tot ce știu, răspunse mama, e că Jake are treizeci. Despre

ceilalți nu mi-a spus nimic.

— Sper că nu e vorba despre niște pirpirii.

— Nu-ți face griji. O să vezi, domnul Travis este un bărbat seducător și manierat.

— Seducător și... sexy, mamă? Adevărat? exclamă Dee zâmbind.

— Taci o dată! protestă Carlie. Mă faci să te invidiez. Dacă i-aș fi jurat că n-o să mă mai apropii niciodată de un bărbat, și fi mers cu tine în Kentucky ca să-i ajut pe cow-boy-ii ăia să ree în al șaptelea cer!

— Carlie! o repezi Belle, scandalizată.

— Fetelor, ce-ar fi să mergem? propuse Karina. Nu mai vreau să ascult dădăceala mamei.

— Ai dreptate, o aprobă Dee zâmbind și, ridicându-se de pe scaun, porni spre ieșire.

Când ușa se închise în urma celor trei, Belle lăasă să-i scape un suspin. Dintre cele trei fete, era clar că pentru Dee își făcea cele mai multe griji. Era atât de sensibilă. Iarna trecută, plecase câteva zile în vacanță și se întorsese extrem de bulversată. Belle bănuia că întâlnise pe cineva, un bărbat care-i frânsese inima. Degeaba încercase să-i scoată vorbele cu cleștele din gură, nu făcuse nimic. Dee nu voise să i se destăinuiască.

Karina și Carlie făcuseră la rândul lor tot ce putuseră ca s-o liniștească, însă sora lor rămânea de neconsolat. Și asta, de luni de zile.

Dee abia se vindecase un pic, și iată că maică-sa nu găsea altceva mai bun de făcut decât s-o trimită singură în Kentucky! Poate că nu era cea mai bună idee...

În sfârșit, Dee nu era obligată să accepte. Ducându-se acolo, putea să vadă într-adevăr despre ce era vorba. Mai avea timp să facă pasul înapoi dacă stagiul ăsta nu-i plăcea...

Capitolul 2

Soarele de iunie își revărsa razele calde peste pământul înverzit, în vreme ce avionul Cessna *străbătea* cerul albastru din Kentucky, La prânz, Dee dusesse marfa la Louisville, după care pornise în direcția Lexington. Acum, se apropia de

Cercul B.

Când zări pista, ceru prin radio autorizația de *aterizare*. După câteva minute, începu coborârea. Aterizarea se desfășură fără probleme. Vântul abia sufla, și pista nouă era ca un covor de catifea desfășurat în cinstea ei.

Cei doi bărbați care stăteau pe marginea pistei așteptară ca avionul să se oprească pentru ca să se apropie. Se uitară surprinși la silueta fină și grațioasă, îmbrăcată în uniformă, care coborî din cabină. Făcură ochii mari când Dee își scoase casca, lăsând să i se reverse pletele de aur pe umeri. Știau foarte bine că instructorul de la Prescott Air Service era o femeie, dar nu și-o închipuiseră atât de tânără... și mai ales atât de frumoasă.

Părăsind răcoarea cabinei, Dee oftă ridicându-și privirea spre cer oferindu-și chipul razelor binefăcătoare de soare. O briză parfumată îi mângâie pielea, relaxând-o după cele câteva ore de zbor.

— Domnișoara Prescott? o întrebă cel mai vârstnic venindu-i în întâmpinare.

Îi întinse o mână și-i zâmbi prietenește.

— Sunt Jake Travis. Bine ai venit la Cercul B.

Lui Dee îi plăcu strângerea hotărâtă de mână. Bărbatul ăsta îi făcea de la bun început o impresie bună. Avea o figură plăcută și ochii ca două alune care-i inspirau încredere.

— Iată-l pe Butchâroyer, unul dintre elevii noștri, continuă el arătându-l pe însoțitorul lui, rămas puțin în urmă.

Ea se întoarse spre tânărul roșu la față și-l salută.

— E o plăcere pentru mine să vă întâlnesc, domnișoară Prescott! exclamă el pe un ton admirativ. Ce aterizare frumoasă! Complimentul se vedea că era sincer. Dee zâmbi.

— Eu n-am niciun merit, răspunse ea simplu. Pista este excelentă. Ceea ce nu găsești la toate aterizările.

— Ai norocul să fii prima care s-o folosești, interveni Jake.

Livrarea avionului nostru a întârziat; o să-l avem totuși până la sfârșitul săptămânii. Sper că nu aveai de gând să-l vezi astăzi.

Ea clătină cu hotărâre din cap.

— Domnule Travis, avem destule de făcut înainte să zburăm, în plus, dacă n-aveți nimic împotriva, aș prefera să folosim avionul meu pentru școală.

— O să pilotăm jucăria asta? exclamă Butch privind] neîncrezător aparatul din spatele lor.

— Pentru asta a fost făcut. Să nu vă faceți probleme.

Curios ca un copil, Butch examina carlinga Cessnei care lucea de curățenie. Dee îl privi amuzată.

— Nu ți-ar face plăcere să vezi cum arată pe dinăuntru? Îl

întrebă femeia cu bunăvoință. Te rog, intră.

— Chiar îmi dai voie? Întrebă tânărul, cu o privire scânteietoare.

— Da, bineînțeles. Cu cât vă familiarizați mai repede cu aparatul, cu atât mai bine.

— Oh, mulțumesc, domnișoară!

Fără să mai stea pe gânduri, tânărul îi lăasă singuri ca să se urce în avion. Dee îl privi cum se *îndepărtează*, încântată să-l vadă atât de entuziast. De cele mai multe ori, cei cărora le plăceau avioanele învățau mai repede.

— Butch nu-și mai găsește locul de când știe c-o să învețe să piloteze, confirmă administratorul ca și când i-ar *fi ghicit gândurile*. E visul lui din copilărie.

— Știu cum este! În familia mea, toți avem pasiunea asta în sânge, îți poți închipui discuțiile din timpul mesei?

Jake zâmbi ascultând-o. Era încântat de simplitatea și de naturalețea tinerei femei. El, care se temuse că angajase un instructor prea sever, acum era liniștit pe deplin.

— Te conduc până acasă, declară el smulgându-se din privirea ei de un verde minunat. Ai o geantă... ceva de luat?

— Nu, am venit cu mâinile în buzunare, ca să spun așa!

Își însoți vorbele cu un hohot de râs, ceea ce-l făcu pe administrator să zâmbească.

— O.K., atunci să mergem! O să luăm camioneta, pe jos ar fi un drum prea lung.

Dee îl urmă până la mașina parcată lângă hangar. Cu multă curtoazie, bărbatul îi deschise ușa și o închise în urma ei înainte să se instaleze la volan.

— Te grăbești?

— Nu prea. Abia diseară mă așteaptă în Virginia.

— Dacă vrei, putem să facem imediat turul proprietății.

— Mulțumesc, dar poate altă dată. Astăzi aș prefera să stăm de vorbă despre stagiul. Aș vrea totuși să mă întorc în Virginia până să se înnopteze.

Jake încuviință clătinând din cap, fără să piardă drumul din ochi.

— Ei bine, ce-aș mai putea să-ți spun? Îți cunoști deja doi dintre elevi, Butch și cu mine. Patronul o să fie al treilea. Ne așteaptă. Vrea să puneți contractul la punct astfel încât să nu existe neînțelegeri, și să-ți arate unde o să stai.

— Mi s-a spus că locuiește aici împreună cu sora lui?

— Într-adevăr, așa este. Bineînțeles, Patricia ar trebui să rămână aici cel puțin până la toamnă, încă nu știe dacă o să-și reia studiile sau o să-și caute ceva de lucru pe aici pe undeva, când o să se-ntoarcă.

Vorbea cu un amestec de afecțiune și exasperare, lăsând să se-nțeleagă că tânăra era nehotărâtă.

Dee fu surprinsă să afle că sora proprietarului nu era oi femeie matură, așa cum crezuse la început. Când maică-sa îi] vorbise despre ea, și-o închipuise femeie în toată jfirea.

— O s-o cunoști pe neprețuita noastră guvernantă, Mattie, con -, țină Jake. Ea se ocupă de treburile casei de multă vreme. De fapt, a venit aici chiar înainte să se nască domnișoara Patricia. Sub *aparența* ei severă, e o mare doamnă și sunt sigur c-o să-ți placă.

— Mai stau acolo și alți angajați ai proprietății?

— Practic, toți. E mai comod. Locuim în clădirile restaurate pe malul râului. Orașul cel mai apropiat e la treizeci de kilometri și, cu programul nostru, e mai bine să fim aici. Eu unul nu mă văd în stare să fac drumul ăsta la patru dimineața.

— În orice caz, e frumos aici, comentă Dee privind în stânga și în dreapta.

O serpentină lungă de bariere albe delimitau parcelele. Camioneta înainta încet-încet pe drum, urmând cursul râului care curgea printre sălciile plângătoare.

— Nu credeam să fie atât de multă verdeăță, continuă ea.

Suntem deja la începutul verii și...

— Am avut noroc anul ăsta! i-o tăie Jake. A plouat mult în primăvara asta. Și asta-i cel mai bine pentru culturi.

— Mama mi-a spus că aveți și o crescătorie de cai. Și cultivați pământul?

— Numai orz și grâu pentru animale, înainte, aveam și tutun, însă nu aducea aproape deloc beneficiu.

— Suntem departe de Lexington?

— Cu mașina, faci mai bine de jumătate de oră până acolo, depinde de felul cum conduci, adăugă el făcând cu ochiul.

Dee îi zâmbi. Tocmai trecuseră pe sub o poartă mare de ei forjat cu un B mare pe fronton. Femeia își îndreptă atenția supra clădirii albe care se ridica în fața lor. Locuința asta, construită în stil victorian, prin

dimensiunile și prestața ei, o făcu să se gândească la casa din Virginia a părinților ei. Era o casă de agricultori, cum erau o sumedenie în vechiul Sud. O înconjura o verandă imensă, sub care erau amplasate bănci și fotolii de nuiiele.

— Genial! exclamă nou-venita încântată.

Zâmbind amuzat, Jake gară camioneta în fața clădirii. Dee deschise portiera și fu imediat îmbătută de mireasma florilor care formau un baldachin deasupra verandei.

Puterea de seducție a acestei case o făcu să simtă un fior. Clădirea o întâmpină ca o prietenă, invitând-o să intre în antreul răcoros. Prima impresie era atât de neașteptată încât Dee rămase o clipă ținută de loc.

Nu era prima oară când descoperea o locuință splendidă, însă niciodată nu simțise o asemenea atracție față de ea.

Traversară un vestibul mare placat cu lambriuri de lemn, până la un salon cu tavanul înalt, inundat de lumina zilei care pătrundea prin numeroasele uși de sticlă. Mobila avea culori vii și calde.

Dee păși pe covoare groase, orientale, care adăugau o notă de culoare, alături de tablourile impresioniste de pe pereți.

— O să spui că mă repet, dar este superb! nu putu Dee să se abțină.

În spatele ei se auzi o voce feminină:

— Tata a fost ofițer în armata aerului, declară Dee. Sunt obișnuită să am de-a face cu bărbați încăpățânați.

— Cu atât mai bine, pentru că fratele meu...

Jake o întrerupse.

— Apropo, unde este?

— În biroul lui. Vorbește la telefon. Nu știu pe cine mustrui **r** lui este, dar n-aș vrea să fiu la celălalt capăt al firului.

— Probabil că e vorba de Ross Parker, mormăi Jake.

Clientului ăstuia i-a intrat în cap că o să avem grijă de armăsarul lui până când antrenorul lui o să se întoarcă din vacanță.

— E vorba despre calul care l-a călcat în picioare zilele trecute pe Griff?

— Despre el e vorba!

Un zgomot de bocanci pe culoar întrerupse conversația. Toți trei se întoarseră spre ușă și...

Cu ochii măriți de uimire, cu inima încetând să-i mai bată, Dee

se uită la bărbatul înalt și puternic care intră pe ușă și se apropia de ei. Când ochii lui de oțel se opriră asupra ei, Dee avu impresia că niște degete invizibile o strâng de gât.

— Dee!

Numele el fu rostit de buzele ferm conturate ale noului venit cu blândețea unei mângâieri intime.

Dee strânse dinții. Ce n-ar fi dat ca în clipa aceea să se găsească oriunde altundeva, departe de Logan Bradford? Nu mai voia să audă vocea asta dură vibrând de o dorință abia ascunsă. Și n-ar mai fi vrut să-i simtă privirea plimbându-se pe ea!

Pentru că îl ura! Niciodată nu urase atât de mult pe cine învățase să urască în vremea când întâlnise iubirea, mar iubire. I se oferise, și el o respinsese după aceea. Astă descoperirea că resentimentul ei nu slăbise, poate pentru că stârnea încă aceleași emoții tulburătoare.

Ca să scape de examinarea atentă a gazdei, se întoarse spi Jake. Dacă Logan pusese totul la cale, de bună seamă că ave să ajungă în chinurile iadului.

— Trebuie să fie o greșeală... murmură ea. Logan fu doborât de tonul ăsta glacial. Ca și cum n-ar fi fost destul de zguduit de *aparitia, femeii* acesteia care-i chinui? nopțile, trebuia în plus să îndure disprețul ei.

Se vedea că nu era deloc încântată să-l vadă din nou Atunci, de ce venise?

— Te văd încruntată, Dee. Te *deranjează ceva? o întrebă e cu răceală. Crezi că n-o să-ți placă stagiul din Kentucky?*

Tânăra femeie îl biciui cu privirea. Știa că Logan făcea aluzie la discuția pe care o avuseseră cu șase luni în urmă. Lăsase să se înțeleagă că nu voia să se mărite pentru că ar fi urmat să locuiască undeva, la capătul pământului...

— Dacă ai ști cât de puțin îmi pasă de campania din Kentucky! Sunt aici pentru că am o treabă de făcut. replică ea „cu *acreală*. Să nu-ți închipui altceva.

O secundă, Logan o privi, stupefiat. Aflat încă sub șocul întâlnirii, nu acordase niciun pic de atenție ținutei ei. Purta uniforma Prescott Air Service, ceea ce însemna că... Se cutremură, însemna că ea era instructorul despre care-i vorbise Jake!

De ce naiba îl lăsase pe Jake să aleagă singur instructorul; e zbor? Însă cum ar fi putut să știe că o s-o angajeze pe singura femeie

din lume în fața căreia n-ar fi vrut să-și mărturisească adevărata fobie pe care o încerca față de avioane?

Patricia se apropie de fratele ei și-l luă de mână.

— E ceva care nu merge? Întrebă ea alarmată.

— Tu și Jake, lăsați-ne singuri!

Pur și simplu ținase la ei. Sora lui deschise gura să protesteze dar, cu un gest discret din cap, Jake îi arătă ușa.

— Nu știu ce părere ai tu, Patricia, dar eu parcă as bea o cafea ca să-mi pun gândurile în ordine, declară el conducând-o spre ușă.

— Ai auzit cum i-a rostit numele? Începu Patricia înălțându-și sprâncenele cu grijă conturate, după ce se-nchise ușa în urma lor. S-ar zice că o iubește la nebunie pe femeia asta! Mă întreb dacă...

— Ce vrei să mai inventezi acum? replică Jake, încruntat.

— Și dacă această Dee Prescott este cea pe care a întâlnit-o iarna trecută?

Întorcându-se către ușă, adăugă pe un ton acuzator:

— Cum ai putut s-o aduci aici?

— Ești ridicolă! Eu n-am știut nimic. De unde să știu că era vorba despre aceeași femeie?

de capcana asta? – iogan, dacă e pe pe care – iub să logan! ea Cum putuse să cadă i

Tocmai când începea să simtă din nou gustul vieții, să croată capul la lumină după atâtea luni de suferință...) estinul era extrem de crud!

Logan nu-și putea dezlipi privirea de pe tânăra femeie, [părul lung și auriu, minunații ei ochi verzi, și silueta aceasta [care îl chinuia zi și noapte, de luni de zile... Era încă și mai (frumoasă decât în amintirile lui.

Pentru o clipă, fu tentat să-i spună cât de mult îi simțise lipsa, că se hotărâse să facă orice ca s-o regăsească și s-o facă să se răzgândească. Dar teama să nu fie trimis la plimbare îl făcu să-și schimbe gândul.

— N-ai crezut c-ar fi bine să te interesezi în legătură cu cel care te angajează? Tocmai tu, Dee? Scuză-mă dar nu-mi vine să cred.

Ea își înfipse unghiile în palme ca să nu urle.

— Mi s-a spus doar că Jake are nevoie de un instructor, asta-i tot. Mama a avut grijă de contractul ăsta. Tot ce-am știut, e că aici se

cresc cai, și se face treaba asta de mai multe generații.

N-aveam cum să ghicesc că Cercul B îți aparține!

— „B”-ul vine de la Bradford, preciză el, stăpânindu-și cu greu dorința s-o ia în brațe și s-o sărute.

— Cel puțin ai putea să mă crezi! Dacă-ș fi auzit rostindu-se numele Bradford, te asigur că n-aș fi ajuns aici.

După hotărârea cu care vorbea, știu că nu-l mințea, întâmplarea pusese totul la cale. După ce se despărțiseră, încercase să dea de urma ei, dar fără nume, fără adresă, știind doar că este pilot profesionist, fusese ca și cum ar fi căutat un ac în carul cu fân. Trebuise să renunțe repede la gândul ăsta.

pa spuse ușoară / Cu ce n-a s-aint.
detrabă.

entură? Logan, problema ta este că te crezi buricul i, că toată lumea trebuie să cedeze capriciilor tale.

— Ipuiește-ți că aș fi Un dezecto Cm°Ști mae.

după spusele lui f J’uorat... în j-jne, te înșeli. În orice caz, cu mine nu-ți merge!

Din nou, el îi primi cuvintele ca pe o palmă. I se tăie aflarea. Oare nu putea să-l înțeleagă cât suferise și că voia ia totul de la capăt? Trăgând adânc aer în piept, își caută ivintele, hotărât brusc să-i spună ce avea pe inimă... însă îndria îl împiedică să vorbească.

— Dacă nu mai ai nimic de spus, eu plec! decretă Dee cu o irivire glacială. Poți să-i spui lui Jake Travis ăsta al tău, că nu sunt interesată de contract, și că poate să înceapă să caute femeie uso – „”? * f» ** crede că o considera ești

1 Permitea s-o judece?

ra oare atât de crudă? el Printre dinți. usu ea râzând răutăcios]

— Uiți cu nimic.

1 Și îmi „datorz absolut tine Poți

SEEP” *

fie

! se cu «ana lui, dar de frtr-o bună

— Să ură?

ce atâta

Femeia îi întoarse spatele ca să plece, când Logan o prinse de mână. În clipa în care o atinse, simți un curent electric străbătând-o. Furioasă din cauza propriei reacții, femeia se eliberă furioasă.

Să o să-l

— Să nu te apropii de mine! Țipă ea disprețuitoare.

— Airenj7 a ” „1C să n-o ironiza

Bărbatul nu șovăi mai mult de o clipă. Nu putea s-o lase să plece. Așa, fără nicio explicație, fără speranța s-o mai vadă într-o zi.

Atunci, nepăsându-i de amenințările ei, o luă de mână și o trase lângă el.

Dee nu se mai gândi. Palma porni singură. Zgomotul îi răsună în timpane, în timp ce, cu groază, își dădea seamă de gestul pe care-l făcuse.

°a am cândva o

O clipă, Logan rămase prea stupefiat ca să reacționeze. Urmă o liniște prelungită, abia auzindu-se respirațiile lor sacadate.

Capitolul 3

Tânăra femeie se învinuia deja. Niciodată nu Jovise ceva. Trebuia spus că Logan și-o făcuse cu mâna Lui...

Ridicând din umeri, se depărta și ieși pe ușă fără ca Losă spună un cuvânt sau să facă un gest s-o oprească.

Alertați de trântitul violent al ușii, Jake și Patricia veniră fuga mare.

Ținându-se cu o mână de obraz, Logan se uita lung la ui care dădea în vestibul.

— Prinde-o. îi ordonă el lui Jake cu o voce dură.:

Abia se abținea să nu fugă el însuși după ea. Se temea

n-o piardă pentru totdeauna. Dacă voia să-i recâstij încrederea, trebuia să dea dovadă de foarte multă răbdă!

Până atunci, Jake trebuia să pună lucrurile la punct.

Cu ochii în lacrimi, Dee alerga în direcția pistei, înainta fără una piciorul, ceea ce o făcu de mai multe

ori să se împiedic. **r r** se îndepărteze

să se uite unde punea piciorul, ceea ce o făcu de mai multe ori să se împiedice pe terenul plin de denivelări, însă puțin îi păsa! Tot ce voia, era să se îndepărteze cât mai repede de casa asta, să se îndepărteze cât mai mult de Logan.

Tremura de furie. Nu-i folosea la nimic să se înfurie pe el, era mai bine să se gândească la Cessna care o aștepta la capătul pistei. Avionul ei, care s-o ducă departe de aici...

Când văzu acoperișul hangarului, la câteva sute de metri în față,

auzi în spate ei motorul unei mașini. „Dumnezeule! Fă să nu fie Logan! „Își spuse ea cu inima strânsă, iuțind pasul. Nu se simțea în stare să facă față unei noi confruntări.

Camioneta încetinise, și claxonul ei o făcu să tresară. Cu toate astea, femeia își vedea de drum, uitându-se doar înainte.

— Domnișoară Prescott?

Of, ce bine! Era glasul lui Jake. Întoarse capul spre el. Administratorul oprise mașina și alerga după ea”.

— Spune-i orice, plătește-i de trei ori mai mult dacă trebuie promite-i luna de pe cer, dar smulge-i o semnătură pl contract.

— Logan! protestă sora lui, exasperată. Era una dintre puținii care știau adevărul, care înțelegeai teama lui lăuntrică față de avioane. Știa cât îi era de greu să-și învingă frica asta, și nu voia ca suferința lui să fie amplificată de prezența acestei femei. Jake își înălță sprâncenele.

— Ești sigur că vrei? Te-ai gândit bine?!

— Bineînțeles. Sunt gata să fac orice ca să-i obțin] semnătura.

— Domnișoară Până la pistă...

Durm Safe COnI lui Logan i-ar plăcea să lucrezi pentru noi, spuse Jake, spre”, „greucasă-ipoată „Ilgând-o din gândurile ei.

— ț 10 netă, văzu că Logan nu e Aruncând o prf Femeia zâmbi cu amărăciune. Ar fi fost culmea dacă astăzi

Jm* pare foarte rău ivn-o? l’afăcu PeplacM fi cerut să zboare pentru el!

°ale comni. v...)! as Vorbesc foarte serios, domnișoară Prescott.

nialucn° te-ai Culogaa Q Că nu ne suportăm unul pe

cultă, domn nou-Habar n – „îl corectă ea automat.

contir

— Dee. Te rog să nu amesteci treaba pe care o ai de făcut sentimentele. Te înțeleg că ești furioasă, dar ăsta nu-i un lotiv ca totul să se ducă pe apa sâmbetei. Avem nevoie de un tractor de zbor și știi bine că nu găsești așa ceva la orice lț de stradă. Dacă ne lași baltă acum, se pierd în vânt multe îi de dolari.

Dee nu voia să se lase înduioșată, n-o interesau irobleniile celorlalți; avea și ea destule.

Se opriră lângă hangar. Cum nu făcea nicio mișcare, Jake

[se întoarse spre ea. t despre awoa Ajuneses.

Preconceputei – Nu-ți cer să-mi dai un răspuns acum. Ai timp să

te or da gândești. Cred că nici pentru voi n-ar fi bine să pierdeți un asemenea contract.

Jake avea impresia că vorbea singur. Orice-ar fi spus, nu schimba cu nimic hotărârea tinerei femei. Dee Prescott era terminată, încă și mai și decât patronul lui!

— Dacă vrei să schimbăm termenii contractului...

să accepte cariera ei

— Nu-ți mai da osteneala, domnule Travis, replică ea coborând din mașină. Răspunsul este nu.

Refuzând să capituleze, Jake o urmă pe pistă.

— Te rog. Știi la fel de bine ca mine că n-o să găsesc pe altcineva.

Și atunci? Încă nu semnase nimic. Nu le era cu nimic datoare.

stai

— Spune-mijake.

— Dacă

N, cidață-l triplăm? arim fiecare cuvânt. POțf Ceruri care n

O P «nse de mână.

disP

Ascultă, noi să-ți găsească un alt îi strânse mai bine de braț.

Dacă tot vorbești despre ea, te-ai gândit ce-o să-i spui? Mie Js-a părut că ține foarte mult la contractul ăsta. O să-nțeleagă nimic cu (jai refuzat sub pretextul că ai avut cândva o neînțelegere cu p-W * – Ihp, n-Zfia™ «„e, M, Or

Tân-i f uWam salariul? J

— Nu îkm”, P

J Dee închise ochii și făcu un efort să-și stăvilească un lamăt. La asta nu se gândise. Jake avea dreptate, cum o să-i [plice maică-sii? Părinții ei nici măcar nu știau că Logan exis-se vreodată în viața ei.

În timp ce se pregătea să înceapă să verifice aparatele de ard, Jake o urmă, orientând de data asta discuția către detalii

Prin urmare, nu mai discutară despre contract, însă Dee tot ia asta se gândea. De ce avea impresia că e încolțită? Cum >putea să-i spună Bellei că renunța la contract, fără să-i [mărturisească mai întâi ce se întâmplase între ea și Logan?

exclamă ea apăsând /urioa

SPU/ patronului tău

«...

Această întrebare o chinui tot drumul de întoarcere. Și călătoria

i se păru cu atât mai scurtă cu cât își dădea mai bine seama că nu găsea nicio explicație rezonabilă care să-i motiveze refuzul.

Și în plus, maică-sa își închipuia că această oprire în

Kentucky era o simplă formalitate. Cum o să reacționeze când o să afle? Poate că ar fi mai bine să mintă, să invoce o piedică de ultima clipă, un angajament de la care nu putea să se eschiveze.

— Nu, asta n-o să meargă niciodată! Belle nu s-ar lăsa așa de ușor păcălită... Doamne, în ce încurcătură se băgase!

±d – înțeles altfel / Sperase ca să întrebare.

S" a o

— A fost lama trecută? Fără să răspundă

— Haide, nu spune-ne Ce's. a întâlnit?

surorile ei erau la bi>f-Haide, golește sacul! O să-ți fie mai bine după aia. Ce ww. mplat? V-ați certat?

ca mut

Trăgând aer adânc în piept, Dee ridică ochii.

Necazuri să-i răspund

restaurant.

— I-am tras o palmă.

— Tu? exclamă Karina, fără să-și ascundă surprinderea. I-ai s-o palmă? De bună seamă că omul ăsta a făcut ceva!

I asta era puțin spus... Fusesse de-ajuns să-l revadă ca să se dă. Într-o clipă, îi distrusese fragilul echilibru pe care și-l [adise în ultimele luni. I-ar fi scos ochii să nu-i vadă expresia satisfacție care-i sclipise în priviri când o descoperise...

ntrr Cm nas în nas n, r pl

— Ce-rtotu

— El a căutat-o! continuă Dee, deodată preocupată să se stifice. Era acolo, arogant și plin de el, tratându-mă ca și cum cu care te-ai în u aș fi fost vinovată. După spusele lui, n-aveam decât să mă desemnez la locul de muncă unde trebuia să-mi fac stagiul.

su a acuzat că aș fi în stare să mă instalez la primul solicitant, a o femeie ușoară! Și ca să pună capac, a avut neobrăzarea interesată mi reproșeze lipsa de profesionalism.

Dee își ridică bărbia înainte de a continua:

j" – * J-Xil rând, unde l-ai

— Poate că n-am avut un comportament foarte profesional, îi dau dreptate, dar nu s-ar fi întâmplat așa ceva dacă nu m-ar fi împins

s-o fac. L-aş fi strâns de gât cu plăcese pe mizerabilul ăsta!

Văzându-i aprinderea cu care vorbea, surorile ei schimbă o privire stupefiată. Li se părea de neconceput ca Dee să vrea să agreseze pe cineva!

— Hopa, ce-i cu tine? Ai mâncat ceva ce nu ți-a priit? o tachina Karina.

— Aş fi vrut să fiu şi eu acolo! exclamă Carlie înainte să pufnească în râs.

Într-o clipă urmări că se uita la ea. Pe care o avea „was

Dar cum să se schie? Se descurtă? Partiseră Parta?! Să ei-Ele n-aveau să i privească închizitoare

& în definitiv, dacă-Până când nu fta Suro ajute? 1 „eșerta sacu], asta – Um Us l suferi în st

O voce șovăiește P” vacanței de Crăciun/nu F/nrw, diroare> când am în”, a un>

să petrec

ălmășeau de/a

— Și, Ja fel ca ce-ălalt la prima P°Veste

Dee clătină cu aindând-o se ar fi povestea și cum

v-ați îndrăgostit r

Karina S”.

°ap Amintirile îi h

a bun

mPreună. a”] Cunoșteam început. Aveam nevoie să cau

(n val de căldură plăcută o copleși aducându-și aminte de file lor pasionale fără să se gândească la ziua de mâine.

ca din jur nu mai exista... Pe scurt, trec peste amănunte, reîncepu ea dregându-și lui. La sfârșitul vacanței, Logan mi-a propus să ne atorim. Pretindea că nu poate suporta ideea să ne [părțim. Credea chiar c-o să mă întorc cu el direct în asta e

— Înseamnă că era îndrăgostit la nebunie de tine ca să-ți a propunerea să devii soția lui, comentă Karina.

— Propunerea asta n-a fost sinceră, șopti Dee. Când a aflat sunt pilot de avion, s-a schimbat cu totul. Mi-a cerut. să nunț la meseria mea dacă vreau să trăiesc cu el. Cuvintele lui Logan rămăneau marcate cu fierul roșu în memoria ei.

— Era de neconceput așa ceva, bineînțeles. I-am vorbit despre obligațiile pe care le aveam față de familie, și tot ce a

ăsit de cuviință să-mi răspundă, a fost că trebuia să fac o legere. Îmi oferea un acoperiș sub care să trăiesc alături de i, adăugă ea cu amărăciune. Credea de bună seamă c-o să ceept rolul de întreținută. M-am înfuriat la culme.

— Cel puțin acum știm cum stau lucrurile, murmură Carlie.

I otusi, e ceva ce nu înțeleg. De ce n-ai încercat să găsești un compromis? Dacă țineai atât de mult unul la altul, ați fi putut încerca să găsiți o soluție.

— O soluție? Pentru ce? Am înțeles imediat că asta era doar o scuză ca să mă părăsească. Fusesem doar o distracție de vacanță, și n-avea intenția să se angajeze într-o relație serioasă.

y Cariie și Karina nu e

Că

Primu'] u

controlul, sugeră Ka Acân s-a îndrăgostit se întâmpinase cu feecu' gândindu-se k *dificultățile** să nu te pla rfogodnicui ei. Închipuie-ți 3

putut intra Ai fi reacționeze «melegătoare ți.

— Vrei să spui că mrească într-adevăr în m; „l'n? el at? Că ar fi vrut să

Pee nu putu să nu zâmbească, dar se întunecă imediat i la reacția mamei când o să afle adevărul, își hpen tata cu palmele.

O să se înfurie când o să afle că am refuzat 1. Ce-o să-i spun?

sigură că n-o să-ți pară rău? o întrebă Carlie. Nici nu mai poate fi vorba să-i trec pragul! – Apropo, cum e pe-acolo? întrebă Karina, curioasă.

— Minunat, răspunse Dee, îmblânzită. Casa este imensă și amos decorată.

— Aproape că e păcat că nu poți să te bucuri de ea, inter-Carlie. Nu poți să încerci să pui lucrurile la punct cu fogan? Dee o fulgeră cu privirea.

cred că

orbind ca interveni

— „liv. i am

— Încă îl iubești, nu-i așa? o întrebă Karina.

— Nu!

—, Țipase cam tare, dar îi scăpase.

— „f nu să ții nerfm – „*11” Îi *

că n-a încercat **n/r**; eaPta cu tine însăj – În Locul tău> accepta contractul ăsta, spuse Carlie pe

„* «CJ Un SPnf «tvi «il”, **t** – îți „**r t w**...

Sentiment plinată; „Își spuse Carli Bradford P°ale că este un un ton conciliant. Dacă vrei sfatul meu, asta e mijlocul cel mai bun să ți-l scoți din minte.

că e un

— Vo” bumaibarbatrebuie să aducă **h °are m**

C? îl o în caz cu subînțele! – Car-le are dreptate, întări Karina. Numai fiind lângă el o ți poți da seama ce fel de om este. Dacă este într Prostii/?” ieră Dee o

În casa> sugeră el Construi pe care ni l-ai descris, n-o să-ți fie deloc greu să-l

I din gândurile tale.

S°ale te-arau ardătină din cap hotărâtă. Nu se simțea în stare să-l revadă, să-i vorbească. Și cu atât mai puțin să lucreze Pentru el...

«nâl un chef să mă – și-a IMA ÎN STELE

spuse Cazie * 1 Ube? D 3 **r** trebui să-ți de indif ȘASCUă domnișoara Prescott, n-aș vrea să te rețin prea

Dee lăsă ochii în jos erent>llt, dar țineam să precizez că propunerea mea de contractă, dacă **n** „el, poate că „Poți să-i

Confeiașisegrăbi4; de-l” ndcesărăspundă CV/* P*™hm-Spef la S°ra ta° sa se Șîndească bine

— Ascultă, dacă **n** „gl cu **g]** as *istitil* 4 inte să „mi dea răspunsulv-a vorbit despre grătarul de pe oemn, /” u est sigură dr e «” ...

— J. Iulie?

S1 gură de sentimentele „ai bine să te hotărî ulie?

* * *” * întoarse Capul spre Dee cu° Privire întrebătoare te de a răspunde:

ace sătefonului o – birou, dar nu era ra ruPse. a era cea mai

„A se **r Să**” răs ea.

— Doamna i ceva?

O mascu) im. **k** cda Până mâine. Sum **r**

WTcâd

era

— Sora

spune-i că mi-ar plăcea să vină. Asta nu i-ar crea Jici o obligație.

Pur și simplu ar putea să știe unde a pus ficiorul.

— Osă-ispun.

— Aș fi vrut s-o prind în după-amiaza asta ca s-o invit chiar u, dar avea nevoie de un pic de timp ca să-și pună gândurile în ordine. Ani preferat s-o las în pace. Totuși, dacă nu vine în

Tentucky pe 4, fii amabilă și spune-i c-o să vin eu la voi, pe 5.

Karina se încruntă, dar rămase politicoasă.

— Trebuie să ia asta ca pe o amenințare, domnule Bradford?

— Aș spune mai curând o promisiune, domnișoară Prescott. Și după tonul lui hotărât, nu se îndoia că o să se țină de cuvânt.

— O să-i transmit mesajul. Mulțumesc pentru telefon.

Cu asta, închise telefonul, apoi o privi pe Dee:

— Ești invitată la un grătar pe 4. Și a adăugat că dacă nu vii, o să vină el aici, a doua zi.

Dee păli.

— De ce?

— N-a dat explicații.

Capitolul 4

cenu7 Sllee*). ei. te nă O.

cea aâf „atunci> Dee? Wee-endu] ăsta. 11 Cele trei surori pleacă
cu avionul pe 4 iulie, la prânz.

...,«la eZlfp n />I; >. IBirătanil era nrpră-nt n-ntm oi-a 1 înco
rloto fiinrl câini + îi i ni - " f"-ALIC.

tnrif - „" Aarina în/-vn;"» T

™ N" ce oferi, ocaaa că o

«a

23SS? Șisa ei>

cu impn cuviință.

rătarul era prevăzut pentru ora 16, însă dată fiind situația eteo,
cu siguranță că aveau să întârzie puțin. „Cu atât mai ine”, se gândi Dee,
care nu se grăbea să ajungă, ba dimpotrivă.

Ca de fiecare dată când zburau împreună, Karina fu cea care
prelua comanda avionului Saratoga, Carlie instalându-se pe locul
copilotului. Dee, așezată în spatele lor, trăgea cu urechea la ce spuneau
ele, cu nasul lipit de hublou.

Se gândea la toate scenariile posibile ale întâlnirii cu Logan.
Cum o să se comporte? O să joace pur și simplu rolul de gazdă,

purtându-se ca și cum n-ar fi fost nimic între ei?

Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să se gândească la altceva! De la începutul săptămânii, parcă stătuse pe cărbuni aprinși, tresărind de fiecare dată când, acasă sau la birou, suna telefonul. Se temea de un telefon de la Logan, dar, contrar așteptărilor, el nu o căutase, ca și cum nu se îndoia că o să vină. Câtă aroganță!

j] fincare, brusc, își dădu ae Prostia hotărârii ei... „V „Fdinlare brusc» J>i dădu seal-Am impresia că l-am făcut praf, șopti Carlie discret

— Nu-i rău deloc/ exclamă Ka pinte zâmbească celui care le întâmpina, f» u, roțile aparatului Juar? °/Umătate de J Aceste se înroși ca racul.

reu] Beontact cu pista d J – Mmmm... de... domnișoara Prescott? abia reuși el să

C – °a” d ai bani, totul e simplu rllmăjească.

[aținând scurt din cap. Lui Dee i se făcu milă de el; se grăbi i-l lămurească.

— Iată-le pe surorile mele, Butch, declară ea ieșind din înd. Karina și Carlie. Vi-l prezint pe Butch, care e antrenor ici. Tânărul le salută scurt, apoi își îndreptă atenția asupra lui mamei's Dee:

— Spune-mi dacă nu cumva greșesc, dar adineaori, nu erai ei mai bun echipament mafp”, PUnse Dee bufnt Toate trei în același timp, nou-venitele încuviințară – n asemenea clipe fa – care

— ™r-am

— a, mare na ™ k – «« ™ tocai Jr „e SPUS! mo ™* Dee. Ai fi putut cp „v?” la° parte gândurile as-a 11 – Spune-mi dacă nu cumva

— Ulta Pe hubiou, remarcând un ca* nu rezolvau nimltu la comanda aparatului. Dar...

J de turism aflate lângă hanp. r e n°U J două awont întorcându-se spre Karina, el

? – asca un înlocuitor.

Întorcându-se spre Karina, el continuă:

— Dumneata, domnișoară?

— Pilotăm toate trei, interveni Carlie; – De necrezut... mai reuși el să spună.

— Butch, dacă te tentează, poți să arunci o privire înăuntru, îi propuse Dee. Nu e cu nimic mai prejos decât Cessna pe care

I-ai văzut deja.

Butch se uită la aparat cu o privire sclipitoare.

— Chiar pot?

— Karina, tu poți să-i răspunzi, zise Carlie. În definitiv, e jucăria ta.

— Profită de situație, Butch. Sunt într-o zi bună. Numai să nu pui mâna pe ceva!

recunoscând pe spate când din „vion.

copi, la i

SC°te-au

B t Ch avea presia că visează A

anato™că.

ocnii desch J

Jaopartegându-ril

Ea, care crezuse că o să fie mai ușor în prezența Karinei și; I lui Carlie, nu mai era atât de sigură pe ea. De fapt, murea de Ifrică.

— Acum înțeleg mai bine ce spuneai despre locul ăsta, comentă Kar-ina care se uita entuziastă la casă și împrejurimi. E minunat.

Astăzi, Dee era prea neliniștită ca să fie atentă la ea...

Auzind un scrâșnet de pneuri pe pietrișul aleii, Logan plecă de la fereastra biroului său. Aflase prin radio că un avion tocmai aterizase pe pista de la Cercul B, și știa că era Dee. Era în același timp ușurat și fericit că venise, deși nu-i era ușor. Cunoscându-i temperamentul vulcanic, se temea ca această întâlnire să nu înrăutățească și mai mult relația lor. Ar fi venit dacă ar fi avut de ales? Probabil că nu... Cum o să reacționeze?

Trebuia să dea dovadă deși mai multă răbdare și ingeniozitate ca să dezamorseze bomba și să-i recâștige încrederea, în orice caz, era pregătit pentru orice. După ce trăise șase luni de coșmar în care nu știuse unde era, își dădea seama cât de importantă era pentru el. Cum ar fi putut să-și închipuie viitorul fără femeia asta, când nu era în stare să închidă ochii fără să se gândească la ea, fără să viseze că o strânge în brațe și o sărută?

Chiar dacă știa că erau trei surori gemene, i se tăie răsuflarea când le văzu pe toate trei ieșind din mașină.

Semănau atât de bine

— Îmi închipui că n-o cunoști pe a treia, Carlie. Logan luă mâna tinerei femei, a cărei privire era mult mai Binevoitoare decât a Karinei.

— Încântat, spuse el politicos. Sunt încântat că ați putut

era. Îmi închipui că nu aveți prea mult timp liber.

— Noi trebuie să vă mulțumim pentru amabila invitație, domnule Bradford, răspunse ea cu un zâmbet care nu i se regăsea în ochi.

Disprețul care însoțea acest glas plăcut, îl amuză, încă una care trebuia să fie o înrăită!

— Te rog să nu-mi mulțumești. E o cinste pentru mine. Trei tinere femei atât de încântătoare...

Dee îl privea cum își etala farmecul încercând să câștige simpatia surorii ei. Se vedea că nu o cunoștea pe Carlie; ea nu era deloc sensibilă la lingușeli.

Cu toate acestea, era geloasă de atenția pe care o acorda surorilor ei. Dar sentimentul ăsta dispăru de îndată ce se uită la ea... Sclipirea de dorință pe care i-o citi în ochi îi făcu inima să-i bată mai repede...

Dacă n-ar fi fost decât ele, Logan ar fi rămas acolo, în mijlocul aleii, să discute cu Dee și surorile ei. Însă invitații îl așteptau, și trebuia să-și facă datoria de gazdă, într-un fel, poate era mai bine așa. Dee avea răgazul să se liniștească, înainte de a discuta cu el între patru ochi pentru a lămuri situația.

Jake și Patricia stăteau de vorbă la intrarea în salon când el trecu pragul, urmat de cele trei invitate.

— TM „unuibo BD”, „!” 1 „KJ” - rmn-Waron/m J-JS9 (JOA - urnob/de

FS DUP – ind – ”, <”. –.!”

Iria, își pregătea deja tirada pe care să i-o arunce în față dacă: e iva ocazia. Cine se credea? Credea că e suficient să poc-[neasca din degete ca să se conformeze dorințelor lui? Ei bine, [acă așa credea, se înșela amarnic!

Profitând că un invitat îl interpelase pe Logan, Dee îl lăasă singur și se duse la surorile ei, care rămăseseră în urmă.

Simțindu-i dezamăgirea, Karina și Carlie o îndemnară spre bufet. Acolo erau mâncăruri pregătite ca pentru sărbătoarea națională. Pentru grătarul ăsta, Logan își făcuse planuri mari, însă din partea ei, nu găsea nimic impresionant. Era felul lui de a-și arăta bogăția îngropându-și invitații cu un torent de risipă.

Încă o șansă că surorile ei erau acolo! Altfel ar fi plecat deja...

Încet-încet, stând de vorbă cu câțiva invitați simpatici, Dee se

mai liniști. Deocamdată, întâlnirea se desfășura destul de bine. Dacă n-ar fi avut neplăcuta impresie că gazda o pândește!...

Logan dădea impresia că e nerăbdător. Ea știa că până la sfârșitul petrecerii, gazda o s-o ia deoparte să discute despre aventura lor nefericită. Perspectiva asta o speria cu atât mai mult cu cât știa că nu poate s-o evite.

Când crepusculul lăsă locul întunericului, mesele fură date la o parte, lăsând loc pentru cei care voiau să danseze. Se aprinseră lampioane și o orchestră apărură prin farmec în curtea interioară. Curând, aerul vibra în ritmul languros al viorilor cărora le răspundea contrabasul.

și Carlie ti» Sul de dans. De Ttei * * * * genee> intrară

Muzica și risp-i –

* – de în v. > uuu

™ «și cu *mobilien* Tdeln mari la Salonuk fel e immno-r... – v mueue-Certitudine –”.

În

pă mică rf hi l*

Remarcă faptul că ușa de sticlă care dădea afară era kredeschisă. Briza de seară se strecura înăuntru umflând i-rdelele de muselină.

Traversă încăperea ca o hoată și, ieșind în răcoarea nopții, irăți aromele îmbătătoare de caprifoi. Departe de mulțimea nvițaților, departe de stăpânul casei, era dintr-odată aproapeiniștita.

Notele muzicale ajungeau până la ea, atenuate de perdeaua de verdeață care se ridica în jurul ei. Oftând ușurată, ridică ochii și contemplă cerul înstelat.

De fapt, de ce se plângea? Avea o viață fericită, înconjurată de cei pe care îi iubea, familia și numeroși prieteni. Să zboare, era pasiunea ei. Nu ducea lipsă de nimic. Dacă n-ar fi pus la socoteală dragostea!

Uneori, se surprindea invidiind-o pe Karina și sentimentele care o legau de Reed. Și ea ardea de nerăbdare să cunoască o legătură atât de profundă, atât de stabilă. Dar singurul bărbat cu care și-ar fi dorit să-și împartă viața nu făcuse altceva decât să-i năruiască visele, înainte de a-i frânge inima.

În ultimele șase luni, avusese impresia că rătăcește prin viață ca o umbră. Amintirile legate de Logan o împiedicaseră să privească spre

viitor.

Un fior o smulse brusc din gândurile sale. N-avea niciun rost să se întoarcă pentru ca să știe că Logan era acolo...

Când găsi în sfârșit curajul să se întoarcă, îl descoperi în cadrul ușii de sticlă. Nu spuse nimic; se mulțumi să închidă ușa de sticlă în urma lui înainte de a se apropia.

ar dar la ce bun? a Jns Pa» nânta. O cu – Adea-Aceas Era conștient că-i făcuse rău, că avusese un cuvânt greu de

„** „o fov” – Pn ns-o repede P 2 SC gandl să & Jmis în despărțirea lor. Decât să-i impună legea lui și să-i

«t-u să nu se m; «„ rers Pectiva de a. – „, 11... = ...” ... r =”. u... Jt”.
i™

O Sa

Și poată a – sinlanseze un ultimatum, ar fi trebuit să-i explice, să-i asupra ei, și o frece? iogan au – povestească totul. Dar era oare în stare?

I abi’a o mai >ard continua s-o «f-te ce

<”. privea atât de intens 4 a atâta asceji ce să facă acum? Nu putea să se resemneze s-o lase să plece

Măcar dac-ar fi <f în U (lirfiri nou’se mai dispară o dată din viața lui.

Secundele se scurgeau anevoie; se priveau adânc în ochi, ronic greu.

„Apăru pe bU2 e Ea-JM™ să aibă Puterea să se miște> Până la urmă) Logan se deve

S „apropie. Adunându-și tot curajul, ea rămase aparent indiferentă.

ca să îl

Cât despre

— Mi-ai lipsit, murmură el gâtuit.

re – ea saunur; f «rdu eeaasu Sr-JSE ca, ăstuaia aceeași

Această mărturisire avu efectul unei mângâieri care o făcu să se înfioare. El îi întoarse spatele, ca și cum ar fi vrut să-i lase timp să-i cântărească vorbele. Dacă așa ar fi crezut ea de cuviință, ar fi putut profita ca să plece, N-ar fi așteptat să fie prea târziu, pentru că știa ce-o să se întâmple.

e Basuri/e /or, r01 Uz-ceasurile™ °f Pune, de g

Preyudecăți în ciuda hotărârii ei, rămase pe loc, căutând chiar

un răspuns. O clipă, vru să-i spună că și ea îi simțise lipsa, dar asta însemna să recunoască faptul că mai ținea la el, și asta nu voia cu niciun preț.

— Și totuși, tu ai vrut să ne despărțim, dacă nu mă înșel?

replică ea dregându-și glasul.

— Am fost un prost.

Inima lui Dee începu să palpitate, își blestemă în sinea ei slăbiciunea. Erau de ajuns câteva scuze ca să uite tot răul pe care i-l făcuse? Nu! Nu era o jucărie pe care s-o arunci când nu-ți mai place.

O clipă, crezu că n-o s-o oprească, dar, din doi pași o unse și o prinse de mână, obligând-o să se întoarcă spre el.

Îl fulgeră din priviri, fără prea multă convingere. Deja înțea că furia i se domolise, și o copleșea dorința. Atingerea egetelor lui o făcu să-și piardă toată hotărârea, încet, o trase lângă el și o mângâie pe gât.

— Curios, dar nu te cred, Dee. Cum îți explici că-ți bate inima așa de repede? Și mai ales, de ce ești atât de furioasă pe mine, dacă nu mai însemn nimic pentru tine?

Cum femeia coborî privirea, el continuă:

— Știu că n-ai pe altcineva, m-am interesat...

Furioasă, încercă să scape. Degeaba! Logan n-avea de gând s-o lase să plece.

— Te urăsc! strigă ea arțăgoasă. Mai mult decât îți poți închipui!

— Prefer asta în locul indiferenței. Nu poți să negi că între noi există o legătură mai presus de noi.

Dee își mușcă buzele, străduindu-se să rămână nepăsătoare sub mângâierile lui. Dar cât timp o să mai reușească să-și ascundă sentimentele?

— Nu pot să spun că nu sunt atrasă de tine, recunosc ea cu reticență, însă nu uit tot răul pe care mi l-ai făcut. E bine?

Logan se posomorî, agresiv.

— Pe cine vrei să minți, Dee? Știu că nimic nu s-a terminat între noi, și dacă trebuie, am să ți-o dovedesc! replică el înainte de a-i strivi buzele într-un sărut înfocat.

totufor, r – " «ai-dpe „t-uxur. mari

„Is-sr" – " -i-T, i-ri

„* * * * «Priea de" la emot „Lor își pierdea capul. Dumnezeu, își pierdea capul, și nu tea să facă nimic împotrivă! Doar un sărut al acestui bărbat, era gata să uite totul. Totuși, un glas îi șoptea în ureche:

„Nu în greșeala lui ai trăit cel mai mare coșmar din viață? Unde e Lândriata. Dee?” Cu un geamăt de durere, închise ochii. Fără îndoială că

[cea greșeala cea mai mare din viața ei, dar cum putea să pte cu propriu său corp?

Logan slăbi menghina brațelor, îi simțise ezitarea? Gura lui ieveni dintr-odată foarte blândă, și Dee îi răspunse cu aceeași lonedă.

Fără să se mai gândească, femeia cedă plăcerii de nedescris care o copleșea și își înnodă brațele în jurul gâtului său.

— Ooo, Dee, draga mea, am așteptat atât de mult clipa asta, murmură el înainte s-o sărute mai cu foc.

Acum, îi cerea un răspuns, pe care îl primi fără greutate. Dee se știa vinovată, însă de atâta timp nu mai încercase o asemenea senzație, și-i era atât de bine în brațele lui. Ca și cum locul ei ar fi fost mereu acolo...

Toată ființa lui vibra de o dorință de nestăpânit. Aceste luni de însingurare presărate cu visuri erotice îl aduseseră în pragul nebuniei. O dorea atât de mult, încât se temea în fiecare clipă că o să-și piardă controlul, o să se arunce asupra ei și o să-i smulgă hainele ca să facă dragoste aici, sub stele, pe covorul de iarbă.

Dar de ce să precipite lucrurile? N-avea toată noaptea la dispoziție ca s-o convingă să i se dăruiască? Câștigase deja rog.

Vreau să nu mă mai suni

Să convingi? Sper e w

° Prinse de odli.

Să-mi Spuiân & că că

pe

Cu să-l

— Da, viitor, îți simt încheind ma întrebrenii”.

„” nasturii de h pentru că nu înțelep

Î – *v. i Uc este c-ar. Nu nu accem;

— Așa stand/

re acasp \r „Cru-e> dacă întorc nu te

L°gan simți că aibă parte de v sau nu, era sensibilă la săruturile lui, și n-ar fi avut prea cu tine. Și & lucru ca s-o facă să se arunce din nou în brațele lui. n zâmbet îi înflori pe buze. Da, cu cât se gândea mai mult, atât era mai convins că nu era nimic pierdut.

anii, obligân-Văd că te amuză! exclamă ea, dezgustată. Chiar

nu ai la întotdeauna, te gândești numai la tine! Ești nimic plîșnuit ca ceilalți să te asculte orbește, nu-i așa? Ei bine, eu îți merge!

n-wt* o™inteleasta – nocto.

— ree Sâr SPU – idele? reu» e' S-o. Cum îndrăzne

— Continuă! îmi place foarte mult când te enervezi! Parc-ai adevărată tigroaică!

— Păstrează-ți sarcasmele pentru tine! Ciao!

ei ve

A wtrebe.

făcuț n ton detele

— Hei! Nu pleca așa de repede! ordonă el mai stăpân pe le, prinzând-o de braț. N-am terminat.

— Lasă-mă! șuieră ea printre dinți. Poveștile tale... puțin i pasă de ele. Doar nu crezi c-o să fie de-ajuns să-mi spui tu, să uit totul? Ar fi prea ușor! N-ai fost acolo ca să-ți

onsecințele. Consecințele? Ce consecințe? Logan se încorda. Și dacă

& Cem încăpățânezi să-l această dușmănie pe care i-o arăta, dacă o speria gândul c-or i facă dragoste...

— Ești însărcinată? o întrebă el îngrijorat.

Încet, își plimbă privirea peste mijlocul ei subțire.

— Nu, imposibil, trase el concluzia. S-ar vedea.

Dee pălise. Ochii ei își pierduseră sclipirea ștremgărească; părea deodată dezorientată.

tine

strânge. Ce fac – ura? °e ce se încănăcă"? * Sa mente Pațana să-l respingă? îi

— Ce s-a-ntâmplat, Dee? Ai rămas însărcinată și ai scăpat de copil fără să te gândești să-mi spui și mie?

Femeia lăsă capul în pământ, fără să spună nimic. Frustrat, el izbucni:

— Ce naiba! Nu-mi răspunzi? Ce s-a-ntâmplat?

— Nu-i treaba ta!

— Ba dimpotrivă! Ai fost însărcinată, nu-i așa? Ai purtat un copil și mie nu mi-ai spus?

Ochii tinerei femei se umplură de lacrimi, devenind palidă ca o moartă. Brusc, picioarele o lăsară, și s-ar fi prăbușit dacă n-ar fi fost el acolo s-o prindă.

— Dee... ce-ai făcut?

Suferința pe care o vedea în ochii ei, îl făcu să simtă un nod în gât. Înghiți cu greu înainte să simtă furia trezindu-se în el.

— Ai omorât copilul nostru! spuse el pe un ton acuzator.

Nu, spune-mi că nu-i adevărat!

Dee era disperată, îl omorâse pe copilul lor? Cel puțin, ar fi putut să-l salveze? Copilul ar fi trăit dacă în loc să se întoarcă imediat la muncă, ar fi ascultat sfatul medicilor și s-ar fi odihnit? Dacă ar fi fost mai atentă? Dacă n-ar fi fost atât de bulversată? Erau atâtea întrebări care n-o lăsau nici astăzi să doarmă. La spital, i se spusese că nu era ea de vină pentru acest avort, însă cuvintele lor liniștitoare nu-i risipiseră sentimentul de vinovăție.

— Dee! urlă Logan strângând-o mai tare de mâini. Aij avortat?

Prea bulversată ca să-i răspundă, femeia începu să plângă. Cum putea să-și închipuie că scăpase de copilul lor?

O clipă, se gândi să-i dea explicații, dar nu găsi nici curajul, nici puterea s-o facă, și apoi, la ce-ar fi folosit? Era clar că nu era dispus s-o creadă. Fără să mai pună la socoteală că nimic din ce i-ar fi spus sau ar fi făcut, nu i-ar fi readus copilul... Și totuși, Domnul știe cât își dorise să fie lângă ea când murise copilul. Dar atunci, nu îndrăznise să-l sune, temându-se c-o să-l audă spunând că era din cauza ei. Adică exact ceea ce făcea astăzi! **!** (Logan o privi cu un dispreț fâțiș. – f)-Până la urmă, poate ai dreptate! spuse el șuierător. N-avem nimic de făcut împreună.

Scăpând o înjurătură printre dinți, îi dădu drumul, atât de brusc încât fu cât pe ce să-și piardă echilibrul. Spusese totul, și cu toate astea, Dee nu pleca. Ghicea, sub accesul de furie, suferința care îl chinuia. Era aceeași suferință pe care trebuise s-o înfrunte... singură.

Timp de câteva săptămâni, se întrebasese dacă trebuia sau nu să ia legătura cu el și să-i spună ce se întâmplase. Era atât de bolnavă, speriată și singură. Într-adevăr, nu avusese nici măcar curajul să împărtășească acest secret familiei. Îi fusese rușine, fără îndoială...

Se priviră fix câteva minute, neputând să se ierte.

Cu toate astea, Logan simțea deja că furia i se risipea, lăsând locul unei chinuitoare vinovății. Dacă și-ar fi lăsat deoparte mândria și i-ar fi spus adevărul, nu s-ar fi despărțit așa cum o făcuseră și n-ar fi trecut singură prin încercarea asta teribilă.

Și el era tot atât de vinovat. Ea recunoscuse că, în nebunia

pasiunii, nu luase nicio măsură de protecție, când făcuseră dragoste. El nu acordase nicio importanță acestui lucru...

— Când? întrebă el până la urmă, dregându-și glasul.

Îl privi întrebătoare, prea zăpăcită ca să-l înțeleagă.

— Când, ce?

— Când a murit copilul?

— La sfârșitul lui martie. Era băiat.

— De unde știi?

Își mușcă buzele, nevrând să-i spună mai mult.

— Acum, îți spun sexul copilului când avortezi? Nu știam asta!

Dee îl fulgeră cu privirea. Nu voia să-l mai asculte insultând-o. Un singur lucru conta: să fugă, să plece cât mai departe de el. Să-l uite, o dată pentru totdeauna blestematul ăsta de Logan Bradford.

— Karina și Carlie cred că mă caută. Scuză-mă, te rog, spuse ea retrăgându-se spre ușă.

— Ele știu despre copil?

În ochii femeii apăru o sclipire de panică.

— Nu, nu-i așa? continuă el cu un zâmbet sardonice. Ai avut grijă să nu bați toba. Doamnei îi era rușine, fără îndoială...

Spre marea ei dezamăgire, Dee își dădu seama de greșeala monumentală pe care tocmai o făcuse, în felul ăsta, îi dădea ocazia să se răzbune. Familia era mai importantă ca orice pentru ea; toți vor fi bulversați când or să afle ce se-ntâmplase. Și nu voia să le facă rău!

În aceeași clipă, vocea Karinei se auzi de undeva din casă. Dee împietri. Trebuia neapărat să-i smulgă lui Logan promisiunea că n-o să le spună celorlalți niciodată secretul ei.

— Ce socoteli îți faci acum? o întrebă el, ca și când i-ar fi cât: gândurile.

Părea foarte hotărât să folosească atuul pe care-l am acum. Dee simți că-i sare muștarul.

— N-o să accept niciun șantaj din partea ta, dacă la asta te gândești! Nu vreau să-mi dau familia peste cap, dar nu sunt gata să mă prostituez pentru asta.

El schiță o grimasă.

— Cât despre asta, n-ai de ce să te temi. Trupul tău, oricât de încântător ar fi, nu mă mai interesează.

— Dacă ăsta era singurul lucru care te interesa la mine, nu mai are rost să discutăm.

Logan o privi amenințător.

— Uiți că am nevoie de un instructor de zbor.

— Să nu contezi pe mine. Nici nu poate fi vorba să mai petrec un minut în compania ta.

— Mie îmi convine. Nu mai vreau să urmez stagiul ăsta. Dar am investit mulți bani în acest proiect și am doi oameni care au nevoie să ia lecții de zbor. Dacă accepți să cooperezi, n-am să spun nimic surorilor tale.

Glasurile lui Carlie și al Karinei se apropiau. După ce îi mai aruncă o privire ucigașă lui Logan, îi întoarse spatele. Traversă biroul și tocmai pune mâna pe clanța ușii când Logan o prinse de umăr. Surprinsă, împietri simțindu-i răsuflarea caldă pe gât atunci când se aplecă să-i șoptească la ureche:

— Ce-o să se-ntâmpale, Dee? Trebuie să le invit ca să discutăm câteva clipe? Sau accepți să lucrezi pentru mine?

Vorbea serios? Era în stare să-și pună în aplicare amenințarea? Probabil.

— O să te sun mâine să-ți dau răspunsul.

El pufni în râs.

— Mă crezi tâmpit? Vreau răspunsul tău imediat. Dacă refuzi, îți jur că o să-ți fac viața un adevărat infern.

— Mi-ai făcut-o deja! ripostă ea, întorcându-se.

Preț de câteva clipe se înfruntară din priviri. Apoi, un zgomot de pași se auzi în spatele ușii.

— Atunci... Dee? șopti el.

Se gândi la suferința pe care ar îndura-o ai ei dacă ar afla adevărul și această perspectivă îi învinse mândria.

— De acord, ai cuvântul meu. O să le dau lecții lui Jake și lui Butch, dar jură-mi că n-o să cauți să te apropii de mine.

Zâmbetul pe care-l schiță Logan nu era deloc liniștitor.

— În cazul în care ai uitat, îți aduc aminte că eu am cărțile în mână. Nu trebuie să-ți jur nimic.

Tânăra femeie îi îndepărtă brutal mâna și deschise larg ușa, trezindu-se nas în nas cu surorile ei.

— Dee! Să știi că ne-am speriat! Te-am căutat peste tot.

— Îmi pare rău, tocmai mă pregăteam să mă întorc la voi, răspunse ea cu un zâmbet forțat.

— Ești bine? întrebă Karina privind-o cu insistență.

— Da, de ce n-aș fi? Nu știu ce aveți voi de gând, însă eu m-am săturat de petrecerea asta. Plec. Dacă vreți să mai rămâneți puțin, nu aveți grija mea. Vă aștept la avion.

— Nu ținem neapărat să rămânem. E târziu și suntem puțin obosite, răspunse Carlie.

Logan nici măcar nu încercă să le rețină. Avea nevoie să fie singur, ca să se poată gândi în liniște.

— O să-i cer lui Butch să vă însoțească, spuse gazda trecând pe lângă ele și pierzându-se în penumbra culoarului.

— Dumnezeu! exclamă Karina privindu-l pe Logan cum se îndepărtează. Ce s-a întâmplat? V-ați certat?

Dee n-avea chef să facă niciun comentariu. Era prea furioasă.

Noaptea târziu, Logan se plimba prin întunericul camerei lui ca un leu în cușcă. Nu reușea să se liniștească. Mai rău era că încă ardea de dorință...

O ținuse pe Dee în brațe, îi simțise formele și amintirea asta era de ajuns ca să reaprindă focul în el. Nicio altă femeie nu îl răvășise, da... răvășise, atât de mult.

Încercase să-și înecă griile în băutură, însă alcoolul nu făcuse altceva decât să-i amplifice depresia. Dee îl lăsase acolo, singur, cu o frustrare de nestăpânit.

Promisese că o să se întoarcă. Dar o să respecte promisiunea pe care i-o smulsese?

Dacă n-o să se-ntoarcă, se gândea el furios, o să se ducă în Virginia să-i amintească de promisiune. O s-o târască de păr până aici, dacă era nevoie. Dar o să vină!

Atunci, o să se străduiască să-i trezească dorința, s-o urmărească până în pânzele albe, până or să fie din nou amanți.

De fapt, n-o să-și recapete liniștea decât în ziua în care o să-l implore s-o iubească!

Capitolul 6

Trecuse deja o săptămână de la grătarul de la Cercul B, și Dee tot nu reușea să-și revină. Nu mai dormea, nu mai mânca. Orice voce bărbătească, orice sonerie a telefonului o făceau să tresară. Nici ea nu se mai recunoștea; parcă nimic nu putea s-o scoată din deprimarea asta care o trăgea tot mai la fund.

Și nu era decât un singur vinovat: Logan!

— Dumnezeu! Parcă ești o stafie, draga mea, exclamă

Belle vineri seara, atunci când se întâlnește cu ea în ușa biroului.

Ești sigură că te simți bine? În locul tău, m-aș duce la doctor.

— Nu, n-are rost. Astă-seară sunt puțin obosită, săptămâna a fost lungă. Un duș și un somn bun, și lucrurile or să revină la normal, adăugă ea, aparent indiferentă.

Belle își mușcă nervoasă buzele.

— Ascultă, Dee. Asta... în sfârșit, nu mi-e ușor să te-ntreb, însă dacă ai putea să-mi acorzi câteva minute, aș vrea să mai stăm puțin de vorbă despre noul contract cu Cercul B.

Dee simți că pălește.

— Mmmm... noul contract? mormăie ea, înghițind cu greutate.

— Da, l-am primit azi-dimineață. În ansamblu, nu prea diferă de precedentul, doar că ai doi elevi în loc de trei, cum era prevăzut inițial. Domnul Bradford nu mai vrea să urmeze cursul.

Îngrozită, Dee clătină din cap. Nu avusese curajul să-i spună mamei că nu mai pune nicio bază în stagiul ăsta. Naivă, sperase ca Logan să găsească pe cineva care s-o înlocuiască. Era clar că el nici nu se gândea la așa ceva.

— Ești de acord să te duci acolo, nu-i așa? o întrebă maică-sa ridicând o sprânceană. S-ar zice că nu prea te încântă.

— Nu despre asta e vorba, dar...

Cuvintele îi scăpaseră. Ce altceva să mai spună? Că n-o să mai pună niciodată piciorul pe acolo? Își închipuia lipsa de înțelegere a mamei, întrebările care, bineînțeles, or să urmeze. Toate astea, degeaba! Nu făcea niciun pas înainte. N-avea niciun dubiu că Logan o să vină s-o caute! Furioasă pe bărbatul ăsta care nu-i lăsa o alternativă, care, încă o dată în relația lor avea ultimul cuvânt, Dee îl bombăni în sinea ei.

Se gândea la ultima lor ceartă, în seara grătarului. Fusese o adevărată ușurare să-și poată goli în sfârșit sacul, să-i împărtășească lui Logan secretul care o apăsa atât. Singura ei greșală fusese aceea că nu-i spusese tot. Acum, se simțea încolțită. Logan n-ar fi ezitat să întoarcă împotriva ei ceea ce aflate. Poate era mai bine să-i accepte cererea, astfel și-ar proteja familia...

— O să mă duc, mamă, spuse ea în cele din urmă. Fără prea mult entuziasm, trebuie să recunosc, dar...

— Ce te deranjează? Nu înțeleg. Ieri, la telefon, domnul

Travis mi s-a părut de-a dreptul încântător. Nu-ți convine

contractul?

— Ba da, bineînțeles. Nu asta-i problema...

— Dar care?

Dee reuși cu greu să-și stăpânească un oftat, în ce încurcătură se băgase?

— E vorba despre... proprietar, recunosc eu căutându-și cuvântul. Logan Bradford ăsta... Poate nu ți-am spus, dar îl cunoșteam deja... l-am întâlnit la niște serate. E un om detestabil. Vanitos, și atât de arrogant! Mă îmbolnăvesc la gândul c-o să mă-ntâlnesc cu el toată ziua. În sfârșit, adăugă oftând resemnată, ceilalți sunt mai simpatici...

— Domnului Travis i-ar plăcea să vii la sfârșitul săptămânii, și să începi luni dimineață. Dar ca să fie totul clar, nu vreau să te duci acolo dacă nu vrei.

Dee abia reuși să-și înghită nodul din gât.

— Mamă, cel mai bine e să-mi dai contractul ăsta. Îți promit

să-l studiez cu atenție și să-ți dau repede răspunsul. Un lucrul e sigur... dacă accept, n-o să mă duc acolo înainte de sâmbătă seara.

Perplexă, Belle o privi cum părăsește biroul. Degeaba] întorsese lucrurile pe toate fețele, nu-și dădea seama ce putea s-o facă să fie atât de abătută. De bună seamă, Dee nu-ți spusese totul...

După ce măsurase în lung și-n lat camera mai bine de două ore, căutând cu disperare un mijloc să iasă din încurcătură, Dee trebui să se dea bătută. O să se ducă la Cercul B.

Obosită, se spălă pe față, sperând că nu o să i se observe ochii înroșiți, și se duse să cineze cu toată familia. Așteptă să se așeze toți la masă ca să-i anunțe că se ducea în Kentucky.

Carlie și Karina făcură ochii mari, dar nu comentară. Imediat se schimbă subiectul și nu mai veni vorba despre stagiul ăsta blestemat. Totuși, Dee nu se simțea cu inima împăcată și trebui să facă un efort ca să termine de mâncat.

Carlie îi bănuia oare dezamăgirea? în orice caz, după ce terminară, îi propuse să facă împreună o plimbare prin grădină. Era o seară de vară, liniștită, în care totul părea mai simplu. Firește... în seara asta, Dee nu era deloc liniștită, și nici crepusculul care le învăluia ca o mângâiere mătăsoasă, nu putu să-i risipească neliniștea.

— Ce-ar fi dacă mi-ai spune și mie ce nu merge? îndrăzni

Carlie, cuprinzând-o cu brațul pe după umeri.

— Totul e bine, Carlie.

— Și tu crezi c-o să înghit asta? Haide, Dee! Te cunosc prea bine. Astă-seară de-abia te-ai atins de mâncare, ceea ce nu-ți stă în fire.

— Dar te asigur...

— Bla, bla, bla... Nu-ți merge cu mine, Dee. Ce te-a făcut până la urmă să accepți să participi la stagiul ăsta? Ieri mi s-a părut că te aud spunând că nici nu poate fi vorba de așa ceva.

Dee oftă din adâncul sufletului.

— M-am răzgândit, asta-i tot.

— Da? Cum așa? Din senin? Ești sigură ca nu faci o prostie?

Logan ăsta și cu tine... nu vă înțelegeți prea bine.

— E adevărat, acceptă ea. Dar...

— Nu te înțeleg! Nimeni nu te obligă să te duci acolo.

Atunci, de ce? N-ai decât să-i lași să se descurce. Până la urmă, or să găsească pe altcineva.

— Logan nu vrea să caute un înlocuitor. Pe mine mă vrea.

— Ce vrei să spui cu asta? Contează pe tine? Sau **t** șantajează cumva?

Neputând să înfrunte privirea acuzatoare a surorii ei, De întoarse capul.

— Nu, nicidecum. Ce-ți închipui? Este... teribil de complicat, Carlie, se bâlbâi ea și încheie cu un oftat. As putea să refuz stagiul ăsta, însă n-ar fi în folosul nimănui. Jake și

Butch nu mi-au făcut nimic, și gândește-te la firma noastră.

E un contract avantajos, și avem nevoie de așa ceva... Și pe urmă, m-am gândit. Nu s-ar schimba prea mare lucru dacă aș fi sau nu, în preajma lui Logan. Ba dimpotrivă.

Văzându-l în fiecare zi, poate că n-am să mă mai gândesc tot timpul la el.

— Ai dreptate! Eu nu l-am văzut prea mult, dar nu mi-a lăsat o impresie prea bună. Cred că este unul dintre tipii care au impresia ca tot pământul e al lor și că toți ceilalți n-au altceva de făcut decât să le satisfacă lor capriciile.

— Fără să mai pun la socoteală că e arogant, bădăra:

Încăpățânat ca un catâr, continuă Dee, deodată înviorată. Și probabil e pisălog... și... scuipă pe jos la fiecare pas.

— Trebuie să pută ca un porc, adăugă Carlie căreia începea să-i placă jocul ăsta.

— Sunt sigură că sforăie.

- Și că-și bate pisica.
 - Și mi-l închipui înjurând ca un birjar.
 - Lăsând urme de noroi pe covor.
 - Împrăștiindu-și lenjeria prin toată casa.
- Privirile lor se întâlniră și pufniră în răs.

— Doctorița Carlie Prescott îți dă două săptămâni ca să te lecuiești de Logan Bradford ăsta, declară Carlie cu solemnitate, ștergându-și ochii. Peste două săptămâni, o să râzi de cât ai fost de fraieră, și n-o să te mai gândești la altceva decât să întâlnești dragostea cea mare.

Dee izbucni din nou în răs.

Excelent diagnostic, doctore! De ce să-mi irolesc viața cu un bărbat ca el, când lumea e plină de atâția alții?

Până la sfârșitul weekendului, se gândi de mai multe ori la conversația asta ca să-și dea curaj. Și duminică seara, când porni la drum la bordul Cessnei, era aproape convinsă că o să poată trăi sub același acoperiș cu Logan, fără să sufere.

Cum ajunsese la Cercul B, Jake o anunță că patronul era plecat într-o călătorie de afaceri în Mexic. Curios, Dee fu decepționată să audă asta, dar își reveni repede. De ce-ar fi fost decepționată? Logan îi dădea un răgaz. Ce putea să-i mai i ceară? Așa, avea timp pentru a se obișnui cu viața la ranch fără să se teamă în fiecare clipă c-o să dea nas în nas cu stăpânul locului. Jake îi încarcă valizele în camionetă și o conduse până acasă, unde Mattie Walters, guvernanta, o primi cu căldură. Cele două femei se văzuseră deja cu ocazia grătarului, însă nu avuseseră timp să stea de vorbă. Mâna asta de om, cu felul ei de a fi, blândă și directă, îi plăcu de la bun început. Avea vreo cincizeci de ani, părul grizonant, dar o privire copilărească... și dădea impresia de energie!

— Domnișoara Patricia hotărându-se în ultima clipă să-și însoțească fratele, eu am sarcina să vă primesc... Veniți să vă arăt camera. Și dacă avem timp până la cină, o să vă propun să vizitați proprietatea.

Camera era pur și simplu încântătoare. Luminoasă și spațioasă, dădea spre grădină. Lumina apusului de soare, care pătrundea prin ferestrele mari, sublinia farmecul mobilierului vechi, îi atrase atenția, însă, imensul pat cu baldachin. Oferea o notă atât de romantică locului.

— Te las singură, spuse Jake lăsându-i jos bagajele. Dee, te aștept afară. Aș vrea să punem la punct programul pentru zilele

următoare.

— Nicio problemă, Jake. Și dacă nu-ți cer prea mult, aş vrea să ne întoarcem la hangar. Sora mea, Carlisle trebuie să vină pe la ora şase ca să aducă restul materialului. O să am nevoie de ajutor ca să descărcăm lăzile. Aşteptând-o, aş putea să-ți arăt simulatorul de zbor, e o maşinărie extraordinară.

— De ce nu plecați chiar acum? sugerează guvernanta. O să am eu grijă de valize.

— Mulțumesc, dar nu mă grăbesc, o liniști Dee, flatată de amabilitatea ei. Cariile o să ajungă aici abia peste vreo oră.

— Eu trebuie să hrănesc animalele, anunță Jake, dar nu întârzii mult. Ar fi mai bine să mă duc să caut mașina pe care ți-o pune la dispoziție Logan cât stai aici. N-avem altceva de făcut decât să ne dăm întâlnire la pistă, să zicem peste...

El aruncă o privire pe ceasul de la mână.

— O jumătate de oră. E bine?

— Perfect.

— Atunci, ne vedem peste o jumătate de oră, spuse Jake făcându-i cu ochiul înainte să închidă ușa în urma lui.

Dee se simți deodată mult mai liniștită decât fusese atunci când venise. Oamenii aceștia binevoitori, de bună seamă că or să-i facă viața mai ușoară.

În visarea ei, nu văzu imediat că Mattie începuse să-i golească valizele și-i aranja lucrurile în dulap.

— Oh, te rog, Mattie, lasă-mă pe mine. Ar trebui să-mi fie

* rușine, eu visez cu ochii deschiși în timp ce tu...

— Te rog, nu-i nimic! Sunt atât de mulțumită că ești aici. O J să-i ții companie sărmanei Patricia. Își petrece zilele învârtin-idu-se prin casă, plângându-se că n-are nimic de făcut. Trebuie, spus că nu e prea plăcut pentru ea, înconjurată de toți bărbații! ăștia și o femeie bătrână ca mine. În sfârșit, ce vrei... adăugă rea însoțindu-și cuvintele cu un oftat.

Cum tânăra femeie îi luă cu blândețe lucrurile din mâini, guvernanta se duse spre ușă.

— Fă cum creă, Dee, spuse ea întorcându-se pe jumătate. Dacă ai nevoie de ceva, nu șovăi să-mi ceri. Dacă nu, ne vedem la cină.

— Mulțumesc pentru tot.

O dată ușa închisă în urma guvernantei, Dee nu putu rezista

tentației să se arunce în patul imens. Cu un oftat de mulțumire, își puse mâinile sub cap și își roti privirea în jurul ei. Camera era atât de plăcută... se simțea atât de bine!

Adăugând la aceasta bunăvoința lui Jake și a Mattiei... seju-i rul începea sub cele mai bune auspicii, în tabloul ăsta nu era decât o singură umbră, și nu neînsemnată: Logan! Pe cât del primitoare era casa lui, pe atât era el de detestabil.

Începu să spere că n-o să se întoarcă prea curând.

După ce se răcori în baia luxoasă de alături, Dee ieși din cameră. Abia aștepta să vadă locul unde o să lucreze. De altfel, dacă Butch și Jake erau de acord, ar fi putut să înceapă instruirea chiar în seara aceea, în felul ăsta, ar fi avut altceva de făcut decât să se gândească la proprietarul ranch-ului!

Ieșind din casă, Dee nu putu să-și rețină un fluierat admirativ. Un Corvette decapotabil, ultimul model, bleumarin, o aștepta în fața verandei. Era clar că se arătau foarte generoși cu ea! Ce trebuia să înțeleagă din asta? Să fi dat Logan ordine pentru ca toată lumea să fie la dispoziția ei? În felul ăsta o obliga să rămână? Sau voia să-i ceară iertare?

Orice ar fi fost, scopul era atins! La gândul că o să conducă această mașină splendidă, uită de ranchiună, și simți că prinde, aripi. Câteva clipe mai târziu, cu părul în vânt, se deplasa, legănată de zumzetul motorului, în direcția pistei.

Și nu era la capătul surprizelor...

Interiorul hangarului fusese cu grijă gândit și admirabil amenajat. Prima parte era destinată să adăpostească un avion, a doua, mai mică, era o sală radio și a treia, în fundul clădirii, sală de curs.

În ultima, cu aer condiționat, erau mai multe table și un birou. Pereții fuseseră de curând vopsiți și pe jos era un linoleum nou-nouț. Comparat cu locurile obișnuite unde ținea cursurile, era un adevărat palat!

Când Carlie ateriza, o jumătate de oră mai târziu, Buch și Jake apărură ca prin minune să pună umărul la treabă, în douăzeci de minute, totul era terminat, materialul descărcat și plinul cu kerosen făcut. Carlie era grăbită, așa că refuză invitația la cină a lui Jake. Plecă imediat înapoi în Virginia.

Jake și Butch mai aveau încă multă treabă de făcut, așa încât o abandonară pe Dee. Neavând nimic de făcut, și mai ales decepționată

că nu era nimeni care să-i țină companie, se întoarse acasă pentru cină.

Tânăra femeie nu prea avea chef să stea de vorbă, ceea ce nu constitui nicio problemă: guvernanta transformă conversația într-un monolog. Mattie era inepuizabilă, plăcându-i să descrie viața de la ranch, povestind anecdote pe seama fiecăruia. Dee își spunea din când în când părerea, însă mintea ei era departe, își amintea cu nostalgie întâlnirea cu Logan. N-o să uite niciodată clipa în care apăruse în salonul hotelului și privirile lor se întâlniseră. Parcă simțise o descărcare electrică în tot corpul. Deodată, nimic nu mai avusese importanță în afară de necunoscutul cu ochi cenușii care o privea.

— Vrei să bei o cafea, Dee? o întrebă Mattie, smulgând-o din visarea ei. Nu te deranjează că-ți spun Dee, sper?

— Nu, bineînțeles. Astă-seară, n-aș bea cafea. Vreau să fiu sigură c-o să pot dormi. Sunt obosită. Cu călătoria asta și...

— Haide, e foarte slabă. Fă-mi plăcerea să bem o cafea.

Cum putea să refuze? Chir dacă femeia asta o obosea cu trăncăneala ei, nu voia s-o jignească. Zâmbind, Dee încuviință din cap.

Repede, o ajuta să strângă masa, apoi o urmă în grădină să bea cafeaua sub magnolie.

Deși era târziu, afară era cald. Abia se așezaseră și un labrador imens apăru ca din pământ, punând labelle pe Dee, cerșindu-i o mângâiere.

— Ei bine, se poate spune că ai succes! comentă Mattie când animalul puse capul pe genunchii nou-venitei. De obicei, bătrânul Ace nu-i suportă pe străini. Parcă te-ar cunoaște.

— Câți ani are? întrebă Dee, mângâindu-l pe ceafă.

— În vara asta, împlinește șaptesprezece ani. Este câinele lui Logan. Sărmanul animal nu suportă să fie despărțit de stăpânul lui. De altfel, nu pot să-ți spun cât a suferit când

Logan a intrat în marină.

— S-a înrolat în marină? întrebă tânăra femeie fără să-și poată ascunde surprinderea.

Logan nu făcuse niciodată aluzie la cariera lui militară. Dar ce știa de fapt despre el? Mattie lăsase capul în jos, ca și când îi părea rău că vorbise prea mult.

— A fost în marină, răspunse ea evaziv, înainte să schimbe brusc subiectul. La un moment dat, chiar am crezut că trebuie să-i facem eutanasiu lui Ace. Sărmanul animal se stinge, în sfârșit, până la urmă

s-a rezolvat... Ai și tu câine?

— Nu, din păcate. Mama nu vrea să aibă câine în casă. Asta în primul rând pentru că ne-am mutat de multe ori. Pe urmă, pentru că ea crede că un animal ar fi o grijă în plus.

— Într-un fel, are dreptate... Ei bine, o să te las Dee, spuse guvernanta mascându-și un căscat. Trebuie să mă scol devreme mâine dimineată.

Se ridică din fotoliu. Dee o imită.

— La ce oră vrei să fi trezită? o întrebă Mattie luând tava cu cești.

— Nu știu... La șapte? Jake ar prefera să țin cursul dimineța devreme.

— Nu-și vede capul de treburi, săracul! Când Logan nu e aici, el are grijă de tot. Din fericire, patronul ar trebui să se întoarcă înainte de sfârșitul săptămânii... Bine, destul cu flecăreala. De data asta, mă duc să mă culc. Noapte bună, Dee.

— Noapte bună, Mattie.

În timp ce guvernanta se îndepărta, Dee se gândi la ceea ce-i spusese acum, la sfârșit. Logan se întorcea înainte de weekend...

Nu se grăbea să-l vadă din nou! De fapt, se ruga să-și întârzie cât mai mult întoarcerea, însă firește, cerea prea mult...

Capitolul 7

Încercând să nu se gândească prea mult la întoarcerea lui Logan, Dee începu cursul, bucuroasă să descopere în Jake și Butch doi elevi silitori. Dacă se arătau tot atât de sânguincioși mai departe, puteau să treacă destul de repede de la teorie la practică, iar tot cursul ar fi durat mai puțin și putea să se întoarcă mai devreme acasă. Și nu asta își dorea cel mai mult?

Dar până atunci, nu putea să nu aprecieze viața liniștită de la ranchul izolat de restul lumii prin kilometri pătrați de câmpuri. În afară de cursurile de dimineată și de pregătirea celor de a doua zi, avea tot timpul liber. Cu toate astea, în loc să pornească în explorarea regiunii sau să dea o fugă până la cel mai apropiat oraș să se uite la vitrine, prefera compania lui Jake sau a Mattiei, în bucătărie.

Ceea ce o surprindea cel mai mult la noile ei cunoștințe, era felul cum vorbeau despre patronul lor. Aveau mult respect pentru el și îl descriau ca pe un om bun și generos. Era greu de crezut că vorbeau despre același Logan Bradford pe care îl cunoștea ea! Dar... îl cunoștea

oare?

Nu, probabil că nu! Nu petrecuseră decât câteva zile împreună, și în plus... De altfel, înainte de a veni aici, nici măcar nu știa că se ocupa cu creșterea cailor sau că avea o soră.

Să se fi înșelat în privința lui? Chiar era egoistul arogant și despot pe care-l credea? Încă mai avea vii în minte cuvintele lui aspre și biciuitoare din seara grătarului, hotărârea lui de a-și atinge scopul prin orice mijloace.

Totuși, aici un lucru era sigur: toată lumea îl considera un om de bine, o persoană respectabilă. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să-și schimbe patronul... Dee se adapta repede la această rutină confortabilă. N-avea impresia că face mare lucru în timpul unei zile, însă viața asta în aer curat îi umplea bateriile și seara, imediat după cină – se retrăgea în camera ei și adormea imediat.

În seara aceea de vineri, cuprinsă în brațele lui Morfeu, îl visă pe Logan. Era pentru prima dată de când venise la ranch. Și visul acesta erotic o tulbură profund.

Trezindu-se brusc, se ridică în capul oaselor, în ciuda aerului condiționat, era leoarcă de transpirație și inima îi bătea gata să-i spargă pieptul. Furioasă, înjură printre dinți și dădu cearșaful la o parte.

Când vru să se ridice, picioarele nu o mai ținură și trebui să se așeze la loc. I se învârtea capul și îi era greață. Toate astea din cauza unui bărbat pe care-l ura la culme! Era oare atât de slaba încât nu putea să lupte împotriva atracției pe care o exercita asupra ei? Cu siguranță, n-avea destulă mândrie.

Tremurând din cap până-n picioare, se ridică în sfârșit din pat. Ajunse la ușa exterioară și dădu la o parte perdeaua ca s-o deschidă. Ieși afară și făcu câțiva pași în întuneric, regretând că nu-și luase costumul de baie. Dacă ar fi făcut o baie în piscină, poate și-ar mai fi domolit înflăcărarea.

În lipsă de altceva mai bun de făcut, se răcori vârandu-și picioarele în apă. Pe furiș, se adânci în întuneric, conștientă fiind că pijamaua ei scurtă de mătase nu ascundea prea mare lucru din anatomia ei. N-avea de ce să se teamă! La ora aceea târzie din noapte, era practic imposibil să întâlnească pe cineva.

Se așază pe marginea piscinei, cu picioarele în apă, stăpânindu-și un țipăt când simți că apa rece îi strânge carnea ca într-o

menghină, încet-încet, inima ei își recăpăta ritmul normal și, cu ochii închiși, se lăsa îmbătată de mireasma caprifoiului care-i mângâia nările, în timp ce zgomotele nopții o legăneau ușor.

Ar fi putut să rămână așa ore întregi, fără să se gândească la nimic, doar să se simtă bine. Însă imaginea lui Logan și a trupurilor lor înlănțuite începu s-o asalteze din nou.

Îi scăpa un oftat iritat. Se gândise mult să-și găsească pe altcineva care să-l înlocuiască în inima ei. Însă, uite că nimeni altul n-o interesa. Nimeni nu știa mai bine s-o înflăcăreze!... Trebuia să se resemneze? Era condamnată să suporte toată viața povara unei iubiri dureroase și imposibile?

Zgomotul unui plonjon în apă o făcu să tresară, înspăimântată, deschise ochii și se uită în jurul ei. Deodată, observă o umbră care aluneca pe suprafața apei. Îi îngheță sângele în vine. Silueta asta... o recunoștea dintr-o mie. Logan!

Dintr-un salt, fu în picioare, negândindu-se la altceva decât cum să fugă. Prea târziu! Logan ieși la suprafață chiar în fața ei.

Temându-se să n-o considere fricoasă, nu făcu nicio mișcare, însă fu o greșeală. Privirea i se opri asupra bustului său gol, pe care lumina lunii îl poleia cu o folie de argint, scoțându-i în evidență mușchii, umerii lați și mijlocul subțire. Era suficient să întindă mâna ca să-i mângâie pielea, să se lipească de pieptul lui... Tulburată, întoarse capul, căutând să scape de magia pe care o avea asupra ei. De ce nu-și lua picioarele la spinare, de ce mai rămânea aici când nu mai avea nimic de așteptat? În timp ce pulsul i se accelera, începu să regrete că părăsise adăpostul camerei sale.

— Trebuie să plec, bombăni femeia întorcându-se într-o parte.

Ăsta era ultimul lucru pe care-l avea de făcut! În clipa în care privirile lor se întâlneau, își dădu seama că totul era pierdut. O privea cu atâta pasiune... inima i se opri în loc și înghiți cu greutate. Trebuia să plece cu orice preț...

— Dee, te rog să nu pleci, o imploră el, citind-o ca pe o carte deschisă.

Glasul acesta, aspru și senzual, avu asupra ei efectul unei mângâieri. O străbătu un lung fior. Teamă... dorință... n-ar fi știut ce să aleagă! Parcă hipnotizată, urmări cu privirea picăturile de apă care se scurgeau pe bustul lui Logan.

Supusă la supliciu de tăcerea care se prelungea, căută să spună

ceva.

— Nu știam că te-ai întors, spuse tânăra femeie pe un ton care se voia detașat.

Dacă ar fi știut, n-ar fi îndrăznit să-și părăsească dormitorul, ar fi trebuit să adauge. Dar era mai bine să evite să declanșeze ostilitățile!

— Mi-am rezolvat problemele mai repede decât aș fi crezut și Patricia se grăbea să se întoarcă. Am călătorit toată ziua.

Ajungând aici, mi-era atât de cald încât n-am putut rezista tentației să fac o baie în piscină.

De ce ținea să se justifice? Se simțea jenat și el? Cu siguranță că nu mai mult decât ea. Dacă nu ar fi privit-o cu atâta insistență, i-ar fi spus noapte bună și s-ar fi întors în camera ei. Acolo, cel puțin, nu risca să spună ceva sau să facă vreun gest pe care ar fi putut să-l regrete mai târziu.

„Atunci, ce mai aștepți, Dee? se muștră în sinea ei. Dacă te ia în brațe?... Dacă nu mai poți să faci pasul înapoi? Dacă o să fie prea târziu?”

Nu! Asta nu!

Întorcându-se cu spatele la piscină, vru să se îndepărteze. Dar nu avu timp să facă un pas, și degetele lui reci o prinseră de gleznă. Stăpânindu-și un țipăt înspăimântat, trase adânc aer în piept și se întoarse.

— Scuză-mă te rog, spuse ea cu răceală, aș vrea să mă duc înapoi în camera mea.

— N-o să te las să pleci până nu stăm de vorbă! Gata cu copilăriile tale! Doar n-o să fugi ia nesfârșit de mine.

— Lasă-mă pe mine să hotărăsc ce fac!

Cu un gest brusc, femeia căută să se elibereze și crezu că reușise când el îi dădu drumul. Dar ieșise deja din apă și din doi pași fu lângă ea. Dee era tentată să fugă, dar la ce bun? Oricum, ar fi prins-o. Acum, cea mai bună armă era indiferența. Dacă reușea să-l facă să creadă că nu mai însemna nimic pentru ea, până la urmă o s-o lase în pace.

— Ce vrei de la mine? Întrebă ea înălțându-și bărbia.

Dar el tăcea. O cerceta atent. Numai Cel de sus putea să știe cât de neliniștită era! Ar fi fost de ajuns ca Logan s-o ia în brațe ca să uite toate hotărârile pe care le luase înainte, să nu se mai gândească la altceva decât să i se dăruiască.

Inima o trăda, bătând într-un ritm tumultuos. Degeaba își

spunea că îl detestă, trupul ceda deja tentației.

Și, ca și cum asta n-ar fi fost de ajuns, privirile lor se întâlneau din nou. Dee uită să mai respire. Poate că Logan o ura la fel de mult cum îl ura și ea, dar o și dorea la fel de mult...

Îndrăzneț, cu o mână o cuprinse de mijloc, în timp ce cu cealaltă îi explora conturul coapselor. Prizonieră acestei priviri înflăcărate, îl lăsă pe Logan să-și treacă degetele prin părul ei, să i-l așeze ușor pe umeri.

Atingându-i coapsa, nu putu să nu scoată un geamăt. Logan o simți capitulând și fără s-o menajeze, o lipi de el ca să-i cucerească buzele, în loc să protesteze, se arcui în întâmpinarea lui.

„Nu! îi șopti parcă un glas interior. Să nu faci asta.

Dar tensiunea era prea mare, dorința, de nestăpânit. Era atrasă ca într-un vârtej și nu mai putea să gândească. Puțin mai devreme, în universul ei de vis, se abandonase plăcerii. Visul continua...

Gura lui Logan era arzătoare. Nu se dovedea brutal, însă îmbrățișarea lui voluptuoasă îi anihila voința. Cu un geamăt, o strânse și mai tare în brațe, sărutând-o și mai intens.

Instinctiv, Dee își înnodă brațele în jurul gâtului său, strângându-l la rândul ei. Inimile lor băteau la unison, în ritmul aceleiași dorințe.

Așa era de la prima lor întâlnire: îl atingea, el îi răspundea cu ardoare. S-ar fi zis că destinul se străduia să-i arunce unul în brațele celuilalt.

Femeia era copleșită de valuri senzuale, care o împingeau să facă gesturi îndrăznețe. Mâinile ei coborâră spre talia lui Logan, îi întâlni slipul și își dădu seama că era pregătit. El lăsă să-i scape un geamăt și, aplecându-se, își îngropa fața între sâni ei. Încet, dădu la o parte pijamaua mătăsoasă și încet, cu dinții, îi tachina un sfârc întărit.

— Logan, nu! țipă ea într-o tresărire de rațiune. Nu trebuie!

— Doar n-o s-o iei de la-nceput... Te rog, nu te împotrivi...

Fără să se mai gândească, femeia se agăță de el, încordându-se în așteptare. El se îndreptă și puse din nou stăpânire pe buzele ei, lungind-o pe jos.

— Profiți de slăbiciunea mea, mârâi ea fără prea multă convingere.

Logan nu se mai putea opri, mâinile îi alergau pe curbele seducătoare. Cu frenezie, continuă explorarea trupului a cărui

frumusețe îl scotea din minți.

— Dee, vrei și tu? îi șopti el lipit de buzele ei arzătoare.

În loc de răspuns, îl îmbrățișa trăgându-l spre ea. Gurile lor se întâlneau din nou.

Un geamăt surd îi scăpă lui Dee. Degetele lui Logan îi atinseseră secretul intimității, desfăcându-i picioarele ca să-și facă loc pe unde să frecă.

Era înnebunită și totuși acceptă asaltul ăsta tăcând, până când el își scoase slipul.

Femeia era cât pe ce să se sufoce când pătrunse în ea. Deschizând ochii, se pierdu în adâncimea întunecată a privirii lui. Propria ei dorință o ului pentru o clipă, însă barierele rațiunii se prăbușeau, și se încorda în așteptarea lui.

Ațâțat de acest răspuns, se adânci în ea din ce în ce mai mult, în timp ce un val seismic îi conducea către abisul de extaz.

Mult timp rămaseră așa, cu răsuflarea tăiată de pasiunea lor.

Apoi Logan se îndepărtă de ea și, luând-o cu blândețe în brațe, o duse în piscină. Ea nu se împotrivi, îmbrățișându-l docilă.

Atingerea pielii ei îi stârni din nou dorința. Fusese prea mult timp fără ea, visase prea mult, sperase că va ajunge la clipa asta. O voia din nou. Acum.

Fără să se grăbească, desenă cu vârful limbii arabescuri arzătoare pe umerii ei delicați, pe gâtul sidefiu, în câteva clipe, trupul femeii nu mai era altceva decât un imens incendiu.

Puse din nou stăpânire pe ea. Dee se agăță de el, în timp ce dorința îi făcea din nou să se agite, îi purta pe culmile unei plăceri încă și mai intense. Cu inimile palpitând, cu răsuflarea sacadată, cunoscură o nouă explozie care îi lăsa epuizați și satisfăcuți...

Când își mai venira puțin în fire, o luă în brațe și o duse în camera ei. Avea de gând s-o așeze pe pat și să plece cuminte, dar imaginea acestui corp magnific, întins pe cearșafuri, îl aprinse din nou. Aplecându-se peste ea, îi pecetlui buzele cu un ultim sărut.

Deodată, un sărut nu-i mai era de ajuns. Voia să-i guste dulceața pieptului, voia să-i simtă sfârcurile întărindu-se la atingerea limbii lui. Voia să pătrundă în căldura toridă a trupului ei.

Voia s-o audă strigându-i numele, s-o audă rugându-l să vină în ea. Avea nevoie să se liniștească, să se convingă că și ea îl dorea la fel de mult.

Dacă n-ar fi fost atât de atrăgătoare... Și-ar fi petrecut ore întregi doar ca s-o contemple, să-i privească genele lungi, să-i admire vinișoara de pe gât în care sângele pulsa.

Ea era ca un drog pe care trebuia să și-l injecteze în vene. Nu putea să reziste; dar asta dorea? Măine, o să încerce să vadă mai clar în tumultul emoțiilor. Dar astă-seară, nu era decât dorință. Astă-seară, fusese orb și surd la tot, în afară de pasiune.

La fel ca el, Dee nu mai voia să gândească, nici să-și facă griji. Nu se gândea decât cum să-și astâmpere foamea.

Evident, o să-și muște mâinile pentru ce făcuse. Însă după ce o să răsară soarele, o să aibă destul timp să cântărească urmările nebuniei sale...

Capitolul 8

A doua zi dimineață, o bătaie în ușă o făcu pe Dee să se trezească brusc. Ridicându-se pe coate, se uită de jur-împrejur, remarcând cearșafurile sifonate și pătura care alunecase din pat. Mai rău încă, era în pielea goală!

Deodată, amintirile nopții o izbiră din plin. Dumnezeuule... ce făcuse?

Din fericire, Logan plecase. Stânjenită de situație, trase cuvertura peste ea, apoi aruncă o privire spre ceas. Zece și un sfert. Fir-ar să fie! Ar fi trebuit să fie în sala de curs de mai bine de două ore.

Cineva bătu din nou, de data asta mai insistent. – Cine e? întrebă femeia dregându-și glasul! – Sunt Mattie, răspunse aceasta din urmă deschizând puțin! ușa. Te rog să mă scuzi, dar văzând că nu mai vii la micul dejun, am vrut să văd dacă n-ai pățit ceva. Dee zâmbi, jenată.

— N-am nimic, mulțumesc. Doar că am uitat să pun ceasul» să sune.

— N-ai de ce să-ți faci griji. Logan și Patricia s-au întors târziu astă-noapte, și abia s-au trezit și ei. Nu te grăbi.

— Mulțumesc, Mattie, dar mă așteaptă la curs...

— Ah, nu ți-am spus încă. Scuză-mă. Cursul s-a anulat astăzi. Ordinul patronului! Mi-a spus să-ți transmit că are nevoie de Jake și Butch în dimineața asta.

Doar auzind vorbindu-se despre Logan, își aduse aminte ce se-ntâmpise astă-noapte. Se înroși în obraji. Repede, întoarse capul.

— Mai ai și altceva să-mi spui, Mattie? întrebă ea aruncând o scurtă privire spre guvernanta.

Nu voia să se arate atât de grăbită, dar Mattie o supunea la un supliciu rămânând atât de mult în pragul uşii.

— Astăzi o să spăl rufele şi aş vrea să le iau pe cele murdare, dacă ai. Dar mai pot aştepta până mâine, dacă vrei.

— Pentru moment, e bine aşa. Îţi mulţumesc.

— Bine, atunci te las. Când eşti gata, te aştept în bucătărie ca să-ţi pregătesc micul dejun.

În timp ce uşa se închidea încet, Dee oftă uşurată şi îşi aşează capul pe pernă. Doamne, în ce încurcătură intrase? Cu ochii pironiţi în tavan, trecu în revistă ce se-ntâmplase în timpul nopţii. Cum putuse să ajungă la aşa ceva? făcuse dragoste cu Logan fără să se gândească nicio clipă la ce putea să urmeze. De bună seamă că era mai proastă decât crezuse! mai iresponsabilă ca o puştoaică de cincisprezece ani!

Ce-ar fi putut să spună ca să se apere? Că fusese o nebunie trecătoare? Că fusese luată prin surprindere? Cam neconvingătoare scuze, nu? Cu toate astea „bine că se întâmplase aşa. Nu avusese timp să-şi facă o carapace în care să se ascundă şi nici măcar nu avusese puterea să fugă. Pentru că aşteptase clipa asta de la bun început. Dorinţa pe care o simţea pentru bărbatul ăsta era cu siguranţă prea puternică...

Ar fi putut pur şi simplu să arunce toată vina asupra lui Logan, dar în sinea ei se ştia la fel de vinovată, îl dorea la fel de mult cât o dorea şi el şi, cu un acord tacit, amândoi cedaseră pasiunii. Nu era prea târziu ca să caute scuze?

O altă problemă, poate chiar mai gravă, i se trezi în minte, încă o dată, nu luase nicio măsură contraceptivă. Dacă rămânea însărcinată? Perspectiva asta o făcu să se înfioare. Nu uitase suferinţa pe care o îndurase când avortase. Dumnezeuule! Ce fusese în mintea ei? Era de neiertat.

În urmă cu şase luni, fusese poate inconştientă, însă atunci avea scuza că plutea pe nouraşi. Totul părea să fie atât de bine între ea şi Logan.

„Şi astăzi? Care o să fie scuza de astăzi, Dee? „Ştia că nu putea să aştepte nimic de la omul ăsta. Chiar voia să-şi rateze viaţa? Ar fi trebuit să se-ntrebe dacă nu o făcea înadins. „Eşti o proastă! „bombăni ea dând furioasă cuvertura la o parte.

Un ţipăt de durere îi scăpă în clipa în care se dădu jos din pat. O dorea peste tot. Se simţea de parcă ar fi alergat un maraton.

Strângând dinții, ajunse în baie și trânti ușa. Sprijinindu-se de chiuvetă, își trase sufletul și ridică încet ochii în oglindă, în clipa aceea, văzu cămașa ei de noapte roșie agățată în cuier. Se rușina și mai mult. Întorcându-se, luă pijamaua și o aruncă pe jos. Îl bănuia pe Logan că o pusese acolo cu bună știință, ca să-i aducă aminte ce se întâmplase noaptea trecută. Probabil că acum râdea, însă de ce n-ar fi făcut-o? Nu-și atinsese scopul?

Trăgând o înjurătură nedemnă de o femeie, intră în cadă și dădu drumul la apă fierbinte peste trupul amorțit, cu speranța că o să facă să dispară urmele nopții, încet-încet, se liniști și încercă să se gândească cum stăteau lucrurile...

Logan nu încerca nici pe departe regretele tinerei femei. Ba dimpotrivă! Doar faptul că o ținuse în brațe toată noaptea, nu numai că îi potolise dorința, dar îi și întărise hotărârea să o păstreze lângă el. Cele câteva ore petrecute împreună, nu-i potoliseră pofta. Voia să se trezească în fiecare dimineață alături de ea.

Numai că o cunoștea. Ieri, poate că se lăsase surprinsă, dar o s-o ia de la capăt. Chiar în dimineața asta, fără îndoială, o să păstreze distanța.

Trebuia să dea dovadă de multă răbdare și de ingeniozitate ca s-o scoată din carapacea ei și s-o convingă că erau făcuți unul pentru altul. Dar nu-și pierdea speranța să ajungă acolo. De altfel, nu erau pe drumul cel bun? Cel puțin, știa că și ea simte aceeași atracție pentru el...

La amintirea trupurilor înlănțuite își simți toată ființa încingându-se. Femeia asta îl înnebunea. Atunci când, puțin mai devreme, se trezise lipit de ea, fusese tentat să mai rămână acolo, cu riscul ca toată lumea o să descopere unde își petrecuse noaptea. Totuși, era mai bine să nu grăbească lucrurile, să nu-i facă lui Dee impresia că e încolțită. Ar fi fost în stare să-și ia tălpășița! Și n-ar fi vrut să se întâmple așa.

În timp ce dimineața se scurgea, prea încet după părerea lui, o idee i se aprinse în minte și începu să-l chinuiască. Dacă nu luase niciun anticoncepțional și mai rămăsese încă o dată însărcinată?

De fapt, perspectiva asta nu-i displăcea deloc. Deja de la o vreme, de când o reîntâlnise pe Dee, se gândea serios să aibă copii. Voia să-și întemeieze o familie. Cu ea, bineînțeles.

— Hei, patroane! urlă Jake trezindu-l brutal la realitate.

Prins în flagrant delict de reverie, Logan se îndreptă.

— Ce vrei? Întrebă el agresiv.

— Credeam că dormi! Îl luă în râs administratorul. Nu ți-e rușine să tai frunze la câini în timp ce alții se spetesc muncind?

Mă întreb ce-ai făcut astă-noapte...

— Păstrează-ți impresiile pentru tine! mârâi Logan urcându-se pe tractor. Nu te-a-ntrebat nimeni.

— Aoleu! Domnul nu e prea bine dispus! Te las, eu mă duc să mănânc.

— O.K., du-te.

De ce se înfuriase? Jake nu-i făcuse nimic. Trase o înjurătură și se duse să garez tractorul în magazie. Acolo, se hotărî să facă un duș înainte să dea ochii cu ceilalți la masă.

Douăzeci de minute mai târziu, puțin mai liniștit, ieșea din magazie când auzi un râs cristalin în spatele lui, care-l țintui locului.

Cunoștea râsul ăsta. Un râs blând și senzual care-i trezea emoții intense. Corpul lui reacționa imediat. Un val de dorință îl copleși.

Plimbându-și privirea prin magazie, nu văzu nimic, până când un nou hohot de râs îl făcu să ridice ochii în sus, spre podul cu fân. Dee era acolo și râdea de mama focului.

Un pumnal de gelozie îl lovi în piept. Cu cine era acolo? Cu cineva pe care-l întâlnise la grătar? Cineva care o făcuse să se întoarcă în Kentucky?

Oricine ar fi, o să-l omoare! Fără pic de milă, l-ar căsăpi pe cel care ar avea curajul să se apropie de ea. Clocotind de furie, urcă scara și rămase surprins când o descoperi pe Dee. Era singură!

Lungită pe jos, cu capul sprijinit pe un balot de fân, ținea un pisoai în mână. Era atât de frumoasă...

— Haide, vino aici, pungaș mic, mormăi ea luând pisoaiul în brațe. Și să nu mă zgârii.

Închizând ochii, își frecă nasul de blănița animalului. Logan simți că pulsul i se accelerează. Senzualitatea pe care o emana tânăra femeie era o adevărată provocare. O să-l facă să ia foc până la urmă!

— Cred că exagerezi, murmură ea când pisoaiul vru să se cațere pe gulerul cămășii ei.

Dar, deodată, simți că nu mai era singură. Deschizând ochii, întâlni privirea lui Logan. Un țipăt găuit i se opri în gât. Rămase uitându-se fix la el, prea stupefiată ca să mai găsească ceva de spus. În

ochii lui sclipea o poftă nemăsurată!

Înima femeii începu să bată nebunește și o străbătu un fior. Însăpăimântată, își trase picioarele sub ea.

— Ce faci aici? întrebă ea, puțin zăpăcită.

Ea se întunecase, și asta îl făcu pe Logan să simtă o decepție violentă. Era atât de frumoasă când râdea.

— Aș putea să-ți pun aceeași întrebare! Dacă-ai fi știut că-ți.

place să te zbenguiești prin fân, mi-ar fi făcut plăcere să te aduc aici!

Dacă voise să-i strice cheful, reușise, înroșindu-se până în vârful urechilor, se ridică și, cu cea mai mare demnitate, își aranja cămașa. De ce-i plăcea s-o chinuie atât?

Hotărâtă să nu-l ia în seamă, își îndreptă toată atenția asupra pisoifului plin de fân.

Jignit că-i întoarce spatele, Logan fu tentat o clipă să se ducă la ea și s-o ia în brațe. Dar nu avea îndrăzneala să facă așa ceva. Se temea ca atingerea asta să nu-l facă să-și piardă controlul. Nu-și spusese că n-o să grăbească lucrurile?

— Ai de gând să stai aici toată ziua? o întrebă el pe un ton involuntar agresiv.

Întorcându-și capul, îl fulgeră cu privirea.

— Nu văd ce te deranjează! Vreau să fiu sigură că pisoii stau bine. Nu sunt decât niște bebeluși.

Aluzia la bebeluși era o greșeală. Dee înțelese asta văzându-l pe Logan crispându-se.

— Păcat că n-ai făcut atâta caz de-al nostru! mârâi el iritat.

Tânăra femeie își pleca ochii ca să ascundă durerea pe care i-o pricinuiau cuvintele lui. Ar fi putut să-i spună adevărul, însă gândul că trebuia să amintească atâtea lucruri chinuitoare era peste puterile ei.

Logan nu putea să-și dea seama la ce se gândea Dee în clipa / asta. Întotdeauna avea o reacție neașteptată... într-o zi, era în stare să sară cu ghearele la el pentru cea mai neînsemnată] remarcă și a doua ziua să rămână într-o tăcere încăpățânată.

— Nu vii? E ora mesei, spuse el mai cu blândețe.

— Am mâncat deja.

Se ridică să se scuture de paie. Pe urmă, se duse spre scară. El îi întinse mâna.

— Mulțumesc, sunt în stare să mă descurc singură!

În primul rând, nu voia s-o atingă. Mai mult decât de reacția lui Logan, se temea de ea însăși. O să reziste tentației de a se lipi de el? Cum el rămase pe loc, privind-o ironic, Dee simți că-i sare muștarul.

— Logan, ar fi bine să cobori, așa aș putea să cobor și eu.

Doar n-o să stăm aici toată ziua.

Fără s-o scape din ochi, el se conformă. Ea îl urmă, reproșându-și că se îmbrăcase cu fusta.

Inima îi palpita și avea mâinile umede. Dar mai ales era furioasă să-i simtă privirea ațintită asupra picioarelor ei.

Aruncând o privire în jos, îl văzu că ajunsese, se ținea de scară și o aștepta, zâmbind ironic. Un gest cavaleresc? Să se ducă naibii! Nu putea s-o lase în pace?

Așa cum se temea, el nu se dădu la o parte. Ba dimpotrivă; îi făcu plăcere s-o prindă în brațe, înnebunită să-i simtă. căldura trupului, femeia se încorda.

— Logan, te rog!

— Știu, murmură bărbatul strângând-o lângă el. Ai dreptate, n-ar trebui să te ating.

Buzele lui o mângâiară pe gât. Tânăra femeie își ținu răsuflarea.

— Dar mă faci să-mi ies din minți, Dee. Când ești lângă mine, îmi vine să te iau în brațe și să te sărut. Știu că și ție ți-ar plăcea. De ce nu vrei? Adu-ți aminte, astă-noapte, te-ai...

— Te rog să încetezi!

Indignată, femeia se proțăpi în fața lui, cu mâinile în șolduri.

— Să știi că pentru mine, noaptea trecută a fost o greșeală!

Ne-am purtat amândoi ca niște iresponsabili.

Departe de a se fi simți jignit, cuvintele astea îi plăcură, îndoielile lui erau deci fondate; Dee nu lua niciun anticoncepțional.

— Cum adică iresponsabili? Acum ce te mai deranjează.

Dee? Că am cedat impulsului sau că nu am luat nicio măsură de prevedere?

1 – Și una și alta! La ce o să ne ducă toate astea? De ce să ne iasumăm niște riscuri inutile? – **p** Logan nu avea impresia că își asumase riscuri. Știa exact ce? voia de la ea: să-i facă un copil.

— Dacă vrei părerea mea, ar fi o prostie și mai mare să nu ținem seama de ce e între noi.

De ce se încăpățâna s-o chinuiască? Nu înțelegea că deja suferise destul? Se părea că nu!

— Întoarce-te, Dee, vreau să te sărut, murmură el cu o voce pe care dorința o făcea să sune aspru.

— Lasă-mă!

Ea se sperie și se gândi o clipă să se zbată ca să se elibereze, însă puterile o lăsau. Cel mai bine era să rămână nepăsătoare.

— Dee, uite-te la mine... Sărută-mă.

Femeia oftă, exasperată.

— Logan, înțelege o dată că nu!

Înainte ca Dee să mai poată protesta, bărbatul îi strivi buzele cu un sărut înfocat.

Gura lui Logan era arzătoare. Dee rămase de gheață. De data asta, nu-l va lăsa să câștige!

Chiar credea? Să fi uitat că Logan era tot atât de încăpățânat ca ea?

Încet, ca și cum nu s-ar fi îndoit de cedarea ei, bărbatul își plimbă mâinile pe spatele ei, mângâind-o. Făcând-o să simtă frisoane... Ducă-se naibii! Se abandonează în brațele lui, senzația fiind prea plăcută. Când înțelese că n-o să aibă ultimul cuvânt, își înnodă brațele în jurul gâtului lui și, cu un gest aproape brutal, răspunse invitației lui. Cu cât o să aibă mai repede ce voia, cu atât o să scape mai repede!

Timp de câteva minute interminabile, se sărutară așa, agățați unul de celălalt, stimulați de ardoarea care-i cuprinsese. Dacă nu s-ar fi auzit glasul lui Jake în curte, fără îndoială că sărutul s-ar fi prelungit...

Logan se îndepărtă de ea cu regret. Cât despre Dee, ea nu se gândea decât să fugă. Era împovărată de lipsa ei de hotărâre! Era de-ajuns ca el să pocnească din degete pentru ca ea să consimtă?

— Trebuie ca toată povestea asta să se termine, spuse ea cu glas gătuit.

— De ce?

— De ce? Știi foarte bine!

— Nu, iartă-mă, dar nu-mi dau seama!

Dee strânse pumnii. Uite că acum râdea de ea!

— Nici nu mă miră la tine! Tu nu vezi decât ceea ce te interesează. Și eu, ce sunt pentru tine? Doar un mijloc de a-ți satisface plăcerile? Nu poți să-ți închipui, o clipă, că pot să am și eu dorințele mele, altele decât ale tale?

— Ce știi tu despre dorințele mele?

— Nu prea mare lucru, dar nu mă interesează.

O privi cu gravitate.

— Și dacă ți-aș spune că vreau un copil? De altfel, poate că primul pas l-am și făcut...

Femeia înghiți cu greutate.

— Nu știi ce vorbești.

— Sunt cât se poate de serios.

— Ce te face să crezi că aș vrea să păstrez copilul?

Abia rostise cuvintele acestea că le și regreta. Vorbele astea îi dădeau apă la moară lui Logan. El, care-și închipuia că se debarasase și de primul!

Răspunsul nu se lăsă așteptat.

— De data asta, poți să ai încredere în mine: n-o să te las să avortezi.

La urma urmei, îi făcea plăcere s-o și amenințe! În orice caz, puțin îi păsa!

— Dacă n-ai nimic de adăugat, consider subiectul închis, concluziona el înainte de a porni spre ieșire.

Cine se credea omul ăsta? Dumnezeu? Furioasă, alergă după el și-l prinse de mână.

— Mai ai ceva să-mi spui? o întrebă el politicos.

Depășise măsura.

— Dacă-aș putea, ți-aș scoate ochii! exclamă femeia, agasată!

Credea că îl atinsese în punctul sensibil, dar se înșela. Elj începu să râdă.

— Te previn, Logan Bradford! Într-o lună de zile, contractul meu se încheie. Și atunci o să plec, însărcinată sau nu. Și poți să faci scandal cât vrei, n-o să mă împiedici SITpâec!

De data asta, întrecuse măsurarfegWSE întunecă și ochii" îi scânteiară de furie.

— Să nu-ți faci iluzii! N-o să-mi mai furi un alt copil. Dacă trebuie, o să te târăsc prin toate tribunalele din țară.

Înspăimântată, Dee rămase fără grai. Logan se uita la ea cu atâta înverșunare... Și dacă ar risipi imediat această neînțelegere?

Deschise gura să spună ceva, dar în aceeași clipă se auzi vocea lui Jake. Logan îi întoarse spatele și o lăsă singură.

Capitolul 9

Zilele treceau una după alta. Logan și Dee aveau grijă să se evite. Dacă în timpul meselor n-aveau cum, în schimb, restul timpului făceau

în așa fel încât să nu rămână singuri.

Situația asta nu era prea plăcută, cel puțin pentru Logan. De cum o vedea pe Dee, nu voia decât un singur lucru: s-o ia în brațe, însă își dădea seama că nu trebuia s-o bruscheze, ci să lase lucrurile să se decanteze în liniște.

Orice-ar fi fost, ea căuta să nu se schimbe, îl ura parcă din ce mai mult în fiecare zi. Totuși, de sub înfățișarea asta angelică, apărea uneori bebelușul lor pe care nu-l păstrase! O viziune crudă care parcă o rănea.

Din partea ei, Dee era liniștită că Logan nu mai căuta să se apropie, îi era deja atât de greu să-l vadă în fiecare zi.

Observându-l de la distanță, până la urmă descoperea niște fațete pe care nu putea să nu le admire.

Cu oamenii care-l înconjurau, era ireproșabil. Angajați, prieteni, îi trata cu același respect. Chiar dacă nu era genul de om care să-și manifeste deschis sentimentele, afecțiunea pe care o avea pentru sora lui, pentru Mattie sau administratorul lui, era sinceră. Ca patron, era intransigent, însă nu refuza să asculte doleanțele oamenilor lui.

Când era vorba să îmblânzească un cal nărvaș, nu era nimeni ca el. Cu blândețe și răbdare, reușea întotdeauna să facă minuni. Dacă așa stăteau lucrurile, cum putea să-l acuze că n-avea inimă?

Dacă era ceva ce putea să-i reproșeze, ar fi fost poate că nu se arăta destul de comunicativ, în timpul meselor, de multe ori, Jake și Butch făceau referiri la desfășurarea stagiului, vorbind despre dificultățile pe care le întâmpinau și progresele pe care le făceau. Logan nu-și dădea osteneala să-i asculte.

De altfel, era simplu. De cum venea vorba despre avioane, se închidea ca o stridie, în timp ce Patricia și guvernanta își vârău nasul în farfurie, încurcătura era mai degrabă derutantă.

Toți trei se purtau ca și cum ascundeau un secret. Dar ce secret?

Dacă se aștepta de la Logan să-i spună ceva mai mult, putea să aștepte mult și bine. El se ascundea în spatele unei adevărate fortărețe. Văzându-l că se poartă așa, începu să-și pună întrebarea: și dacă această atitudine avea aceeași motivație ca cea de acum șase luni, când o îndemnase să renunțe la cariera de pilot?

Totuși, un amănunt nu-i era clar. Dacă avea oroare de avioane, de ce construise o pistă pe proprietatea lui și plătitise pentru ca oamenii lui să învețe să piloteze?

Nu mai știa ce să creadă.

Niciodată, în timpul orelor de curs, el nu pusese piciorul în hangar, și totuși îl suspecta că trecea pe acolo când nu era ea. Simplă curiozitate? Greu de crezut!

Într-o dimineață, remarcase că în absența ei fusese utilizat simulatorul de zbor. Îi întrebasese pe Jake și Butch dacă știau ceva, dar ei îi spusese că nu fuseseră pe acolo. Dacă nu erau ei, atunci cine? Din câte cunoștea, nimeni din ranch nu știa să-l pună în funcțiune. Bănuielile ei se îndreptau asupra lui Logan. Asta însemna, în treacăt fie spus, că știa să-l folosească.

Era absolut de neînțeles!

De altfel, renunță în scurt timp să mai încerce să afle cum stăteau lucrurile. Logan era o adevărată enigmă. Și doar prezența lui o puneă pe jar!

După întoarcerea lui Logan și noaptea nebună care urmase, Dee nu se mai simțea în largul ei. Indiferent dacă era vorba despre Mattie, Jake sau Butch, relațiile nu mai erau aceleași. Îi simțea mai retrași, ca și când s-ar fi temut să nu-și supere patronul dacă erau prea amabili cu ea. Și unde mai pui că mai avea ceva timp de stat aici!

Bătrânul Ace, câinele lui Logan, devenise cel mai bun prieten al ei. Era singurul căruia nu-i păsa de tensiunea dintre stăpânul lui și ea. Peste tot pe unde se ducea, el o urma. Căpătase afecțiune față de el.

Totuși, era atât de bătrân, atât de obosit... Nu-i mai dădea] mult de trăit.

I Predicția ei, din păcate se confirmă curând. La două I săptămâni după venirea ei, în timp ce se întorcea acasă, într-o fîlupă-amiază, după cursuri, îl găsi lungit pe alee, dincolo de poartă. Fu surprinsă că-și alesese să doarmă la soare. De obicei, prefera umbra binefăcătoare din locuință...

— Ce faci aici? Întrebă ea îngenunchind lângă el.

Când îl mângâie pe cap, văzu că nu-i era bine deloc. Nici nu mai putea să deschidă ochii; stătea să moară.

— Mattie! urlă ea cuprinsă de panică. Mattie!

Patricia fu cea care apărură în prag.

— Mattie-e la etaj. Ce se-ntâmplă?

— Ace... murmură tânăra femeie, nemaiputând să rostească altceva.

— Îl chem imediat pe veterinar.

— Nu! ți pă ea. Degeaba, e prea târziu. Mai curând du-te și caută-l pe Logan.

— Dar...

— Te rooog!

În timp ce Patricia pleca, Dee mângâia câinele pe cap, spunându-i cuvinte liniștitoare.

Logan apărui în fugă nu după mult timp, urmat de soră-sa.

— Ce se-ntâmplă?

— Stă să moară, îi răspunse Dee ridicându-și spre el ochii în lacrimi.

Cu chipul bulversat, Logan se aplecă și puse mâna pe capul câinelui. Animalul nici măcar nu mai deschidea ochii.

— Ce se-ntâmplă, bătrâne? exclamă el alarmat. Trezește-te!

Ridicând capul, Logan întâlni privirea tinerei femei.

— De ce nu vrei să cheme Patricia veterinarul?

— N-ar mai putea să-i facă nimic.

Cum să-i explice că-l simțea că moare?

— Cel puțin i-ar alina durerea, protestă el.

— Câinele tău nu suferă.

O privi stupefiat.

— De unde știi?

— Ar fi prea multe de explicat. Câinele tău este foarte slăbit și obosit. Dacă m-ai ajuta să-l duc la umbra copacilor? Aici e prea cald.

Lacrimile pe care și le stăpânise până atunci, începură să-i siroiască pe obraji. Stânjenită, lăsă capul în jos.

— Mă descurc singur, spuse Logan ridicând cu grijă animalul.

— Cum poți să spui c-o să moară? o întrebă Patricia pe un ton răstit, când fratele ei se îndepărtă. De unde știi?

Cu dosul palmei, Dee își șterse lacrimile.

— Simplă intuiție. E ceva ce nu pot să-ți explic...

— Ai de mult darul ăsta?

Dee intră în panică. Nu voia să fie considerată o vrăjitoare! Cum se străduia să găsească un răspuns, Patricia o bătu încet pe umăr.

— Scuză-mă, sunt indiscretă. Dacă tu ești vizionară, eu am sâcâitorul obicei să mă amestec în viețile celorlalți.

— Nu trebuie să te scuzi, răspunse Dee zâmbind, înțeleg că uneori se pot naște întrebări. Și ca să-ți răspund sincer, am avut întotdeauna tendința de a simți mai intens decât ceilalți ce se-ntâmplă.

Mai ales cu surorile mele.

— Nu mă surprinde lucrul ăsta. Într-o zi, am fost la o conferință despre relațiile privilegiate dintre gemeni. Ni s-au expus niște exemple asemănătoare... Pot să-ți mai pun o întrebare?

— Depinde ce întrebare.

Patricia șovăi o clipă.

— Ei bine... este vorba despre tine și Logan.

Dee clătină ușor din cap.

— O.K., mă amestec unde nu-mi fierbe oala! exclamai

Patricia ridicând mâinile în sus. Voiam doar să știu dacă ești în stare să-l dovedești pe fratele meu.

— Răspunsul este nu. Poate din cauză că suntem absolut incompatibili, adaugă ea cu tristețe.

Patricia pufni în râs.

— Până aici! Poate că există neînțelegeri între voi, dar sunteți făcuți unul pentru altul. Sunt sigură de asta.

Stânjenită de întorsătura pe care o lua discuția, Dee se grăbi să schimbe subiectul.

Patricia plecă, lăsând-o să vorbească singură. Să fie posibil ca fata asta să aibă dreptate? se întrebă ea privind-o cum se depărtează. Ea și Logan să fie făcuți unul pentru altul?

Refuzând să fie de acord cu o idee atât de stranie, femeia se duse și ea la copacul sub coroana căruia îl lăsase, în timp ce stătuse de vorbă cu Patricia, Ace murise. Logan, întunecat la față, ținea animalul în brațe. Ar fi vrut să-i spună cât îi părea de rău, să-l mângâie, dar se vedea că nu era dispus s-o asculte. Fără să-i arunce măcar o privire, se îndepărtă cu câinele.

Tânăra femeie își petrecu restul zilei trecând în revistă spusele Patriciei, căutând un detaliu în amintirile ei, un gest care să-i confirme ideea. În zadar. Nimic din atitudinea lui Logan n-o lăsa să înțeleagă altceva decât că era vorba de o atracție fizică! Nu puteau să vorbească fără să ridice vocea și să se ciondănească. Aveau păreri contradictorii în toate privințele. Cu siguranță, Patricia se înșela!

Obosită de toate întrebările astea care o torturau, nesimțindu-se în stare să facă față la masă, Dee pretextă o migrenă ca să se retragă în camera ei, unde, încolăcită sub pătură, dădu frâu liber lacrimilor. Până la urmă, adormi și visă un talmes-balmes...

În visul ei cel mai profund, cineva striga după ajutor! Degeaba

alerga, nu găsea locul de unde veneau urletele de groază. Pe pipăite, înainta în întuneric, nerecunoscând decât un vid glaciatic. Unde se afla? Cine o striga? Țipetele se repetau, îngrozitoare...

Se trezi speriată, cu inima palpitându-i, complet debuso-lată. Îi trebuia câteva minute ca să-și vină în fire și să înțeleagă unde se afla. Tremurând încă, își înfundă capul în pernă. Nu se-ntâmplase nimic, fusese doar un coșmar.

Senzația de coșmar refuza să se risipească. O cuprinsese panica din nou. Cineva era în pericol, presimțea asta...

Dar cine? În minte îi veni imediat numele lui Carlie. De ce? Cum ar fi putut să fie în pericol?

Cum respingea această idee, prin fața ochilor uncepură să-i defileze imagini. Carlie, speriată, bătând cu pumnii într-o ușă.

„* Apoi Carlie, ghemuită într-un colț, plângând de mama focului...

Dee își stăpâni un fior. Dumnezeuule, nu-i plăcea asta! De-ar fi fost doar un vis urât... Cel mai bine era să se asigure imediat!

Sărind din pat, își îmbracă grăbită capotul și ieși din cameră să caute un telefon.

Înlemni ajungând lângă ușa de la bucătărie și distingând glasurile lui Jake și al Patriciei. O clipă, se gândi să le ceară lor sfatul, dar se răzgândi. Risca să creadă că înnebunise. Atunci, fără zgomot, făcu stânga-mprejur și porni spre biroul lui Logan. Era târziu, n-o s-o deranjeze nimeni.

Încăperea era cufundată în întuneric. Aducându-și aminte unde se găsea telefonul, Dee traversă camera fără să aprindă lumina, temându-se să n-o observe cineva. Pipăind, puse mâna pe receptor.

Dădu mai întâi telefon lui Carlie. Dar, așa cum se aștepta, nu răspunse nimeni. Bineînțeles, asta nu însemna nimic, poate era ieșită cu niște prieteni. Vrând să nu-și alarmeze părinții degeaba, o sună pe Karina.

„Te rog, Karina, răspunde”, se ruga ea în tăcere în timp ce apelurile se succedau.

După al șaselea apel, cineva răspunse.

— Alo, mormăi un glas adormit la celălalt capăt al firului.

— Karina? Sunt Dee. Îmi pare rău că te deranjez, dar...

— Unde ești? Tot în Kentucky?

— Karina, ești singură?

— Îhî...

— ȘIR – eed?

— Îhî... E și el.

— Dă-mi-l pe el, te rog.

O auzi pe soră-sa mormăind, apoi glasul viitorului cumnat, care era polițist:

— Dee? Ce se-ntâmplă?

— Carlie, am impresia că are probleme. Am sunat la ea, dar nu mi-a răspuns.

— Nu-ți mai face griji! Astă-seară trebuia să iasă cu cineva și nu s-a întors încă, asta-i tot.

— O să spui că insist, dar am un presentiment. Nu știi cu cine trebuia să iasă?

— Stai, stai o clipă... Nu te enerva. Explică-mi de la început.

În câteva cuvinte, îpovesti coșmarul și neliniștea care o cuprinsese.

— Poate chiar acum cineva îi face rău, trase ea concluzia, cu un nod în gât.

Reed nu încercă să protesteze; îi cunoștea intuiția excepțională.

— Lasă-mi timp să pun ceva pe mine și mă duc în camera ei să văd cum stau lucrurile. Poți să mă suni puțin mai târziu?...

Nu-și termină fraza și Karina îi smulse telefonul din mână.

— Dee? Ai idee de locul unde ar putea să fie?

— Speram c-o să-mi spuneți voi.

— Tot ce știu e că a primit un telefon după-amiază. A spus doar că se-ntâlnește cu un prieten în oraș. Pe urmă a plecat direct după serviciu.

— Nu știi cine e prietenul ăsta?

— Nu.

— Și n-a spus măcar unde se duce? Gândește-te bine. Poate la un bar, la un restaurant.

— N-a spus absolut nimic, îți jur! Țipă Karina isterică. Ooo, te rog, Dee, ajută-ne!

Străduindu-se să nu cedeze panicii, Dee închise ochii și încercă să se concentreze.

— Nu sunt sigură, dar... as spune că e într-un loc unde e multă lume. Văd oameni pe culoare... Ea Țipă, dar n-o aude nimeni, trec toți prin fața ușii ei... Dumnezeuule, trebuie s-o găsiți!

— Nu putem face nimic fără tine, Dee. Spune-ne măcar în ce cartier s-o căutăm.

— E o clădire imensă, sunt oameni care râd... E într-o cameră. E cineva cu ea.

Un frison o cutremură pe șira spinării și preciza:

— Cineva care-i vrea răul...

— Te rog, liniștește-te. Spune, s-ar putea să fie vorba de o petrecere în familie? Poate e la niște prieteni?

— Nu, nu cred... e mai mare decât o casă.

— Un hotel, poate? sugeră Reed din spatele soră-sii.

— Da, exact! exclamă Dee într-un moment de luciditate. E un hotel mare.

Karina oftă din toată inima.

— Sunt cel puțin o duzină numai în centrul Washington-ului.

E ca și cum am căuta acul în carul cu fân!

— Reed, imploră Dee, du-te și vezi dacă nu e vreun indiciu în camera ei. Poate a scris pe ceva numele persoanei sau al hotelul unde avea întâlnire.

— A plecat să vadă, spuse Karina în timp ce o ușă se trânti în spatele ei. Încearcă să te concentrezi mai mult, dă-ne mai multe amănunte”.

— Degetele lui Dee tremurau așa de tare încât abia ținea telefonul în mână.

— Nu reușesc, Karina! Acum nu mai văd nimic...

Lacrimile îi șiroiau pe obraji; se simțea extrem de neputincioasă.

— Dee, te rog! Știu că nu e ușor pentru tine, dar încearcă, cu cât o să știm mai multe, cu atât putem s-o găsim mai repede. Crezi c-a fost răpită?

Încet, Dee se lăsă în jos și se sprijini cu spatele de birou. Totul era atât de neclar în mintea ei... Dar deodată, simți furia lui Carlie, teama, de parc-ar fi fost în pielea ei. Soră-sa suferea atât de mult. Și suferința asta-i era atât de cunoscută... atât de cunoscută...

— Cunoscută? repetă cu voce tare, surprinsă. Suferința asta îi era cunoscută.

— Vrei să spui că nu e prima oară când i se întâmplă?

— Da, cel puțin asta e impresia pe care o am.

— William! urlă Karina la celălalt capăt al firului. Eu mi-l

închipui pe William vrând să-i facă rău. N-a acceptat că l-a părăsit și pe de altă parte e un tip violent.

În clipa în care auzi numele fostului cumnat, se făcu lumină în mintea ei: William era vinovatul!

— El e, murmură Dee cu o voce gătuită. Da, el este.

Dar Karina n-o mai asculta, logodnicul ei se întorsese, îi auzi cum discutau amândoi, apoi soră-sa continuă:

— Ascultă, Reed a găsit numele „Hilton” notat pe un carnet lângă telefon. Din păcate, nu e și adresa.

— Câte hoteluri Hilton sunt în Washington?

— Și unul e prea mult, câtă vreme Carlie e în pericol.

La celălalt capăt al firului, Reed îi succedă Karinei:

— M-am gândit, Dee. Cel mai bine ar fi să dau telefon companiei unde lucrează William. Poate o să aflăm unde a aterizat.

— O.K., să mă sunați de îndată ce aflați ceva. Aștept lângă telefon, îşi dădu seama că o sonerie de telefon ar putea să trezească pe toată lumea.

— Nu, se corectă ea, mai bine vă sun eu.

Se pregătea să pună telefonul jos când o mână o prinse de umăr. Abia stăpânindu-și un țipăt, femeia întoarse capul. Logan! Ce făcea acolo? Nici măcar nu-l auzise intrând.

Cu un gest autoritar, îi luă telefonul din mână.

— Alo, mai ești acolo? Bradford la aparat. Sunați-ne îndată ce aflați ceva.

— Promit, răspunse Reed. Până atunci, ai grijă de Dee.

Legătura se întrerupse. Logan puse receptorul pe birou, apoi o ajută să se ridice. Tremura ca o frunză. O conduse până la fotoliu, se așeză el pentru ca apoi s-o ia pe genunchi.

Dee nu se împotrivi. Bărbatul o cuprinse în brațe și o lipi de el. Tulburată, se agăța de gâtul lui ca înecatul de pai și o podidi plânsul, îi era atât de frică...

Emoționat de decepția ei, Logan o strânse mai tare lângă el și o mângâie pe păr. Căuta să-i spună ceva, dar nu-și găsea cuvintele. Ce-ar fi putut să-i spună ca s-o liniștească?

Adineaori, când moțăia pe fotoliu, o văzuse pe Dee intrând să dea un telefon. Era atât de bulversată încât nu-i acordase nicio atenție.

Carlie era în pericol, poate, dar cum aflase? Asta-i amintea ceea ce-i spusese despre Ace. Ea înțelesese imediat ce se întâmpla.

Nu credea în presimțiri, și totuși... în brațele lui, Dee se liniște în sfârșit.

Capitolul 10

— Ți-e mai bine? întrebă Logan încet. Dee trase adânc aer în piept. Se simțea parcă golită, însă ușurată.

— Da. Acum, când o știi pe Carlie pe mâini bune.

De unde știa? Logan nu avu timp să-i pună întrebarea; sună telefonul. El apăsă pe butonul sonorizare al telefonului.

— Da?

— Sunt Karina. Pot să vorbesc cu Dee?

— Te aude. Ești cu Carlie?

— Dau telefon de la spitalul de urgență. Carlie face niște radiografii acum. A trebuit s-o luăm pe sus ca s-o aducem aici, pentru că nu voia.

— Ești sigură că e bine? întrebă Dee cu un tremur în glas.

— Ar fi putut să fie mai grav! S-a ales doar cu niște vânătăi.

Ar trebui să zică mersi. Fără telefonul tău, nu știu ce s-ar fi întâmplat. William parcă înnebunise...

Simțind-o pe Dee că tresare, Logan devie discuția:

— Cum ați găsit-o?

— A fost de-ajuns să sunăm la compania lui William. Acolo, o centralistă binevoitoare ne-a dat numele hotelului unde se cazează de obicei piloții și stewardesele. Pe urmă, Reed a sunat la poliție care s-a ocupat în continuare de prinderea lui

William. Deocamdată, e liber, dar în caz că ea depune plângere pentru lovire și rănire, riscă să se aleagă cu mai multe luni de închisoare pentru recidivă.

— Vrei să spui că nu e prima oară când se-ntâmplă? exclamă

Logan indignat. Și n-ați făcut nimic?

La capătul celălalt al firului, Karina șovăia, ca și cum n-ar fi vrut să spună totul despre problemele de familie. Atunci interveni Dee:

— Asta a împins-o pe Carlie să ceară divorțul. William devenea din ce în ce mai violent, și-i era frică.

Dee oftă înainte să continue:

— Nu înțeleg ce-a făcut-o pe Carlie să se întâlnească din nou cu el. Știa ce se putea întâmpla. De fiecare dată, același lucru.

— Nu s-ar fi dus dac-ar fi știut că era William, începu să explice Karina. Numai că ticălosul s-a dat drept Michael. Și

Carlie a mușcat momeala.

— Dacă-mi dați voie și nu sunt prea indiscret, cine este Michael? interveni Logan înălțându-și sprâncenele.

— Este fratele lui William, răspuse Dee. Lucrează amândoi la aceeași linie. De fiecare dată când trece prin Washington.

Michael o sună pe Carlie. N-avea de ce să fie neîncredătoare.

— Dacă vrea să-și ia câteva zile de vacanță, spune-i lui Carlie că e binevenită la ranch, spuse Logan.

— Îți mulțumesc, răspuse Karina în vreme ce Dee se întuneca.

Bineînțeles, era mișcată de generozitatea asta pe care o știa sinceră, însă era oare momentul cel mai potrivit s-o invite pe Carlie la Cercul B? Relațiile dintre ea și Logan erau încă destul de tensionate; prezența surorii ei risca să înrăutățească situația.

— Nu vrei să vină? o întrebă el ca și cum i-ar fi citit gândurile.

— Ba da, bineînțeles, răspuse ea încet, temându-se să n-o audă Karina. Numai că dacă o să înceapă o anchetă, o să fie chemată să depună mărturie și ar fi mai bine să rămână acolo până se pun lucrurile la punct... Crezi că o să facă față? continuă Dee adresându-se de data asta surorii ei care era pe fir.

— Deocamdată e extrem de furioasă, afirmă Karina. Însă medicii se tem să nu aibă repercusiuni. Deocamdată i-au prescris niște calmante. Bine, acum vă las.

Își spuseră noapte bună, și înainte de a închide, Karina promise să dea telefon dacă apar ceva complicații.

Logan își lăsă capul pe spătarul fotoliului și oftă ușurat.

— S-ar părea că lucrurile sunt pe cale să se rezolve, spuse el privind-o pe Dee. Te simți mai bine?

— Carlie asta mi-a tras o spaimă... în sfârșit, acum s-a terminat.

Logan o strânse un pic mai tare. Era atât de plăcut s-o simtă lângă el. Încet, își plimbă degetele pe gâtul ei, zăbovind la baza lui, unde zvâcnea o mică venă albăstruie. Avea pielea atât de moale, încât îi simți cu vârful degetelor pulsul accelerându-se. îl copleși o dorință năvalnică. Un impuls de nestăpânit! Cu toate astea, nu-și putea închipui că ar putea să-i ceară să facă dragoste. Era încă șocată de cele întâmplate lui Carlie. Cel mai bine era să se ducă fiecare să se culce.

— Te las singură, mâine dimineață trebuie să mă trezesc devreme, spuse bărbatul împingând-o să se ridice. Te conduc până la tine?

Acum, când neliniștea începea să se risipească, Dee se simțea epuizată. Nefiind în stare să vorbească, se mulțumi să clatine din cap.

Logan o luă în brațe și o duse în camera ei. O așeză cu grijă pe pat și vru să se ridice, dar ea rămase în continuare agățată de el.

Îi era frică să rămână singură. Deși n-ar fi vrut, nu putea să nu se gândească la ziua când Carlie se măritase cu William și la tulburarea pe care o simțise atunci, ca și cum ar fi presimțit că sora ei făcea o greșeală. Prin urmare, nu se simțise niciodată bine în compania cumnatului. Nu-i plăcea privirea lui obscenă când se uita la ea sau la Karina, după ce bea un pahar în plus. La drept vorbind, nu avea deloc încredere în el.

Din păcate, avusese dreptate. Bărbatul ăsta o făcuse pe Carlie să sufere enorm... (

Amințirile acestea o făcură să se înfioare și îl strânse mai tare pe Logan.

— Te rog, rămâi puțin.

Luat prin surprindere, nu știu ce să răspundă. Inițial, vruse să se retragă și s-o lase să se odihnească, însă cum putea s-o refuze când îl ruga din priviri?

Nu stătu mult pe gânduri. Lungindu-se lângă ea, o luă în brațe. Dar ce supliciu s-o țină în brațe și doar atât. Închise ochii și căută să adoarmă, în zadar. Parfumul părului ei îi mângâia nările, stârnindu-i dorința.

În ciuda hotărârii lui, nu putu să reziste tentației să-și treacă degetele prin buclele ei mătăsoase. Deschizând ochii, îi contemplă chipul luminat de lampa de pe noptieră. Tenul fin ca de marmură, pomeții înalți, năsul perfect... Cum să nu cedeze tentației? Buzele ei senzuale erau întredeschise. Adormise.

Încet, își retrase degetele din părul ei, în timp ce o sumedenie de imagini îi treceau prin minte. O văzu din nou pe Dee în ziua când se cunoscuseră, alergând râzând pe plajă, cu ochii scânteietori, își aduse aminte de jurămintele de dragoste pe care și le făcuseră. Cum putuse să strice totul?

Căldura dulce a îmbrățișării lor învinse temerile și se lăsă, cuprins de somn.

În timpul nopții, se trezi brusc, îi trebuiră câteva secunde pentru a se obișnui cu lumina și să-și dea seama unde era. Lampa de pe noptieră rămăsese aprinsă și lumina chipul adormit al tinerei femei,

lipită în continuare de el. Văzând-o așa, focul lui lăuntric începu să-l chinuiască din nou. Furios, își spuse că nu era decât un animal și se îndepărtă puțin, înainte să facă din nou dragoste, trebuia să risipească neînțelegerile dintre ei și să-și spună ce aveau pe inimă. Dar asta putea să mai aștepte. Pentru moment, era mai bine să se ducă în camera lui unde o să fie la adăpost de orice tentație.

Dormind, Dee protestă când se dădu jos din pat. Încet, o înveli cu cearșaful și îi mângâie buzele cu un sărut înainte să se îndepărteze. Când ajunse în camera lui, ceasul arăta cinci dimineața. Așa încât se hotărî să se ducă să-l plimbe pe Brutus. O să-i facă foarte bine să ia puțin aer!

Ceasul lui Dee sună două ore mai târziu. Cu un gest reflex, întinse mâna să-l oprească. Soarele intra în valuri în încăpere și trebui să clipească de câteva ori pentru a se obișnui cu lumina puternică.

Întorcând capul, îl descoperi cu surprindere pe Logan, așezat pe un scaun lângă pat. Ce căuta acolo? O privea atât de intens încât simți că se înroșește.

Amintirile nopții trecute îi reveneau în minte încet-încet, sporindu-i stânjeneala. Pur și simplu se aruncase în brațele lui fără să mai gândească. Și, ca și când n-ar fi fost de-ajuns, îl rugase să doarmă cu ea. Acum era oare aici ca să vorbească despre asta? Atunci de ce nu spunea nimic? Ce aștepta? Să-și justifice atitudinea scandaloasă?

— Dacă aștepți explicații pentru ce s-a-ntâmplat aseară...

Începu ea, umezindu-și buzele.

— Bună ziua, Dee.

Femeia se ridică pe pernă, descoperind ușurată că era îmbrăcată cu capotul. Prin urmare, fuseseră cuminți.

— Trebuie să vorbim, Dee.

Femeia simți că o străbate un fior. Nu-i plăcea nici gravitatea din glasul lui, nici hotărârea din ochii cenușii. Probabil că se pregătea să-i ceară explicații în legătură cu viziunea pe care o avusese în ajun.

O s-o acuze de vrăjitorie? Teama i se dublă în timp ce abia își stăpâni un geamăt. O să aibă puterea să suporte un adevărat interogatoriu?

— Nu mai putem aștepta? murmură ea.

— Nu.

— Lasă-mă cel puțin să fac un dus.

— O să faci mai târziu.

Ea lăsă să-i scape un oftat.

— Atunci, te ascult.

— Nu te-ai dus să avortezi, nu-i așa?

Întrebarea asta o lăsă fără grai. Se aștepta la orice altceva. Se trezi, confuză. Cuvintele i se învălmășeau în minte. Ce putea să-i răspundă?

— Ce s-a-ntâmplat așa, deodată? replică tânăra femeie. Ai muștrări de conștiință? Până la urmă, îți spui că m-ai judecat pripit?

— N-ar fi prima oară, recunosc bărbatul în vreme ce privirea i se mai îmblânzi.

Dee avea parte de surprize peste surprize. Ce se-ntâmplase cu Logan? Deodată, părea atât de abătut, atât de nesigur pe el însuși.

— M-am gândit îndelung, continuă el îndurerat. Nu-mi vine să cred că ai putut să scapi de copilul ăla. Nu e felul tău de-a fi. N-am dreptate?

Supusă la supliciul privirii lui inchizitoare, lăsă ochii în jos. Nu mai putea să se ascundă! Logan n-o s-o lase în pace până n-o să audă adevărul.

— Am fost șocată când mi-am dat seama că eram gravidă, începu ea tușind ca să-și dreagă glasul, însă niciodată nu m-am gândit să scap de copil. Voiam să-l păstrez. Din păcate, o lună mai târziu, l-am... l-am pierdut.

Glasul tinerei femei se gătui și Logan scrâșni din dinți. Dumnezeu! Era pregătit pentru această eventualitate, dar nu-și putuse închipui c-o să-l doară atât. Dee suferise îngrozitor, obligată să treacă singură prin această încercare grea. În timp ce el se gândea la orgoliul lui rănit.

Nu fusese acolo s-o ajute! Niciodată n-o să și-o ierte.

— Vrei să vorbim despre asta? întrebă el, încercând să-și ascundă suferința.

Cu un gest care se voia indiferent, Dee ridică din umeri.

— Nu-i mare lucru de spus. Într-o dimineață, când m-am trezit, aveam hemoragie. La spital, medicii au spus că fătul n-ar fi putut să supraviețuiască și avortul era inevitabil.

— Te-a durut?

Din nou, femeia lăsă ochii în pământ. Vorbea cu siguranță despre durerea fizică, dar asta nu era nimic în comparație cu calvarul psihic prin care trecuse după aceea. De atunci, sentimentul de

vinovăție o împiedica să trăiască normal.

— Ar fi trebuit să fiu mai atentă, murmură ea. Ar fi trebuit să-mi fac timp să mă odihnesc.

— N-ai de ce să te învinovățești. Dacă ar trebui acuzat cineva în toată povestea asta, eu aș fi acela. Dacă nu te-aș fi abandonat, altfel ar fi decurs lucrurile.

— Nu poți spune că m-ai lăsat baltă! Eu am plecat.

— De ce?

— Mă simțeam jignită și eram furioasă pe tine. Te consideram un adevărat tiran pentru că mă puneai să fac o alegere tranșantă.

Ochii lui Logan se întunecară, însă n-o întrerupse.

— În momentul acela, nu știam că sunt însărcinată. Nu mă gândeam decât să fug. Atunci am găsit prima scuză care mi-a trecut prin minte, ți-am spus că era altcineva în viața mea.

Femeia făcu o pauză.

— Când am descoperit în ce situație eram, reîncepu ea, m-am gândit să te sun, dar mi-a fost teamă de reacția ta. Pe urmă, era prea târziu. Pierdusem copilul.

Vocea îi tremură rostind ultimele cuvinte și Logan simți un nod în gât. Lupta cu dorința s-o ia în brațe și s-o mângâie, dar simțea că n-avea dreptul s-o facă. îi făcuse prea mult rău!

— De ce m-ai lăsat să mă gândesc la ce era mai rău?

Dee se uită la el, neînțelegându-l.

— Mi-am spus că dacă tu credeai că am scăpat de copilul nostru fără să-ți spun, nu puteam să sper nimic de la tine.

N-aveam nimic de făcut împreună.

Logan își trecu degetele prin păr cu un gest febril. Se îmbolnăvea la gândul că fusese atâta neînțelegere între ei! De ce nu o ascultase cu atenție de la bun început? De ce se mărginise să tragă niște concluzii pripite? Ce încurcătură! Până la sfârșitul zilelor o să-și reproșeze că n-a fost acolo când trebuia, că nu se gândise niciodată la urmări. Nici măcar n-o întrebasese dacă luase anticoncepționale! Orbit de propria lui dorință, nu se mai gândise la nimic.

Și, ca și cum asta n-ar fi fost de-ajuns, repetase greșeala, într-una din serile trecute, când făcuse dragoste cu ea, știind sau măcar bănuind că nu lua anticoncepționale.

Nu că n-ar mai fi vrut să aibă copii cu Dee! Însă, egoist cum era, nu se gândise la riscurile pe care le implica o sarcină după recentul

avort.

— Liniștește-mă, Dee. N-ai rămas gravidă de data asta?

Femeia se înroși până în vârful urechilor. De altfel, fără niciun motiv! Cum ar fi putut să se simtă stânjenită când împărtășiseră atâta intimitate?

— Nu pot să știu decât peste câteva zile... Te-ar deranja, dacă-ș fi însărcinată?

El își mușcă buza.

— Nu-ți face griji. Nu contează ce-o să fie, de data asta sunt aici. Îți promit să-mi asum toate responsabilitățile. Dacă vrei, ne căsătorim.

Dee își stăpâni lacrimile care-i umpleau ochii. Cuvintele astea ar fi putut să-i încălzească inima dacă n-ar fi fost rostite cu atâta reticență. Era clar că această perspectivă nu-l încânta deloc!

— O să avem timp să ne facem griji, replică ea pe un ton cât putu mai rece.

Logan se mărgini se clatine din cap, ca și cum s-ar fi simțit ușurat că amâna problema.

— Până atunci, adăugă ea, ai prefera să plec?

Logan simți că i se pune un nod în gât.

— Vrei să pleci?

— Nu, bineînțeles, răspunse femeia fără ezitare.

Imediat păru ușurat și ea se însenină. Nu-și închipuia că o să plece fără să știe dacă o să-l mai vadă vreodată.

Dar ce voia el, în definitiv? Dacă nu rămăsese însărcinată, până la urmă o să-i spună să plece?

— Îmi pare rău pentru tot ce s-a-ntâmplat, Dee, reîncepu el ca și cum i-ar fi simțit, dezamăgirea. Dacă aș putea să fac ceva pentru tine ca să mă ierți, n-aș șovăi nicio clipă.

Lacrimile îi apărură în ochi fără să le poată stăpâni de data asta. El era în stare să facă orice ca să-și ceară iertare. Dar nu aștepta decât un singur lucru de la bărbatul ăsta: s-o iubească! În niciun caz nu voia să se simtă obligat. Nu-i era deloc dator. Deja se descurcase singură. Dacă trebuia, o s-o ia de la capăt.

— Mulțumesc, dar o să mă descurc singură, spuse ea cu o voce gătuită.

— De ce mă respingi?

— Ce-ți închipui? Nu te resping deloc, îți explic doar că pot să mă descurc fără tine. Nu trebuie să te simți dator.

— Că vrei sau nu, îți sunt dator. Am făcut o greșeală când ți-am cerut să alegi între mine și cariera ta. Dacă aș fi știut să tac, altfel ar fi stat lucrurile azi. Poate mai eram totuși împreună.

— Poate că da, însă poate că nu. Eu nu mi-am pus niciodată problema să renunț la meseria mea. Îmi place la nebunie să zbor și pentru mine, asta contează cel mai mult.

Logan se încruntă. Trebuia să se împace cu realitatea, altfel risca s-o piardă. Asta însemna să lupte cu el însuși. Dar era în stare?

— Îți promit să nu mă mai amestec în viața ta. De altfel, am aflat că ești un instructor excelent. Ar fi păcat să renunți. De la începutul stagiului, continuă el zâmbind, Jake și Butch nu mai contenesc cu elogiile la adresa profesoarei lor.

— Dacă te interesează cursul, poți să vii și tu.

Zâmbetul lui Logan dispăru instantaneu. De ce? Își puse ea întrebarea. Spusese ceva nelalocul lui?

— Mulțumesc, dar am alte planuri.

Îi păru rău că răspunsese atât de sec, că-i respinsese oferta, dar nu era pregătit încă să vorbească despre nălucirile lui.

— Nu mi-o lua în nume de rău, Dee. Asta n-are nicio legătură cu tine, se grăbi el să adauge mângâind-o pe obraz.

Această atingere trezi în ea o senzație tulburătoare. Fără să se gândească, femeia îi acoperi mâna cu palma și, secundele care urmară, se priviră drept în ochi.

— De ce nu-mi spui ce ai cu piloții? îl întrebă ea. Mult timp am crezut că era doar o scuză ca să scapi de mine.

— Nicidecum! N-am încercat niciodată să scap de tine.

— Ai un fel ciudat să mi-o dovedești.

— Știu, consimți el imediat. M-am purtat ca un bădăran și îmi pare foarte rău.

— Atunci, de ce ai aversiunea asta? insistă ea.

O clipă, el fu tentat să-i spună cum stăteau lucrurile. Dar simți un nod în gât care nu-l lăsa să răspundă.

Eschivându-se, se aplecă și o sărută ușor pe buze. Pe urmă, contrar voinței lui, se îndepărtă și se îndreptă spre ieșire.

— Aș face mai bine să plec, declară el fără să-i mai arunce vreo privire. Nu vreau să mă întâlnesc cu cineva pe coridoare.

Ar începe bârfa.

Dee rămase împietrită, neputând să mai rostească niciun

cuvânt, încă o dată, Logan o ștergea! Secretul lui era chiar atât de îngrozitor încât nu-l putea da pe față?

Ușa se închise în urma lui, lăsând-o total dezorientată.

Capitolul 11

Toată dimineața, Dee se gândi numai la conversația cu Logan. În sfârșit, reușiseră să risipească unele neînțelegeri.

Cum ar mai fi putut să suporte în continuare privirile lui acuzatoare, remarcile veninoase apropo de bebelușul lor? Cu ocazia asta își dădea seama că nu era chiar atât de egoist pe cât părea. Cel puțin știa să pună din nou în discuție anumite lucruri și să-și recunoască greșelile.

De altfel, recunoștea că făcuse o greșală monumentală în ziua în care-i adresase ultimatumul, îl bănuia că avusese motive întemeiate s-o facă. Altfel, cum se explica faptul că, de cum venea vorba despre avioane, se încrunta? Deocamdată, nu avea o explicație pentru comportamentul lui, dar avea tot timpul să-l tragă de limbă.

Poate că avusese ocazia să cunoască o altă femeie pilot, care îl decepționase într-atât încât jurase să nu mai aibă de-a face cu alta. Asta ar fi fost o explicație de ce sora lui și guvernanta păreau stânjenite când se aborda acest subiect.

Piloții, bărbați sau femei, nu se bucurau de o reputație prea bună. Își petreceau viața tot pe drum, în cele patru puncte cardinale, în cazul ăsta, era greu de întemeiat o familie echilibrată! Erau acuzați, de cele mai multe ori pe nedrept, că nu erau fideli. Intra și ea în categoria asta?

În cazul acesta, de ce refuza să stea de vorbă? L-ar fi asigurat de contrariu. Dar poate că nu era dispus să aibă încredere în ea? Era un cerc vicios. Imposibil să iubești pe cineva în care n-ai încredere! Dee căuta degeaba, nu vedea nicio soluție.

Asta însemna că nu mai era nicio speranță pentru ei?

Agasată de toate întrebările astea care nu duceau la niciun rezultat, femeia lăsa să-i scape un oftat adânc. Dar nu era totul atât de negru. Stagiul, deocamdată, se desfășura mai bine decât sperase. Era în avans față de planul inițial. Jake și Butch progresau atât de repede încât se gândea să înceapă zborul chiar de a doua zi.

O dată înțeleasă teoria, nu le mai rămânea decât să efectueze orele de zbor. Mai erau doar două săptămâni, pe urmă putea să se întoarcă în Virginia...

Elevii plecaseră deja din hangar de vreo jumătate de oră și, în ciuda promisiunii să se întâlnească pentru masa de prânz, Dee era încă acolo, căutând scuze ca să nu se ducă. Era teama de a-l înfrunta pe Logan! N-avea nicio idee cum o să se poarte cu ea de acum încolo, și asta o făcea să nu fie prea liniștită.

Deodată, zgomotul unui avion o făcu să tresară. Motorul ăsta... l-ar recunoaște dintr-o mie: era avionul Saratoga.

Alergă imediat pe pistă, ca să-l vadă aterizând. Văzându-și surorile ieșind din carlingă, uită instantaneu de toate grijile. Țipând de bucurie, se grăbi să le întâmpine și o luă în brațe pe Carlie de îndată ce puse piciorul pe pământ.

Se îmbrățișară furtunos.

— Dumnezeule, cât sunt de mulțumită să te văd, îi spuse Dee la ureche. Mi-a fost atât de frică.

— Și eu... nu știu dacă o să-ți pot mulțumi vreodată îndeajuns.

— Vorbe goale! Important e că ești aici.

Dee făcu un pas înapoi și îi văzu fața plină de vânătași și buzele tumefiate. Inima i se strânse, dar imediat simți o furie rece cuprinzând-o. Ar fi fost bine să nu-i iasă William în cale... Domnul știe ce-ar fi fost în stare să-i facă! Să pună mâna pe fosta lui soție! Tipul ăsta trebuia să fie bolnav mintal...

Carlie încercă să schițeze un zâmbet.

— Nu-ți face griji, Dee. Mă simt bine.

Aceasta, clătină din cap neîncrezătoare.

— Cum de ai căzut în capcană? Nu l-ai recunoscut la telefon?

— Nu mă așteptam absolut deloc să-l aud, nu mai știam nimic despre el de multă vreme. Chiar am crezut că era

Michael. Am fost o proastă.

— Mai e ceva totuși ce nu înțeleg, interveni Karina, încruntându-se. Trebuia să vă întâlniți la barul hotelului; nimic nu te oprea să te duci acolo și să vezi cine era. Nu l-ai văzut?

— Ba da, dar William este foarte convingător! răspunse

Carlie. Când a văzut că mă enervez, mi-a spus că fratele lui era serios bolnav și nu voia să se ducă la doctor. Eram singura care puteam să-l conving și din cauza asta se dăduse drept el. Mi-a cerut umil scuze și m-a implorat să rămân. Părea sincer și am făcut prostia să-l cred. Când m-am trezit în cameră, era prea târziu să dau înapoi.

— N-ai încercat să strigi după ajutor?

— William se gândise la tot. Nu era nimeni în camerele alăturate. Puteam să tip cât voiam, nu folosea la nimic.

— Ce s-a-ntâmplat după aceea? V-ați certat?

— La început, m-a implorat să mă întorc la el. Spunea că nu poate trăi fără mine. Când i-am răspuns că nici nu poate fi vorba despre așa ceva, parcă a-nnebunit.

Carlie închise ochii, ca și când nu putea suporta amintirea asta. Karina se apropie de ea și o cuprinse cu brațul pe după umeri. – Ce-ar fi să vorbim despre altceva? sugera ea.

— Nu, lasă-mă să termin! protestă Carlie, eliberându-se cu o smucitură. Eram cuprinsă de panică, încercam să-l fac să se gândească. Dar nu mă mai asculta. Trebuia să-și descarce sacul plin de ură. Plângea și în clipa următoare mă amenința. Din punctul lui de vedere, era doar vina mea. Nu-i trecuse prin minte că el ar putea să fie răspunzător pentru despărțirea noastră.

— E supărat că l-ai părăsit, spuse Karina cu acreală, dar asta nu era un motiv ca s-ajungă la bătaie.

Dee abia își stăpâni o înjurătură. Omul ăsta era nebun de legat și locul lui era la ospiciu. Cum putuse să se îndrăgostească femeia asta de el? E drept, William era un bărbat seducător și știa să vorbească. Dar era cunoscută slăbiciunea lui pentru alcool și chiar înainte de căsătoria cu

sora ei, toată lumea știa că era o fire violentă. Ca urmare, mariajul nu durase mai mult de un an. Carlie își dăduse

* repede seama ce fel de om era în realitate. La fiecare deplasare o înșela și zvonuri de felul ăsta ajunseser și la

* urechile ei.

— Dee o să-și aducă aminte toată viața de seara în care Carlie i se întorsese acasă cu valizele. Era deprimată și abia după scâteva luni își recăpătase zâmbetul. Hotărât lucru, nici Carlie, nici ea n-aveau noroc în viața sentimentală!

— Apropo, ați mâncat? întrebă gazda, smulgându-le din gândurile sumbre.

— Nu, nu încă, răspunse Carlie. Ce-ați zice de o pizza la Lexington? Vă duc eu, dacă vreți...

În felul ăsta, nu trebuia să suporte prezența lui Logan.

— Îmi pare rău, Dee, spuse Karina, dar i-am promis mamei că ne întoarcem repede, își face griji pentru Carlie.

— Dar nu mai sunt o puștoaică! protestă Carlie, bosumflată.

Dac-o ascultam, nu mai ieșeam din cameră. Nici măcar nu vrea să depun plângere împotriva lui William. De teamă c-o să vrea să se răzbune! în sfârșit, poate să se supere cât vrea, hotărârea mea e luată. O să-l trimit pe nenorocitul ăsta în fața tribunalului.

— Veniți, spuse Dee. Cel puțin să bem ceva.

— Bine, zece minute, niciunul în plus! acceptă Karina. O

luă de braț pe Carlie și o urmă pe Dee în interiorul hangarului.

— Cola pentru toată lumea?

— Cu gheață, dacă ai, răspunse Carlie. E o căldură...

— Aici găsești tot ce vrei, comentă Karina plimbându-și admirativ privirea asupra complexului ultramodern care le înconjură. Apropo, cum se desfășoară cursul? Și elevii tăi?

Dee se întorcea cu paharele cu cola.

— Dacă am putea să avem tot timpul de-a face cu oameni ca] ei, ar fi nemaipomenit. Dacă nu intervine ceva, mâine ar trebui] să începem zborul.

— Și Logan? S-a hotărât până la urmă să urmeze și el cursul?

— I-am propus, dar a refuzat.

Curioase, Karina și Carlie o priveau insistent. Dee oftă, resemnată.

— Bine, dați-i drumul, puneți întrebările! mormăi ea.

— Karina mi-a spus că Logan era cu tine aseară când ai sunat. V-ați împăcat?

— N-aș spune chiar așa, dar suntem pe drumul cel bun.

— Nu mai spune! o tachina Karina. Ne lași să fierbem de atâta timp. Haide, povestește-ne!

— Nu e mare lucru de spus. Logan era în birou aseară când am dat telefon. Plângeam, și el s-a nelinistit. Asta-i tot.

Se feri să adauge că o luase în brațe și nu se opusese.

— N-a fost greu pentru tine, aseară? întrebă Carlie cu glasul tremurându-i.

— Mi-a fost mult mai ușor decât ție. Încă mă înfiorez gândindu-mă ce-ar fi putut să se-ntâmple. M-ai speriat foarte tare.

Ochii lui Carlie se umeziră.

— Îmi pare rău, Dee. Îți promit că n-o să se mai întâmple niciodată.

— Hei! Nu-i vina ta! interveni Karina. Să-ți intre bine în cap că

nu ești vinovată.

— Karina are dreptate, întări Dee bătând-o afectuos pe umăr. William nu e sănătos și ar trebui să fii mulțumită că ai scăpat atât de ușor.

— Din fericire, am un înger păzitor care veghează asupra mea, spuse Carlie cu un zâmbet larg.

— Nu ți-ai terminat povestea adineaori, interveni Karina întorcându-se spre Dee. Cum te mai înțelegi cu Logan? Ați reușit să stați de vorbă?

— Ei bine, am adus vorba despre... câteva lucruri.

— V-ați împăcat?

— N-am ajuns încă acolo. Tot nu mi-a explicat ce are împotriva avioanelor.

Karina tuși să-și dreagă glasul.

— Mmmm... eu... în sfârșit, poate am niște lămuriri pe tema asta.

O sclipire de interes apăru imediat în ochii lui Dee.

— Ce fel de lămuriri?

— Ei bine, murmură Karina înroșindu-se, știi că nu-mi prea place că agenții federali își vâă nasul în afacerile oamenilor...

— Dar uite că n-ai rezistat tentației și i-ai cerut lui Reed să se intereseze despre trecutul lui Logan, termină Carlie în locul ei.

Karina încuviință, cu o mutră vinovată.

— Atunci? insistă Dee. Spune-mi ce-ai aflat.

— Logan s-a angajat în marină imediat după ce a terminat universitatea.

Mattie, guvernanta, făcuse aluzie într-o zi la marină, dar nu putuse să afle mai mult.

— Ține-te bine, Dee. Făcea parte din secțiunea aeriană a marinei, *i*

— Ceea ce înseamnă că se pricepe la avioane! exclamă Dee, stupefiată. El zice că n-a pus niciodată piciorul într-o carlingă de avion!

— Nu a fost un simplu mecanic, continuă Karina alegându-și cu grijă cuvintele. A fost pilot pe un avion de vânătoare și erai unul dintre cei mai buni din unitate. *J*

Dee avea parte de surprize peste surprize. *i*

— Ești sigură că Reed nu se înșală? S: a informat despre! Logan Bradford?

Karinei îi sări muștarul.!

— Reed nu e prost! A verificat, bineînțeles. J

— Dar ce-a putut să-l facă să plece de-acolo? întrebă Dee încercând degeaba să înțeleagă. Și de ce are o părere atât de proastă despre piloți?

— Pentru că el însuși a fost un pilot prost.

Glasul lui Logan o făcu pe Dee să tresară. Răsucindu-se încet pe călcâie, îl văzu în cadrul ușii.

Era cu soarele în spate și nu putea să-i vadă expresia. De cât timp era acolo și le asculta? Ce auzise?

— Greu de crezut, răspunse Karina, care-și revenise prima din surprindere. Reed mi-a vorbit despre o carieră strălucită.

— Poți să crezi ce vrei, asta nu schimbă adevărul.

Rămânând calm în continuare, el se întoarse spre Carlie.

— Te simți bine? o întrebă el grijuliu.

— E loc pentru mai bine, dar merge și așa. De fapt, voiam să-ți mulțumesc pentru ieri.

— N-ai de ce să-mi mulțumești, eu n-am făcut nimic, însă trebuie să recunosc că dacă aș fi pus mâna pe fostul tău soț.

I-aș fi învățat eu minte.

Carlie îi zâmbi afectuoasă, în timp ce Karina adăugă:

— Așa a spus și Reed. Din fericire pentru William, era deja după gratii când am ajuns noi.

Logan clătină din cap, înainte de a întâlni privirea lui Dee. Ea îl privise tot timpul. De ce se uita atât de insistent la el? Era furioasă pentru că nu fusese cinstit cu ea de la început? O să fie în stare să-l înțeleagă?

— De ce ai plecat din marină? îl întrebă ea imediat, întrebarea era inevitabilă. Deodată, se lăsă o liniște deplină; fiecare din cei de față își ținea răsuflarea.

Bărbatul trase adânc aer în piept. De data asta, nu mai putea să se ascundă.

— A fost un accident. Un accident tragic, în raport s-a menționat o pană la sistemul electronic. N-a fost așa. În ziua aceea, eram la comandă... De atunci n-am mai pilotat, adăugă el abia auzit.

Dee înghiți cu greutate. Vorbea despre un accident tragic, dar el supraviețuise! Nu asta era cel mai important lucru? De ce avea impresia că nu spunea totul? Căută pe chipul lui o urmă de emoție.

Degeaba. Era indiferent.

— Cum se face că mai trăiești? îl întrebă Karina, curioasă.

— Eram pe punctul de a ateriza și explozia a declanșat sistemul de catapultare. Am scăpat fără să pătesc aproape nimic.

Aproape nimic? Dee nu-și amintea să fi văzut vreo cicatrice. Suferise un traumatism? Ce fel de traumatism? Fizic sau psihic?

A doua variantă ar fi explicat multe lucruri, în primul rând reticența lui de a evoca trecutul de aviator, îi fusese atât de teamă încât nu putuse să mai urce în avion? Probabil. Simți lacrimi în ochi.

Acum îi înțelegea mai bine ranchiuna față de piloți și hotărârea de a nu participa la stagiul!

Dar dacă avea fobia asta față de avioane, de ce cheltuisese atâția bani să construiască o pistă pe proprietatea lui? Se hotărâse să sfideze nălucile trecutului? Să-și învingă teama?

Logan nu știa cât o să mai poată suporta privirea femeii. Îi ghicea toate întrebările care o frământau. Erau îndreptățite, de altfel. Și el ar fi procedat la fel. Numai că, o să aibă curajul să-i răspundă?

— După accident ai. fost demis din funcție? întrebă Karina.

— Nu, am demisionat, răspunse el învăluindu-le pe Karina și Carlie cu privirea. Nu vreți să mai rămâneți puțin? Veniți să mâncați cu noi!

— Mulțumim, dar trebuie să plecăm, răspunse Carlie.

Suntem așteptate.

— Cum vreți. Dacă vă răzgândiți, sunteți bine venite.

După ce se mai uită o dată la Dee, se întoarse și se îndepărtă în tăcere.

— În locul tău, m-aș duce după el, sugerează Carlie. I-aș cere explicații. Nu știu ce părere ai tu, dar e mai bine să tai abcesul imediat. Ați avea de câștigat amândoi.

Tânăra femeie șovăi.

— Ce te face să crezi că e gata să vorbească? Nu e prea vorbăreț de felul lui. Și pe urmă, dacă ar fi vrut într-adevăr s-o facă, a avut de mai multe ori ocazia.

— Sunt sigură că dacă insiști puțin, până la urmă o să spună tot, zise Karina. Dacă ții cât de puțin la el, ajută-l să-și ușureze cugetul. Are nevoie de așa ceva.

— Hai, du-te, insistă Carlie zâmbindu-i încurajator.

Dee se hotărî imediat și porni spre ieșire.

În pragul uşii, se opri o clipă şi, întorcând capul, strigă:

— Drum bun! Vă sun eu.

Apoi, cu ochii mijiţi din cauza soarelui, scrută împrejurimile în căutarea lui Logan, şi îl zări galopând către pădure. Era imposibil să-l ajungă cu maşina!

Femeia alergă până la grajduri unde dădu nas în nas cu Jake. Abia răsuflând, îi ceru să pună şaua pe un cal.

— Eşti sigură că nu vrei să te schimbi înainte? o întrebă administratorul privind-o cum era îmbrăcată. Ți-ar trebui cel puțin nişte pantaloni şi bocanci.

— N-am timp. Trebuie să-l ajung neapărat pe Logan. E ceva important.

Femeia nu putu să nu zâmbească văzându-l ce ochi mari făcea.

— O să fie bine, Jake. N-am de gând să fac o plimbare.

— Cum vrei. Eu, spun că...

O ajută să încalece.

— Lui Logan îi place să urce călare pe colină, adăugă el făcându-i complice cu ochiul. De acolo, poate să-şi contemple toată proprietatea.

— Mulţumesc pentru îndrumare, spuse femeia dând piteni calului.

Câteva minute mai târziu, se avânta hotărâtă în direcţia colinelor.

Jake avea dreptate: Logan era acolo. De pe promontoriul pietros, se uita la pista de pe care tocmai decolase avionul Saratoga. Dee încetini pasul calului, lăsându-i timp să-i remarce prezenţa.

Pe urmă, cu inima palpitându-l, ajunse lângă el. Fără un cuvânt, el apucă frâul calului şi îi întinse o mână s-o ajute să coboare. Ea nu ezită: de pe şa alunecă în braţele lui. Atingându-l cu sânii, tânăra femeie se înfiora şi, prudentă, se îndepărtă puţin.

— Trebuie să vorbim, îi spuse ea cu blândeţe, repetând cuvânt cu cuvânt ceea ce-i spusese dimineată, în cameră.

Sclipirea arzătoare din ochii cenuşii o împiedică să continue. Logan nu căuta să-şi ascundă dorinţa pe care i-o trezea. Privirea lui avea blândeţea unei mângâieri şi ea simţi că se topeşte.

Când o îmbrăţişa, Dee nici nu se gândi să protesteze.

— Dac-ar fi după mine, aş face dragoste cu tine aici, în iarbă, îi şopti el.

Mâinile care o mângâiau pe spate o incendiau, gândurile cele mai îndrăznețe se învălmășeau în mintea ei; dacă mângâierile astea nu încetau imediat, o să-și piardă sângele rece.

— Te rog, Logan. Nu poți să te ascunzi încă o dată, îl imploră ea împingându-l ușor.

Fără s-o asculte, bărbatul puse stăpânire pe buzele ei.

Intenția lui inițială fusese să întârzie cu câteva secunde momentul în care trebuia să se confeseze, însă îndată ce simți dulceața gurii ei, Pământul se opri în loc și nu se mai gândi decât cum să prelungească sărutul.

Hotărârea ei brusc uitată, Dee ridică brațele și le înnodă în jurul gâtului său, primind sărutul cu o infinită plăcere.

Oftând de mulțumire, Logan o strânse și mai tare în brațe. Nimic nu mai exista de acum în afară de buzele lor lipite și trupurile strâns înlănțuite.

Totuși, tânăra femeie trebuia să găsească puterea să se îndepărteze. Jurase să nu cedeze dorinței până când Logan n-o să-i răspundă la întrebări. Până nu aveau să dezgroape fantomele trecutului, n-aveau un viitor împreună. Situația asta durase destul.

— Te rog, spune-mi ce s-a-ntâmplat în ziua accidentului...

Ar fi vrut să vorbească răspicat, însă glasul îi vibra din pricina dorinței care o mistuia.

Încet, el își recapătă suflul. Femeia făcu câțiva pași înapoi ca să-l lase să-și vină în fire și să-și caute cuvintele.

Linștea se prelungea, și tânăra femeie începea să-și piardă speranța. Nu era pregătit, nu încă...

Logan era acum întors cu spatele, cu pumnii strânși, privind orizontul, îl știa bulversat, totuși nu făcea nimic să-l ajute. Trebuia să-i mai lase timp.

Deodată, se întoarse și o privi în adâncul ochilor. Se temea ca această mărturisire să nu pună capăt relației lor. N-ar fi putut îndura așa ceva. „Curaj, bătrâne, curaj”, îi șoptea o voce în minte.

— Povestește-mi, murmură Dee. Te rog...

Cu un geamăt furios, el începu să se plimbe încolo și-ncoace.

Amintirile îl copleșiră brusc, abătându-se asupra lui cu puterea unei furtuni. Jos, se întindea pista, care-i amintea de o altă pistă, mai lungă, mai prăfuită. Un fior violent îl făcu să tresară...

Capitolul 12

În cele din urmă, cu glas nesigur, începu:

— În cei patru ani cât a durat pregătirea în marină, nu pot să spun că mi-am făcut prea mulți prieteni. De fapt, era doar unul singur cu care mă înțelegeam bine. Pe omul ăsta îl chema

Harvey Harris, și venea de undeva de la capătul Virginiei. Era un singuratic...

Glasul i se frânse.

— V-ați împrietenit? îl întrebă Dee în timp ce se cufundase din nou în amintiri.

— Da. Veneam din două lumi total diferite, însă aveam amândoi aceeași pasiune pentru avioane. Eu visasem dintotdeauna să zbor. Lui Harvey îi plăcea mecanica. Voia într-o bună zi să-și construiască propriul avion de vânătoare. Sub aparența de grosolan care-l făcea de multe ori să fie luat în râs de ceilalți, se ascundea o inteligență sclipitoare, își petrecea zile și nopți la planșetă să facă și să refacă planurile, să construiască machete ale prototipurilor la care se gândea, îl admiram din toată inima. Era un adevărat geniu în fizică și electronică.

Logan vorbea despre prietenul lui la timpul trecut. De ce? Pentru că timpul trecuse și acum nu se mai vedeau?

— Ați făcut cei patru ani pregătitori împreună?

— Da, și întâmplarea a făcut să fim repartizați la aceeași bază. Eu învățam să pilotez avioane de vânătoare, în timp ce

Harvey se specializa în sisteme informatice.

Logan își amintea de el ca și cum ar fi fost ieri. Înalt și deșelat, cu o alură caraghioasă, era ușor de recunoscut dintre toți. Serios, generos, sensibil, nu lipseau adjective care să-l descrie. La masă, mânca în viteză cea mai mare când's bineînțeles, nu sărea peste ora mesei, într-adevăr, când se înhăma la un nou proiect, își petrecea zile întregi cu nasul în planșeta lui de desen.

Tăcerea se prelungi. Dee îi privea chipul chinuit. Nu suporta să-l vadă suferind. Dar ce putea să facă? Era neputincioasă în fața demonilor din trecut care se întorceau să-l hărțuiască...

— Harvey era un prieten cum nu mai avusesem niciodată, murmură el, răsuflând adânc. Era mai mult decât un simplu camarad, era ca un frate pentru mine.

Femeia își mușcă buzele. Dumnezeu, ce se întâmplase atât de îngrozitor? De ce nu ajungea mai repede cu povestea la capăt?

— Am lucrat împreună timp de aproape trei ani. Când nu reușea să localizeze o defecțiune la un calculator de bord, îmi cerea să zbor cu el ca să încerce să identifice problema.

Glasul lui Logan abia se mai auzea. Dee își înghiți cu greu saliva, înțelesese! În ziua accidentului, Harvey era cu el în avion și nu avusese norocul să scape.

Privind chipul palid al companionului ei, tânăra femeie încercă să-și închipuie ce poți să simți când pierzi într-un accident pe cineva la care ții foarte mult. La pierderea asta se mai adăuga și sentimentul de vinovăție că nu putuse să facă nimic să împiedice drama.

Cu inima strânsă, Dee îl ascultă continuând:

— De data asta, unul dintre ordinatoarele care controla alimentarea cu kerosen nu funcționa și Harvey își smulgea de câteva zile părul din cap pentru că nu înțelegea ce se întâmpla, își închipuia că era o defecțiune minoră, dar nu putea s-o găsească.

— Atunci, a plecat cu tine?

— Era un zbor de încercare, mârâi el strângând pumnii. Un zbor la fel ca oricare altul. Ne întorceam la bază când s-a produs explozia. Unul dintre motoare a luat foc și avionul începea să piardă altitudine. Am reușit să-l stabilizez, dar carlinga se umpluse de fum și nu mai puteam să citesc instrumentele de bord.

Cuvintele îi ieșeau acum într-un val de furie.

— Harvey continua să se încăpățâneze cu calculatorul.

Turnul de control ne-a ordonat să ne catapultăm, dar nu voiam să sar singur. El refuza să părăsească aparatul înainte de a rezolva afurisita aia de problemă electronică.

Logan își acoperi fața cu palmele în timp ce retrăia groaza acelor clipe. Voise să declanșeze sistemul de securitate pentru ca să fie catapultați amândoi, însă prietenul lui îl implorase să-l mai lase câteva clipe. Câteva clipe care îl costaseră viața!

— Ar fi trebuit să apăs imediat pe butonul ăla nenorocit! exclamă el furios.

Își întoarse privirea tulburată spre Dee.

— Îmi aduc aminte că am apăsât pe buton, dar în aceeași clipă, s-a produs a doua explozie. Pe urmă nu-mi mai amintesc nimic, până când m-am trezit într-un pat de spital.

Avea ochii în lacrimi și se uita în gol când continuă:

— Ceea ce mă nedumerește cel mai mult, este de ce eu am putut

să sar și el, nu. Cum am fost catapultat? Am făcut o greșeală? Când te gândești că aș fi putut să evit drama asta...

N-o să mi-o iert niciodată.

Ea căută să-i spună câteva vorbe liniștitoare, dar degeaba. Creierul ei refuza să funcționeze. Stătea în fața acestui bărbat, total dezorientată de deprimarea lui.

— Ce concluzie au tras experții? reuși într-un târziu să-l întrebe cu glas tremurător.

Logan lăsa să-i scape o înjurătură.

— S-a vorbit de o defecțiune a sistemului electronic. Focul a scurtcircuitat dispozitivele de siguranță. Avionul ăsta n-ar fi trebuit să părăsească pista, nu era în bună stare. Le-am spus, dar nimeni n-a vrut să m-asculte.

— Atunci, ce ai să-ți reproșezi?

— Aș fi putut să-l salvez, trase el concluzia, cu ochii scânteind de furie. Ar fi trebuit să dau comanda de catapultare înainte de cea de a doua explozie. Harvey ar fi trăit.

— Poate da, poate nu. N-ai de unde să știi. Nu sunt pesimistă din fire, dar cred că nu putem face nimic împotriva destinului. Atunci i-a fost scris să moară. I-a sunat ceasul.

— Nuuu! explodează el cu atâta furie încât Dee crezu c-o să sară la ea s-o strângă de gât. Era prea tânăr, prea strălucit ca să moară dintr-o prostie!

Ochii femeii se umplură de lacrimi.

— Nu crezi că te-ai pedepsit destul? Întrebă ea. Ai renunțat la carieră, ai trăit ultimii ani apăsător de povara acestei vinovății.

De ce nu lași trecutul în urmă? Prietenul tău se odihnește în pace, tu ai dreptul să trăiești normal.

— Cum aș putea? Întrebă el pe un ton agresiv.

— Dacă tu rămâneai în avion și el scăpa, n-ai fi vrut ca

Harvey să-și trăiască mai departe viața?

Nodul pe care-l simțea în gât nu-l lăsa să răspundă, încercase, numai Cel de sus știa cât încercase să uite, să alunge fantomele care-l împiedicau să fie fericit, dar era prea mult pentru el. De cum vedea un avion, îl cuprindeau remușcările urmate imediat de o teamă de nestăpânit. O teamă care de-a dreptul îl paraliza...

— Ai fost rănit? Îl întrebă ea, încercând cu stângăcie să schimbe subiectul.

— M-am ales cu niște coaste fisurate și vânătăi peste tot.

Medicii se tem că nu mai am reflexele pe care le aveam înainte și că n-o să mai pot pilota din nou un avion de vânătoare, dar nu mă interesează. Nici nu se pune problema să mai urc vreodată în carlinga unui avion, mi-e prea frică să fac asta...

Uite că abcesul era spart! Rostise cuvintele. Era speriat de ideea să mai preia comenzile unui avion, înspăimântat de gândul că o să re trăiască un coșmar. Prea bulversat că femeia pe care o iubea putea să piloteze.

— De atunci n-ai mai zburat niciodată?

— Niciodată. Când am ieșit din spital, după o lună, mi s-a oferit o promovare și transferul la altă bază. Am refuzat. De fapt, mi-am dat demisia și m-am întors la ranch.

Ceea ce uita să spună, era că după câțiva ani se lăsase convins de un prieten să urce în carlingă, îi fusese atât de frică încât simțise picături reci de sudoare curgându-i pe spate, și mâinile începuseră să-i tremure atât de tare încât nu putuse să manevreze comenzile!

Pe de altă parte, îi trebuise mult curaj ca să renunțe la pasiunea lui. Superiorii nu fuseseră de acord să se retragă. Ba dimpotrivă! Tot încercaseră să-l convingă să rămână, trimițând la el o armată de psihologi. Pierdere de timp. Spaima nu-i dispăruse și hotărârea lui era definitivă...

Cum Dee rămânea tăcută, Logan începu să se neliniștească. O decepționase? N-ar fi fost de mirare. Nu intri în grațiile femeilor dezvoltându-ți slăbiciunile! Când te gândești că, în urmă cu câțiva ani, pe vremea când era pilot de vânătoare, era bărbatul cel mai râvnit din sectorul lui. Dar poate că era dorit mai mult pentru uniforma pe care o purta decât pentru ceea ce se ascundea în spatele ei...

De când se întorsese și se instalase la ranch, Logan nu se mai bucurase de atâta atenție, dar puțin îi păsa. Până apăruse Dee. Blândețea și sensibilitatea ei străpunseseră carapacea în care se închisese. Dragoste la prima vedere.

Doar n-o s-o piardă astăzi! N-ar fi fost mai bine să tacă?

Văzându-l atât de abătut, femeia fu copleșită de compasiune. Se apropie de el și își strecură mâinile pe sub cămașa lui, mângâindu-l pe piept.

Imediat, în trupul lui Logan se răspândi un val de căldură, în timp ce inima începu să-i bată mai repede, își înghiți cu greu saliva. Era

o senzație atât de plăcută. Nu că ar fi avut nevoie de mila ei, însă deodată nu mai avea puterea să-i reziste. Un fior prevestitor îl străbătu când Dee se aventură mai jos, arzându-i pur și simplu carnea.

— Dee... murmură el răgușit.

Mângâierile acestea îi ușurau suferința, dovedindu-i că mărturisirea o marcase pe tânăra femeie.

Aceasta îi scoase cămașa din pantaloni și, sărutându-l din aproape în aproape, găsi drumul către sfârcurile lui. Logan o făcu să se ridice până când buzele lor se întâlniră. Stârnit de dorință, Logan o lipi de el.

Dee nu numai că nu opuse rezistență, ci chiar veni în întâmpinarea lui, strângându-se în el.

Trebuia s-o atingă, să-i simtă pielea lipită de a lui. Sărutând-o în continuare, reuși să-și strecoare mâinile sub cămașa ei și, fără să mai piardă timpul s-o descheie, i-o scoase peste cap.

— Lasă-mă să te iubesc, o imploră el cu voce tremurătoare, în loc de răspuns, Dee se arcui ca să-i găsească gura. îi prinse cu degetele tremurând centura de la pantaloni.

— Te doresc atât de mult... spuse el ca și când și-ar fi cerut scuze, înainte s-o dezbrace de tot și să se dezbrace la rândul lui.

În clipa următoare, era deasupra ei. Tâmpilele i se zbăteau. Femeia își înalță coapsele spre el într-o rugămintă tăcută.

Extazul îi surprinse în aceeași clipă. Orbiți de lumina soarelui, țipară amândoi sub bolta cerului senin. Picăturile de transpirație erau precum perlele pe pielea lor când, câteva minute mai târziu, se dezlipiră unul de celălalt, încă zguduiți de violența plăcerii.

Lungită pe spate, Dee mai simțea în ea valuri vertiginoase. O briză caldă îi mângâia corpul care fremăta, în vreme ce se uita la imensitatea cerului, pe buzele strivite de sărutări, plutea acum un zâmbet. De data asta nu-i era rușine, nu-i părea rău că cedase impulsurilor lăuntrice, îl iubea din tot sufletul pe bărbatul ăsta, și acum, când știa de ce o alungase cu șase luni în urmă, nu se mai îndoia că o să poată să înfrunte viitorul. Logan poate nu era încă pregătit s-o ceară de nevastă, dar cel puțin o iubea. De asta era sigură.

Atunci, o să aștepte. Nu folosea la nimic dacă grăbea lucrurile, aveau amândoi nevoie de timp.

În zilele următoare, Logan și Dee, cuprinși de vârtejul pasiunii, uitară de restul lumii, ca să nu se gândească decât la dragostea lor. În

fiecare seară, când casa se cufunda în liniște, Logan se ducea să-și întâlnească iubita în camera ei. Pleca de la ea când se crăpa de ziuă.

Aproape că nu mai dormeau, dar nu le trecea prin minte să se plângă pentru asta. Noptile nu erau niciodată destul de lungi ca să se sature, și atunci se mai întâlneau în timpul zilei pe colină, sau în fanarul din magazie.

Logan o iubea din ce în ce mai mult pe Dee. Era de-ajuns ca ea să-i zâmbească, să-i rostească numele sau să-l atingă în treacăt, ca să ia foc.

Îi furase inima.

Capitolul 13

În fiecare dimineață, Dee găsea gol locul de lângă ea în pat. Logan trebuia să plece de cum se crăpa de ziuă ca să-și întâlnească oamenii la muncă, evitând în felul ăsta să dea naștere la bârfe.

Astăzi, se trezi din nou singură, dar de data asta absența lui Logan o neliniști. Era o prostie, bineînțeles, pentru că trebuia să fie la grajduri, sau să se plimbe călare spre coline... încercă să-și alunge presimțirea sumbră, în zadar.

Teama o făcea să simtă un nod în gât și cu toate eforturile, nu reușea s-o alunge. Avea presentimentul că Logan era în pericol. Nu putea să stea în pat, cu ochii în tavan, abia stăpânindu-se, fără să facă nimic.

Sări din pat, se îmbracă instantaneu cu pantalonii și cu un tricou. Pe urmă, fără să se mai sinchisească să se lege la șireturi, ieși din cameră. Traversând casa încă adormită, se duse la garaj.

După ce deschise ușile și se instala la volanul Corvettului, ieși din curte îndreptându-se spre pistă, la îndemnul instinctului, încă nu se luminase bine. În timpul drumului, îi trecură prin minte niște viziuni, asemenea unor flashuri confirmându-i temerile. Viziuni ale lui Logan, cu chipul trădându-i chinul, urcând în Cessna, apoi instalându-se la comenzile aparatului. Scoase un țipăt și apăsă pe accelerator. Ce se pregătea să facă? Voia să-și demonstreze lui însuși că mai era în stare să zboare? Era o nebunie! Nu mai pilotase de câțiva ani și nu cunoștea tipul ăsta de avion. Dacă voia într-adevăr să înceapă din nou să zboare, de ce nu-i ceruse să-l însoțească, cel puțin prima oară?

Își simți inima strângându-se. N-ar suporta să-l piardă. „Doamne, fă-l să nu-și ia zborul!” se rugă ea în tăcere, mergând în cea mai mare viteză spre pistă. Un alt flash îi apărură în fața ochilor: Logan,

cu degetele tremurând, își lega centura de siguranță... își crispa mâinile pe volan.

— Așteaptă-mă, te rog! țipă femeia blestemându-și neputința. Te iubesc, Logan. Nu trebuie să-mi dovedești nimic. Te iubesc așa cum ești, cu teama, cu nălucile tale. Te rog, nu face prostia să decolezi acum.

Deodată, avu o revelație. Pentru ea făcea asta. Numai pentru ea. Se gândea cu siguranță că, luptând cu fobia, putea s-o păstreze lângă el. Dacă lui Logan o să i se întâmple ceva, n-o să și-o ierte niciodată. Dacă n-ar fi evitat subiectul asta în ultimul timp... Când te gândești că ea își închipuise că în felul ăsta o să-l ajute să uite! Ce proastă fusese! Ar fi fost mai bine să stea mai mult de vorbă, să-l asigure că-l iubea.

Dacă se apuca din nou să piloteze, asta n-ar schimba nimic în inima ei!

Dar era prea târziu să-i mai spună...

Când, cu inima bătându-i ca un clopot de alarmă ajunse la pistă, zări silueta lui Logan în carlinga Cessnei. Opri mașina cu o frână bruscă și, fără să mai oprească motorul, se grăbi să se ducă spre avion, în clipa aceea își dădu seama că motorul Cessnei nu era pornit.

— Logan, așteaptă-mă! țipă ea, mulțumind Cerului că îi ascultase rugăciunile. Nu pleca fără mine!

Știa că n-o auzea, dar se ușura țipând. Se grăbi să urce.

Gâfâind, se opri în pragul cockpitului. Punându-și o mână pe piept, se uită la Logan. Era întors cu spatele și nu putea să-i vadă fața dar, după umerii încovoiați, își dădu seama cât era de deprimat. Tuși să-și dregă glasul, căutând să-i atragă atenția. Nu putea să nu știe că era acolo, o văzuse venind. Și totuși, nu întoarse capul. Parcă era înmărmurit pe locul lui, cu mâinile crispate pe comenzi.

Ea căută să spună ceva, dar nu reuși să rostească niciun cuvânt. El părea că se simte atât de rău, încât nici nu îndrăzni să se apropie ca să-l atingă.

Și totuși, nu putea să-l lase așa. Făcuse deja un efort considerabil învingându-și teama să urce în avion. Era oare pentru prima dată după accident? N-avea nicio importanță. Trebuia să-l ajute să facă un pas înainte. Și de ce nu acum?

Fără să mai stea pe gânduri, se instala pe locul de alături, își legă centura de siguranță, înainte de a-și arunca o privire în direcția lui Logan ca să se asigure că era bine legat.

Stăpânindu-și tremurul degetelor, își puse casca și începu să

acționeze comenzile tabloului de bord. Indicatorul de combustibil era la maximum. Avea noroc că Butch făcuse plinul după zborul de antrenament! Prin urmare, nimic nu putea să-i oprească să decoleze.

Ca toate avioanele de antrenament, și acesta era echipat cu două tablouri de bord, cu comandă dublă, îl substitui pe Logan, gata să se oprească la primul lui semn de dezacord, însă el nu avu nicio reacție. Tânăra femeie văzu în tăcerea lui un consimțământ, în ciuda temerii lui, era dispus să facă această încercare.

Cu un zâmbet pe buze, Dee îi dădu bătaie și porni motorul. Aruncă o privire spre însoțitorul ei, constatând că i se albiseră încheieturile degetelor, care se încheștasera pe comenzi.

De bună seamă că nu se simțea în largul lui, dar nu protestă deloc în timp ce avionul făcu o întoarcere și rulă până în capătul pistei. Cum el nu-și descleșta dinții, ea accelerează suficient cât să poată decola.

O dată ridicată în aer, Dee fixă avionul în direcția est lăsând în urmă Cercul B. Înfundată în scaunul ei, se destindea puțin câte puțin. Cerul se înveșmânta în mantia roșiatică a răsăritului de soare.

Cât despre Logan, el încă nu spunea nimic. Hotărâtă să nu-l bruscheze, femeia se concentra asupra magnificului răsărit de soare care scâldea cabina într-o ploaie de aur.

Timp de câteva minute, Dee uită de orice ca să admire spectacolul. Ca de fiecare dată când zbura, era încântată. Simți că orice urmă de tensiune o părăsește. Uitându-se la Logan pe furiș, îl văzu că se liniștise și el. Privea cerul cu un început de zâmbet pe buze. O bucurie imensă o copleși: încet-încet, Logan venea de hac demonilor care-i otrăviseră viața în ultimii ani.

Recunosc în acest zâmbet timid bucuria care o să urmeze neliștii. Pentru că dincolo de amintirea tragicului accident, mai persista încă pasiunea lui pentru avioane.

Faptul că ea contribuise la înfăptuirea acestui miracol, o umplea de mândrie. Tot ce-i trebuia lui era să treacă peste teroarea asta a zborului, și ea îl ajutase. Nu era cea mai bună dovadă de dragoste pe care i-o putea da?

— Dee, dacă nu te deranjează, aș vrea să preiau eu comenzile...

Vocea aceasta senzuală o făcu să se cutremure. Inima bătea să-i spargă pieptul. Câștigaseră! Întorcând capul, ea îi dăruie un zâmbet radios.

— Bineînțeles...

— Nu ți-e frică?

— Am încredere în tine.

Deodată, Logan simți că i se umezesc ochii de lacrimi pe care încerca să le stăpânească. Dee avea încredere în el și pentru prima dată după câțiva ani, avea și el încredere în sine. îl regăsea pe Logan cel dinainte de accident.

Îi reveniră ca prin minune gesturile automate ale pilotului în timp ce prelua controlul avionului. Trase adânc aer în piept, uimit de violența plăcerii care îl copleșea.

Cum ar fi putut să-i mulțumească femeii? în câteva minute, îi dăduse mai mult decât i-ar fi putut oferi oricine.

Fără să-și dezlipească privirea de pe linia orizontului, se auzi murmurând:

— Cel puțin, știi cât te iubesc?

Lui Dee i se opri inima în loc. Știa că ținea la-ea, i-o dovedise de mai multe ori, dar era pentru prima dată când rostea aceste cuvinte.

— Dar, cu siguranță, nu cât mine. Logan Bradford, nu trece nicio clipă fără să mă gândesc la tine și să-mi vină să te sărut.

Încântat, fericit cum nu mai fusese vreodată în viață, bărbatul îi zâmbi tandru înainte să devieze încet cursul ca să se ascundă de strălucirea orbitoare a soarelui. Plăcerea de a pilota din nou era de nedescris, și totuși, nu se putea compara cu fericirea de a fi alături de tânăra femeie.

— De data asta, sper să fii mai înțelegătoare.

— Depinde ce-mi propui, replică ea cu un pic de malițiozitate. Un contract pentru câteva luni?

Doar câteva luni? Nu, nu era mulțumit doar cu atât. O voia până la sfârșitul zilelor.

— Și dac-ar fi mai mult?

Ținându-și răsuflarea, aștepta răspunsul, însă Dee rămânea tăcută.

Își simțea inima bătându-i în piept ca o tobă. îl înțelesese bine? îi oferea un angajament permanent? Înghiți cu mare greutate.

— Asta-i o propunere de căsătorie?

— Nu ești obligată să accepți.

Dee șovăi îndelung înainte să răspundă, încă nu discutaseră despre cariera ei. Kentucky nu era la o aruncătură de băț și munca ei la Precott Air Service îi îndepărta unul de celălalt.

— Ți-am spus deja, n-am de gând să renunț la meseria mea, îi aminti ea cu blândețe, îmi place să zbor și...

— De ce crezi că am construit pista?

Uluită, făcu ochii mari și-l privi insistent. Era o strălucire atât de arzătoare în ochii lui cenușii, încât i se tăie răsuflarea.

— Să nu-mi spui că ai construit-o pentru mine?

murmură ea.

— Ba da. Te iubesc...

El îi luă mâna și o duse la buze înainte de a continua:

— Știu cât este de important pentru tine să zbori. Atunci am găsit soluția, un numitor comun pentru viețile noastre.

Era bulversată de această mărturisire. Logan construise pista aceasta gândindu-se la ea! Luptase cu proprii lui demoni din dragoste pentru ea!

Ar fi putut foarte bine să întoarcă pagina și s-o uite. Dar nu, alesese să lupte ca s-o cucerească din nou, chiar dacă știa că trebuia să treacă peste coșmarul trecutului, în fața unei asemenea dovezi, se simți dintr-odată vinovată. Vinovată că-l mințise de mai multe ori, lăsându-l să creadă că avea pe altcineva, pe urmă că se dusesese să avorteze. Cât trebuie să fi suferit...

— Ești cumva însărcinată? o întrebă el pe neașteptate.

— De ce mă întrebi?

Logan îi zâmbi malițios.

— Am de gând să încerc câteva lupinguri, dar pot să mai aștept, dacă ai vreo îndoială.

— Nu cred că sunt însărcinată, deși mi-ar face plăcere.

Mi-ar plăcea să port copilul tău.

Bărbatul era gătit de emoție. Cum putuse să trăiască fără Dee? Ținea atât de mult la ea!

— Îți promit să rezolv problema asta de îndată ce o să-ți pun verigheta pe deget.

— Îmi convine. Dacă mi-ai arăta acrobațiile astea acum?

Logan se aplecă să-i mângâie buzele cu un sărut, înainte de a-și concentra toată atenția asupra tabloului de bord. Ambala motorul la maximum și urcă asemeni unei săgeți înainte de a coborî pe spate imediat. Avionul răspundea la toate capriciile lui. Pilotul descoperi că nu uitase nimic, gesturile lui deveneau firești, ca și cum n-ar fi făcut nicio pauză de zbor.

După câteva arabescuri pe cer care o făcură pe însoțitoarea lui să râdă în hohote, făcu drum întors și curând se afla deasupra proprietății sale. Uitându-se în jos văzu câțiva oameni în fața hangarului.

— am impresia că ne-am făcut remarcați, glumi Dee, care-i urmărise privirea.

— Sunt toți acolo. Un adevărat comitet de primire!

— Închipuie-ți ce fețe or să facă văzându-te coborând din carlingă.

Se gândea în primul rând la Patricia, Mattie și Jake, care știau ce înseamnă zborul ăsta pentru Logan

— După părerea ta, mai sunt capabil să aterizez?

— Sper din toată inima. N-am chef deloc să mă prăbușesc, răspunse ea cu ironie.

Logan ajunsese pe aliniamentul pistei.

— Preferi să fac eu treaba asta? Întrebă ea văzându-l că ezită.

— Credeam că ai încredere în mine, o ironiza el făcându-i cu ochiul.

— Într-adevăr. Atunci, de ce să nu-mi arăți ce ești în stare?

Făcea el pe nebunul dar, în sinea lui nu era atât de liniștit. De multă vreme nu mai executase o aterizare, și avionul Cessna nu semăna deloc cu avioanele pe care pilotase cândva.

Totuși, așeză fără complicații aparatul în capătul pistei.

Pe urmă își desfăcu centura și, aplecându-se spre Dee o luă în brațe.

— Mulțumesc, îi șopti el învăluind-o cu privirea.

— Te rog, n-ai pentru ce... Dacă n-ar fi toată lumea asta cu ochii pe noi, ți-aș fi propus să-mi mulțumești cum se cuvine.

Dar asta mai poate s-aștepte...

Un zâmbet senzual lumină chipul lui Logan.

— N-o să uit să-ți aduc aminte... Mergem?

Când puse piciorul pe pământ, Patricia alergă spre el și se aruncă în brațele lui.

— Ai reușit! Ai reușit, Logan! Sunt atât de fericită! Știam că într-o bună zi o să reușești.

Logan o strânse afectuos în brațe înainte de a arunca o privire spre însoțitorii ei. Toți veniseră să asiste la spectacol. Mattie, puțin mai retrasă, își ștergea ochii cu sorțul.

Butch se apropie.

— Poți să-mi explici cum ai reușit miracolul ăsta? Eu mai am mult până să ajung la nivelul tău.

Ceilalți râseră.

— O să-ți explic mai târziu, spuse Logan bătându-l pe umăr.

Întorcându-se câțiva pași, o luă pe Dee în brațe. Ea avea obraji roșii de emoție și ochii de smarald îi străluceau. Doamne cât era de frumoasă!

— N-ai răspuns la întrebarea mea de adineaori, îi șopti el la ureche.

— Nu... Nu-mi mai aduc aminte, se bâlbâi ea, înroșindu-se.

— Vrei să te măriți cu mine?

— Când vrei, unde vrei, Logan Bradford.

Cu un oftat, își înfundă fața în buclele ei blonde și închise ochii profitând de această clipă de fericire totală.

Sfârșit

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POSTĂ” se pot adresa „S.C. AICRIS 94 DIFUZARE”.

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1 tel. 01 – 223.63.07. sau C.P. – 41 – 129.

Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:

str. Panait Istrati 62, sector 1 tel/fax 01 – 224.16.98.

Tipografia MIRON www.miron.ro mironmiron.ro Tel: 336.33.04
Fax: 337.42.92